

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 235/A

DOSAR NR.2/2014

Ședința publică din data de 28 iunie 2017

-(")-

S-au luat în examinare apelurile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpații **C., C., C., C., M., M., M., O., O., R., S.C. C. S.A.** și **V.** împotriva sentinței penale nr.44/F din 08 martie 2016 a Curții de Apel București, Secția a II-a Penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 iunie 2017 și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință penală, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 28 iunie 2017, când, în aceeași compunere, a hotărât astfel:

ÎNALTA CURTE

Deliberând asupra apelurilor penale de față constată și reține următoarele:

Prin sentința penală nr.44/F din 08 martie 2016 Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală a dispus:

În temeiul art. 386 C.p.p. a admis, în parte, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, formulată de PÎCCJ – DNA și a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și instigare la uz de fals reținute în sarcina inculpaților C., M., R. și O., în sensul reținerii pentru fiecare dintre aceste infracțiuni a dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000.

În temeiul art. 386 C.p.p. a respins, ca nefondată, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, formulată de PÎCCJ – DNA, în sensul reținerii dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000 în cazul fiecăreia dintre infracțiunile de dare de mită, luare de mită, trafic de influență, cumpărare de influență sau de complicitate la una dintre aceste infracțiuni astfel cum acestea au fost reținute în sarcina inculpaților.

1.În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute prin actul de sesizare al instanței în sarcina inculpatului C. din infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, cumpărare de influență (două infracțiuni), dare de mită (două infracțiuni), folosirea în orice mod de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii pentru sine de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la uz de fals, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art.292

alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplic. art. 37 lit. a C.p., toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, cumpărare de influență în formă continuată, dare de mită în formă continuată, folosirea în orice mod de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii pentru sine de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la uz de fals, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 6 indice 1 din legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 41 alin. 2 din C.p. de la 1968, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplic. art. 37 lit. a C.p., toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 6 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 6 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare.

În baza art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea

pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 2 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

În baza 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, a art. 41 alin. 2 din C.p. de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1968, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 8 luni închisoare

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr.

1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 8 luni închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 389 zile închisoare.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1968, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 7 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 7 luni închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 389 zile închisoare.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 6 ani închisoare sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul executand în final o pedeapsa rezultanta de 6 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsă durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 12.02.2015 și de la data de 12.05.2015 până la data de 03.11.2015.

În temeiul art. 399 C.p.p. a menținut măsura controlului judiciar impusă inculpatului prin încheierea de ședință din data de 29.10.2015 a Curții de Apel București Secția a II a Penală.

2.În temeiul art. 386 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului M. din infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, luare de mită (două infracțiuni), trafic de influență (două infracțiuni), permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), abuz în serviciu contra intereselor publice contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, instigare la abuz în serviciu contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 289 alin. 1 din Codul

penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1968 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 249 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, luare de mită în formă continuată, trafic de influență în formă continuată, permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), abuz în serviciu contra intereselor publice contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, instigare la abuz în serviciu contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 7 din legea 39/2003, art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969, art. 257 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.pen. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 4 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.pen. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1968 pentru o durată de 5 ani ca pedeapsa complementară.

În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit.a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza 257 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare, sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul executand în final o pedeapsa rezultanta de 4 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

In baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsă durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 22.08.2014.

3.În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului R. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.p., cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1

din Codul penal, influențarea declarațiilor (11 infracțiuni), aflate în concurs real, prev. de art. 272 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 38 alin. 1 C.p., favorizarea făptuitorului, în formă continuată, prev. de art. 269 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 5 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 35 C.p. (39 acte materiale), folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din legea 39/2003, favorizarea infractorului prev. de art. 264 alin. 1 C.penal de la 1969, folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. s achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin. 1 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 C.p.

A constatat că inculpatul R. a fost reținut, arestat preventiv și arestat la domiciliu de la data de 25.02.2014 până la data de 26.02.2014 și de la data de 04.03.2014 până la data de 08.09.2014.

4. În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului M. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită (două infracțiuni), complicitate la luare de mită (două infracțiuni), complicitate la cumpărare de influență (două infracțiuni), complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, uz de fals, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 289 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, de art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 291 din Codul penal 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită în formă continuată, complicitate la luare de mită în formă continuată, complicitate la cumpărare de influență în formă

continuată, complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, uz de fals, prev. de art. 7 din legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art.41 alin. 2 din Codul penal de la 1968, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, de art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 291 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin.1 lit. c) din Legea nr.78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968.

În baza art. art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1968, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat M. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 5 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, și a dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 luni închisoare

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul executand în final o pedeapsa rezultanta de 3 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

In baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa durata reținerii de la data de 28.01.2014 până la data de 29.01.2014.

5. În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei R. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la luare de mită și complicitate la cumpărare de influență, fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată (2 infracțiuni), prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 289 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr.78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; 25 rap. la art. 290 din C.p. 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (2 infracțiuni), art. 291 Codul penal din 1968 cu aplic art. 5 alin. 1 C.p. și art. 290

din Codul penal 1968 cu aplic. dispozițiilor art. 5 alin. 1 C.p, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la luare de mită și complicitate la cumpărare de influență, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea 78/2000; art. 25 rap. la art. 290 din C.p. 1969 cu aplic. disp. art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 și a art. 17 alin.1 lit. c) din Legea 78/2000, art. 291 Codul penal din 1969 cu aplicarea art. a art.17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000 toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit.e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin.1 lit. c C.penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 25 rap. la art. 290 din C.p. 1969 cu aplic. disp. art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea nr.78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatei și a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca pe perioada termenului de supraveghere inculpata să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- a) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu, la datele fixate de acesta;
- b) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

6. În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei C. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art.26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art.26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit.e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatei și a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor

prev. de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca pe perioada termenului de supraveghere inculpata să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- a) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov, la datele fixate de acesta;
- b) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

7. În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei C. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin.1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 7 din Legea 39/2003 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969, toate cu aplic. art. 33-34 din Codul penal de la 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpata C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 3 ani, conform dispozițiilor art. 82 C. pen. de la 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

8.În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului O. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal și art. 290 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003, și art. art. 290 alin. 1 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea nr.39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

In baza art. art. 290 alin. 1 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art.17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul O. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 2 ani și 2 luni, conform dispozițiilor art. 82 C. pen.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

9.În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului V. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (2 acte materiale), prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art.5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în

infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art.74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 5 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat acestuia pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul București și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca, pe perioada termenului de supraveghere inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- a) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;
- b) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

10.În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului C. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin.1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 alin. 1 din Codul penal de la 1969, toate cu aplic. art. 33 din Codul penal de la 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 3 ani, conform dispozițiilor art. 82 C. pen. de la 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

11. În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul M. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul Penal cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul M. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

12. În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul Penal cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la infracțiunea de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 48 C.penal raportat la art. 13 din Legea nr. 78/2000.

13. În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei S.C. C. S.A. din infracțiunile de cumpărare de influență (două infracțiuni) și dare de mită (două infracțiuni), prev. de art. art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal și art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de cumpărare de influență în formă continuată și dare de mită în formă continuată prev. de art. 6 indice 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 6 indice 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 300.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență în formă continuată.

În baza art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 500.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită în formă continuată.

În temeiul art. 53¹ C.penal de la 1969 a aplicat inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art. 71 indice 7 din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art. 71 indice 7 alin. 5 din Codul Penal de la 1969 a dispus ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

În baza art. 40¹ C. penal de la 1969 a contopit pedepsele aplicate anterior și a aplicat inculpatei persoană juridică pedeapsa cu amenda în cuantumul cel mai ridicat, respectiv 500.000 lei, pe care a sporit-o cu suma de 100.000 lei, inculpata persoană juridică S.C. C. S.A. executând pedeapsa rezultantă constând în amendă penală în cuantum de 600.000 lei.

În temeiul art. 53 indice 1 C.penal de la 1969 a aplicat inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art. 71⁷ din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art 71⁷ alin. 5 din Codul Penal de la 1969 a dispus ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

În baza art.19 din Legea nr.78/2000 a confiscat de la inculpatul M. suma de 8.937,5 euro și autoturismul marca AUDI A8, culoare Gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin.1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea 78/2000 cu modificările și completările ulterioare a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurator dispusă prin ordonanța din 13.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, asupra sumei de 8.937,5 euro, ridicată de la inculpatul M..

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin.1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea 78/2000 cu modificările și completările ulterioare a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurator, dispusă prin ordonanța din 03.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, până la concurența sumei de 81.370 euro, asupra autoturismului marca AUDI A8, culoare Gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare, aparținând inculpatului M..

În temeiul art. 25 alin. 3 C.p.p. a dispus desființarea înscrisurilor false aflate la dosarul cauzei, respectiv, contractul de vânzare-cumpărare al autoturismului marca AUDI A8 datat, în fals, la data 20.05.2013, raportul de expertiză extrajudiciară de evaluare cu nr. 4134046 din 29.05.2013 întocmit de inculpatul O., factura fiscală seria ASIG nr. 2, datată 22.05.2013 emisă de SC C. și chitanța emisă în baza acestei facturi ce reprezenta plata avansului ce a fost înregistrată în contabilitatea SC C. cu data de 07.06.2013.

În baza art. 275 al 2 Cod pr.pen. a obligat pe fiecare inculpat, cu excepția inculpaților R., O. și M., la plata a câte 7500 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a avut în vedere următoarea situație de fapt:

Astfel cum rezultă din actele aflate la dosar, la data de 05.05.2012 între S.C. C. S.A. în calitate de beneficiar și SC C. S.R.L. reprezentată de inculpatul M., în calitate de consultant, a fost încheiat un contract de consultanță care prevedea mai multe obligații contractuale în sarcina societății administrate de inculpatul M., iar în schimbul serviciilor prestate consultantul urma să primească lunar suma de 12.000 euro, plus TVA. În actul adițional la contractul sus menționat, încheiat la data de 18.02.2013 s-a stipulat o valoare a contractului în cuantum de 20.000 euro/lună, plus TVA, la care se adăuga, în baza unui contract de administrare încheiat la data de 13.08.2012, plata unei prime de 2.000 euro inculpatului M. și includea, în esență, obligația acestuia de a lua măsuri aferente managementului societății, cu informarea Consiliului de Administrație, asupra operațiunilor întreprinse și asupra celor avute în vedere, precum și obligația de a redresa situația financiară a societății, prin acordarea de consultanță în vederea: „stopării scăderii vânzării produselor, ameliorarea stării de profitabilitate și îmbunătățirea imaginii în fața clienților”.

Prin minuta de negociere încheiată în data de 28.11.2012, între C. și M., s-a prevăzut o prelungire a contractului de consultanță până în anul 2015 și plata către inculpatul M., după vânzarea companiei de asigurări în anul 2015, a unei sume variabile, al cărei plafon maxim era de 10,5 milioane de euro iar, la rândul său, C., se obliga să permită introducerea în structura de conducere a S.C. C. S.A. a inculpaților C. și M.. Aceste prevederi au fost menționate și în cuprinsul Contractului privind plata bonusului nr. 64118 din 28.06.2013, încheiat între SC C. SRL și SC A. SRL, în calitate de acționar majoritar la SC C. SA. Din echipa inculpatului M. făcea parte și inculpatul V., acesta fiind asociat în cadrul SC C. SRL, revenindu-i practic jumătate din veniturile realizate de această societate.

Aceste demersuri au fost realizate pe fondul situației financiare dificile în care se afla SC C., inculpatul M. și echipa sa fiind aduși datorită renumelui pe care și-l creaseră în perioada în care lucraseră la A.....

De asemenea, inculpatul C., a întocmit contractul cu nr. 9 din data de 01.11.2012, prin intermediul Întreprinderii Individuale C., cu S.C. C. S.A., prin care păstra, în calitate de consultant, un anumit control în ceea ce privește deciziile importante ale societății solicitând în mod expres ca toate hotărârile Consiliului de Administrație să-i fie aduse la cunoștință anterior luării unor decizii. În baza acestui contract, orice măsură, de la angajare de personal, până la implementarea unui sistem IT, putea fi luată, doar cu acordul prealabil al inculpatului C.. Inculpatul a încheiat astfel de contracte de consultanță cu toate societățile din holdingul pe care îl deținea, fiind astfel informat cu privire la deciziile importante ce se adoptau în cadrul firmelor și asigurându-se că are un control decizional asupra managementului acestor societăți.

Inculpatul participa la majoritatea ședințelor Consiliului de Administrație cât și dădea dispoziții scrise adresate tuturor angajaților și avizând cu putere rezolutivă măsurile propuse în cadrul Consiliului și adoptate în vederea

implementării acestora. De altfel, inculpata C. a arătat că recomandările domnului C. erau practic obligatorii, iar, în măsura în care acestea nu se realizau benevol, prin rezoluția Consiliului de Administrație, acestea dobândeau și oficial caracterul obligatoriu pentru angajați.

Nevoia de control a inculpatului se manifesta, inclusiv, prin organizarea unei adevărate rețele informative, prin orchestrarea unor supravegheri operative ale angajaților în legătură cu viața privată a acestora (volumul 13, filele 143-166), cât și prin impunerea unor obligații angajaților de a întocmi „note informative” cu privire la activitățile profesionale și extraprofesionale (volumul 13, filele 167-312). Inculpatul C. era cunoscut de către toți angajații S.C. C. S.A. drept „patronul”, „șeful” sau „domnul inginer”, ca autoritate ultimă în cazul soluționării unor conflicte sau adoptării unor măsuri radicale.

De altfel, nevoia de control a inculpatului asupra acestor societăți comerciale a fost probată cu prisosință și pe parcursul procesului penal prin acțiunile inculpatului ce au condus în două rânduri la înlocuirea unor măsuri preventive prin nerespectarea obligațiilor fixate în sarcina acestuia de a nu lua legătura în nici un mod cu C. și de a nu îndeplini atribuțiile unui administrator de fapt al societăților comerciale.

Conform declarațiilor date de inculpatul M. și de martorii cu funcții de decizie în cadrul societății inculpate, existau practic două modalități de redresare a societății inculpate, acestea fiind o infuzie masivă de capital sau încheierea unui contract de reasigurare, pe modelul celui încheiat în cazul A..... Infuzia de capital nu a fost posibilă datorită faptului că acționarul majoritar, inculpatul C. nu a putut sau nu a dorit să o ia.

Astfel, noul management al societății s-a orientat spre identificarea unui reasigurator care, contra unor prime substanțiale, să preia o parte din riscurile S.C. C. S.A. În acest context, inculpatul M. a prezentat ca o soluție salvatoare pentru societate încheierea unui contract de reasigurare cu firma H. Re din Germania, o societate cu o puternică imagine în ceea ce privește credibilitatea și capacitățile financiare. Contractul de reasigurare a fost negociat, prin intermediul numitului G., broker în cadrul J. Londra și semnat în data de 20.12.2012, la Hanovra, Germania, respectiv, 21.12.2012, la Sibiu, de către reasiguratorul H. Re, respectiv, de către S.C. C. S.A., prin director general, M.. Contractul este considerat de către inculpați ca o performanță a echipei de conducere, aceștia susținând că, în baza acestui contract multianual de reasigurare, cotă – parte pentru întregul cont (*contract quota-share*), reasiguratorul, în baza unor prime totalizând 1.260.000 euro, ar fi preluat, în procent de 40% riscurile societății și ar fi exonerat-o de efectuarea unei majorări de capital, de la suma care ajunsese în decembrie 2012, la 15.000.000 euro.

Referitor la acest aspect, martora Z., actuar în cadrul Autorității de Supraveghere Financiară a declarat la data de 28.01.2014 următoarele: „începând cu luna octombrie 2012, am fost desemnată de consiliul C.S.A. să fac parte din echipa de control ce urma să efectueze verificări la S.C. C. S.A. După efectuarea verificărilor la societatea de asigurări, aspect ce a presupus verificarea întregii activități pe ultimii doi ani, am constatat o serie de nereguli în ceea ce privește înregistrările contabile aferente unuia dintre contractele de reasigurare încheiat de către societate începând cu 01.07.2012, respectiv, cu

firma germană H. Re. Astfel, am constatat că în evidențele contabile s-au înregistrat eronat prevederile contractului de reasigurare, în sensul în care nu s-a înregistrat cedarea în reasigurare, conform clauzelor contractuale, aspect ce a implicat diminuarea față de valoarea reală a obligațiilor către asigurați. Acest aspect a condus la o marjă de solvabilitate conform legii, însă în realitate, societatea nu îndeplinea condițiile legale referitoare la marja de solvabilitate, iar acest aspect implica, din partea societății, o majorare de capital de circa 12.000.000 euro...”

În fața instanței de judecată martora a arătat că în urma controlului efectuat în anul 2012 la SC C. SA, a descoperit un contract de reasigurare care fusese înregistrat în contabilitatea societății în alte condiții decât acelea pe care le prevedea respectivul contract. A constatat că această modalitate de lucru a creat un beneficiu pentru societate mărinđ marja de solvabilitate a societății prin creșterea artificială a profitului acesteia. A estimat că această creștere de solvabilitate se situa în jurul sumei de peste 12 milioane de euro. De regulă societatea era reprezentată în discuțiile cu echipa de control de domnul M. și domnul M.. Reprezentanții SC C. au fost, în mod unitar, de părere că, înregistrarea în contabilitate a celui contract, a fost una corectă, bazându-și afirmația pe acordul exprimat fără rezerve de auditul societății pentru înregistrarea în acea formă a contractului în contabilitate. A arătat că în raportul de control există explicațiile sale pe larg cu privire la înregistrarea respectivului contract și justificarea opiniei pe care a exprimat-o în legătură cu această înregistrare și că au existat mai multe discuții în cadrul ASF cu privire la această problemă. Martora a arătat că șeful echipei de control i-a spus că raționamentul pentru care nu s-a introdus constatarea sa în nota înaintată consiliului ASF a fost acela că instituția ar fi putut fi dată în judecată de societate în cazul în care opinia martorei ar fi fost introdusă în acea notă. Martora a arătat că citind contractul de reasigurare se putea determina modalitatea în care trebuiau cedate daunele sau rezervele către reasurator, iar, procedeul urmat în acest sens, de către SC C., era unul diferit față de cel menționat în contract.

Referitor la același contract de reasigurare, martora A. a declarat la data de 28.01.2014, următoarele: „...în legătură cu contractul multianual quota-share, încheiat în decembrie 2012, între S.C. C. S.A. și H., privind reasigurarea, precizez că și pentru mine clauzele acestuia sunt interpretabile și discutabile...” – volumul 11, filele 1-8”.

De altfel, Autoritatea de Supraveghere Financiară, a luat măsuri de reverificare a contractului de reasigurare încheiat de SC C. SA cu societatea de reasigurare H. AG, iar în urma verificărilor, aspectele constatate, consemnate în cuprinsul Notei din data de 13.03.2014 a Direcției de Supraveghere și Stabilitate Financiară au relevat faptul că activul contabil al societății la data de 31.12.2012 înregistra o denaturare netă de 68.475.852 lei iar impactul înregistrării eronate a rezervelor tehnice cedate în reasigurarea, primelor cedate, a daunelor în sarcina reasuratorului, precum și a comisionului de cedare în asigurare pentru contractul multianual cotă-parte încheiat cu H. Re în marja de solvabilitate disponibilă raportat de societate pentru datele de 31.12.2012 și 31.12.2013 este de 109.125.945 lei. Astfel, înregistrarea eronată a condus la denaturarea situației financiare în sensul creșterii activului contabil și al

rezultatului financiar, suma de 100.715.697 lei reprezentând necesarul de capital estimat la data de 31.12.2013. (vol.21 filele 101-105).

Concluzia ce derivă din aceste mijloace de probă este aceea că acest contract nu prelua de fapt riscurile societății, iar înregistrarea lui în contabilitatea S.C. C. S.A a reprezentat o modalitate de eludare a normelor A.S.F. privind reglementarea pieței asigurărilor din România.

În ceea ce privește susținerile inculpaților, în sensul că acest contract a existat și a produs efecte, iar H. a fost verificată sub acest aspect nefiind descoperite probleme cu privire la acest contract, Curtea a constatat că acestea sunt reale dar sunt relevante în cauză. Astfel, nu s-a susținut nici un moment că acest contract ar fi avut un caracter fictiv, mai ales în condițiile în care la dosar se află corespondența purtată de ASF cu H., ci doar faptul că acest contract nu a îndeplinit practic rolul pentru care a fost încheiat, ci rolul de a evita o infuzie de capital și în același timp de a crea aparența de îndeplinire de către C. a normelor A.S.F. privind reglementarea pieței asigurărilor din România. De asemenea, nu s-a pus niciodată la îndoială buna reputație a reasiguratorului german sau corectitudinea înregistrărilor contabile ale acestuia, problema fiind localizată doar în contabilitatea societății inculpate în prezenta cauză. De asemenea, nici faptul că au mai existat sau există astfel de contracte s-a apreciat că nu are relevanță, din moment ce legea nu interzice încheierea unor asemenea convenții ci doar prevede norme privind înregistrarea lor în contabilitatea societăților contractante, norme nerespectate în acest caz.

În ceea ce privește infracțiunile de corupție și cele conexe referitoare la remiterea către inculpatul M. a autoturismului Audi A8, Curtea a constatat că de la data de 24 aprilie 2013 inculpatul M. deținea calitatea de membru neexecutiv al Autorității de Supraveghere Financiară și avea la dispoziție 30 zile, cu obligația ca până la termenul în 24 mai 2013 să lichideze orice raport contractual cu S.C. C. S.A.

La data de 29 mai 2013, în cadrul unei ședințe ordinare a Consiliului de Administrație al S.C. C. S.A., la care au participat președintele Consiliului de Administrație, martora A., precum și membri Consiliului de Administrație, inculpații M., R. și martora C., s-a aprobat vânzarea către inculpatul M. a unui autoturism marca Audi A8, având nr. de înmatriculare, CIV-ul, an fabricație 2011, aparținând S.C. C. S.A., la prețul de 31.000 de euro, sumă ce urma a fi plătită în 40 de rate lunare până în anul 2016.

Martora A. s-a abținut de la exprimarea votului, în sensul înstrăinării acestui autoturism către inculpatul M.. Inculpații M. și R. au aprobat împreună cu martora C. această înstrăinare, având acordul inculpatului C..

Din înregistrările audio ale ședinței consiliului de administrație al C. din data de 29 mai 2013 și redarea în formă a scrisă a discuțiilor purtate de către membrii consiliului cu acel prilej a rezultat că martora A. s-a abținut de la exprimarea votului, în sensul înstrăinării acestui autoturism către inculpatul M.:

Astfel, dialogul pe această temă a fost următorul:

“A.: Bun...trecem la al doilea punct de pe ordinea de zi. Există o solicitare din partea domnului M. privind achiziționarea autoturismului Audi A8.

C.: Vreți să rămân și eu?

A.: Nu...aflat în proprietatea C. . Autoturismul acesta a fost achiziționat în ianuarie 2013 cu suma de 50.000 euro de către societate, la momentul de față este evaluat la 31.000 euro conform unui raport de expertiză pe care-l aveți atașat în dosar, iar condițiile în care se dorește achiziționarea acestui autoturism sunt 5000 euro la semnarea contractului, 500 de euro lunar timp de 40 luni și 6000 euro ca ultima rată...Deci va trebui să ne pronunțăm.

C.: Sunt propuse de dumnealui astea?

A.: Da.

M.: Da...e propunerea dânsului.

C.: Eu le-aș fi îmbunătățit, în sensul în care i-aș fi mărit perioada de plătit rate, adică nu 40 de luni, poate 50 sau 60, că e în interesul nostru să-l ținem aproape.(râde)

M.: 50 de luni cât înseamnă? 4 ani? (râde)

C.: Să nu ne uite după 40 de luni. (râde)

A.: Da..Așa deci...

R.: Vreți să aranjați relația pe termen lung?

M.: Păi... cât are mandat. (râde)

A.: Bun.. atuncea votați dvs. prima. Sunteți de acord cu vânzarea în condițiile specificate?

C.: Sunt de acord, cu posibilitatea îmbunătățirii.

A.: Bun.

M.: De acord.

A.: Domnul M.?

A.: Eu mă abțin vis a vis de această solicitare. Doamna R.?

R.: Eu ce să zic...Domnul inginer o văzut solicitarea? Știe despre ea?

A.: Da.

R.: Da.

A.: Bun, deci se aprobă vânzarea în condițiile specificate. Da?....”

De asemenea, din acest dialog rezultă că membri consiliului de administrație, s-au asigurat înainte de a proceda la atribuirea autoturismului că există acordul inculpatului C..

De asemenea, afirmațiile „Să nu ne uite după 40 de luni” sau „Vreți să aranjați relația pe termen lung. Păi... cât are mandat” conduc la concluzia că prețul ales și mai ales modalitatea de plată a acestuia erau o garanție că pe parcursul derulării mandatului de membru neexecutiv în cadrul consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, inculpatul M. nu va „uita” interesele S.C. C. S.A.

Martora A., președintele Consiliului de Administrație, a arătat că s-a abținut de la acest vot, atât datorită unor motive de natură personală, cât și datorită unor dubii privind corectitudinea prețului cu care a fost vândut autoturismul, considerând că autoturismul ar fi putut fi subevaluat.

La solicitarea inculpaților M. și C., inculpatul O., în calitate de expert în cadrul Biroului Local de Expertize Judiciare de pe lângă Tribunalul Sibiu, a întocmit raportul de evaluare, înregistrat la S.C. C. S.A. cu nr. 4134046, privind autoturismul Audi A8, cu număr de înmatriculare, având CIV-ul, În cuprinsul acestui act s-au menționat unele date neconforme realității, cu privire

la anul fabricației, respectiv 2001 în loc de 2011, și existența unor defecte sau avarii care în realitate nu existau, stabilindu-se valoarea autoturismului la prețul subevaluat de 31.000 de euro. S-a stabilit că autoturismul Audi A8 care rula la momentul evaluării un număr de 59.653 km, prezenta mers neuniform al motorului și pierderi de ulei la cutia de viteze. În același raport, însă, expertul tehnic a precizat că nu se poate exprima o opinie despre starea tehnică a părților componente ale subansamblelor autoturismului, întrucât nu s-a procedat la demontarea acestora și nu s-a efectuat nicio investigație și nici nu s-au inspectat acele părți care nu erau vizibile sau accesibile.

Faptul că, de la data întocmirii raportului de evaluare până la data efectuării raportului de expertiză în prezentul dosar, autoturismul nu a fost supus vreunei reparații în vederea remedierii defecțiunilor majore presupus a fi constatate cu ocazia primei evaluări efectuate de către inculpatul O. nu este contestat.

În cauză s-a dispus și s-a întocmit o expertiză tehnică judiciară de evaluare auto cu nr.P/2013 din 08.04.2014, întocmită de către expertul desemnat A. și la care au participat experți parte. Prin concluziile acestui raport de expertiză s-a arătat că valoarea de piață reală a autoturismului la momentul evaluării de către inculpatul O., respectiv în luna mai 2013 se situa în jurul sumei de 44.500 euro, că autoturismul nu prezenta defecțiuni la motor sau la cutia de viteză, așa cum reținuse inculpatul O..

Inculpatul O., a susținut că ar fi depistat pete de ulei la cutia de viteze a autoturismului, fără a efectua verificări fizico-chimice pe simplele examinări empirice. Pe de altă parte, dacă aceste defecțiuni ar fi existat, nu ar fi putut să le constate întrucât ar fi trebuit să dezmembreze subansamblele autoturismului pentru a putea examina părțile ascunse și neaccesibile în mod normal, lucru pe care inculpatul a arătat că l-a făcut.

Expertul A. a arătat, în esență, că inculpatul O. nu era obligat la a dezmembra vehiculul dar că în cazul în care se observau pete de ulei, acestea trebuia menționate ca atare în raportul de evaluare nefiind însă posibilă tragerea unei concluzii automate cu privire la proveniența acestor scurgeri de ulei fără o analiză mai minuțioasă. De asemenea, expertul a explicat în fața instanței motivele obiective pentru care a modificat concluziile menționate inițial în raportul de expertiză.

Inculpatul a arătat că nu era obligat de normele ce reglementează activitatea sa să dezmembreze subansamblele autoturismului ci doar să se limiteze la a face o verificare vizuală a vehiculului, acest aspect fiind confirmat și de către expertul A. cu ocazia audierii sale. Totuși, acceptând această susținere, Curtea a arătat că nu poate înțelege rațiunea logică pentru care inculpatul O. și-a arogat competența de a constata avarii pe care chiar el susține că nu era obligat la a le evalua și nu le putea constata decât cu depășirea atribuțiilor pe care era obligat să le respecte cu ocazia întocmirii raportului de evaluare.

În realitate, deși nu era obligat la a efectua verificări cu privire la motorul sau cutia de viteze ale autoturismului și nici nu a făcut astfel de verificări, inculpatul O. a menționat, intenționat, în raportul de evaluare faptul că aceste

piese de bază și extrem de scumpe ale vehiculului prezentau defecțiuni care de fapt nu existau

Chiar dacă petele de ulei pe care inculpatul susține că le-ar fi constatat ar fi existat, nu era posibil ca acesta să determine natura acestora ca fiind de o natură sau alta sau ansamblul de la care proveneau aceste pete, fără o verificare foarte minuțioasă a vehiculului.

În ceea ce privește faptul că inculpatul C. este cel care a solicitat întocmirea raportului de evaluare, martorul S., directorul Direcției daune din cadrul S.C. C. S.A., a declarat că în cursul lunilor mai – iunie 2013, a venit la biroul său, O., care i-a înmănat o lucrare nesigilată, respectiv o evaluare extrajudiciară a unui autoturism Audi A8, aflat în parcul auto al S.C. C. S.A. Martorul a arătat că în prezența lui O. l-a sunat pe C., și i-a explicat că O. adusese un raport de evaluare privind autoturismul Audi A8 aparținând S.C. C. S.A.. În continuare martorul a arătat că inculpatul C. i-a comunicat „da, du-la M., la contabilitate”.

De asemenea, în susținerea ideii că inculpatul C. avea cunoștință de vânzarea autoturismului Audi A8 rezultă și din înregistrarea convorbirii telefonice purtată la data de 29.05.2013, ora 14.21.34 (vol.7 filele 22-23). Totodată, C. a fost informat și de către președintele Consiliului de Administrație al SC C. SA, martora A. cu privire la intenția inculpatului M. de a achiziționa autoturismul, sens în care la data de 28.05.2013, ora 17.18, aceasta i-a transmis pe adresa de mail inculpatului C. solicitarea de cumpărare a autoturismului - vol.10 fila 134.

În ceea ce îl privește pe inculpatul M. în ziua de 28-05-2013, la ora 15:51:06, M. ia legătura cu M. cu care are următorul dialog:

„M.: Da R..

M.: Salutare! M., e convocat Consiliul de Administrație mâine, pentru nominalizarea lui I., și mai e pe ordinea de zi aprobarea înstrăinării autovehiculului. Te rog să trimiți tu o notă că vrei să îl cumperi. Aicea.

M.: Ă ... păi da, da nu știu ... Da ...

M.: Fără preț fără nimic. Pune doar intenția: subsemnatul cutărică... îmi exprim dorința de a achiziționa autoturismul Audi A8...

M.: O să trimit pe un mail la...

M.: Așa, un mail, la secretariatul CA, la ... ”

În ceea ce privește declarațiile date de către inculpați, care au precizat, în esență, că autoturismul menționat a fost vândut, respectiv cumpărat, în condițiile legii, Curtea a considerat că acestea nu sunt sincere, neexistând o justificare obiectivă sau credibilă din partea vreunuia dintre inculpați cu privire la antedatarea contractului de vânzare-cumpărare.

Astfel, inculpata R. a devansat și întocmit, în fals, toate actele de înstrăinare în intervalul 20.05.2013 - 22.05.2013, când inculpatul M. era încă, teoretic, directorul general al S.C. C. S.A., deși așa zisa înstrăinare a autoturismului s-a aprobat în data de 29 mai 2013, când inculpatul M. era deja membru al Consiliului de conducere al Autorității de Supraveghere Financiară.

Inculpatul M., la rândul său, a semnat, cu bună știință, în calitate de cumpărător contractul de vânzare-cumpărare datat, în fals, la data 20.05.2013.

Martorul M., director economic în cadrul S.C. C. S.A. a declarat că ulterior încetării mandatului de director general a inculpatului M., undeva în prima săptămână din luna iulie 2013, acesta i-a solicitat să întocmească o factură fiscală cu privire la vânzarea autoturismului marca Audi A8, spunându-i să o dateze în intervalul 20.05.2013 - 22.05.2013. Martorul a arătat că inculpatul M. i-a spus că intenționa să achite suma de 5.000 euro, reprezentând un avans. Martorul i-a explicat că îi este imposibil să antedateze o factură fiscală și că va cere acordul conducerii, respectiv, al inculpatei R., care la acel moment, era director general cu delegație. Martorul a arătat că a mers în biroul doamnei R., i-a adus la cunoștință solicitarea formulată de M., precum și punctul său de vedere legat de antedatarea facturii, motivându-i faptul că facturile sunt înregistrate în ordine cronologică și că nu poate da un număr de factură deja existent. În urma acestor aprecieri ale martorului, inculpata R. i-a solicitat să fie întocmită factura, conform solicitării lui M., i-a prezentat contractul de vânzare-cumpărare în care se specifică valoarea avansului de 5.000 euro. Totodată, inculpata R. i-a solicitat să menționez primirea avansului într-un facturier nou. Martorul a mai arătat că în baza contractului pe care l-a primit de la R. și a indicațiilor primite de la aceasta, i-a solicitat numitei C., angajată în cadrul Departamentului financiar-contabil, să întocmească factura fiscală nr. 2, din 22.05.2013, privind vânzarea autoturismului Audi A8. De asemenea, inculpatului M. i-a fost eliberată și o chitanță ce atesta plata avansului, chitanță ce se elibera în format electronic și era automat înregistrată în sistemul de contabilitate primară. Drept consecință, chitanța ce reprezenta plata avansului este înregistrată în contabilitate cu data de 07.06.2013. Martorul a mai relatat că la aceeași dată, șefa Departamentului IT a solicitat aprobare inculpatei R. pentru a muta scriptic încasarea sumei menționate în baza chitanței ce reprezenta plata avansului din data de 07.06.2013, în data de 22.05.2013.

În finalul declarației sale, martorul a mai arătat și faptul că pe parcursul derulării atribuțiilor sale în cadrul societății inculpate nu s-a mai procedat niciodată în acest mod.

În același sens, martora P., directorul direcției IT din cadrul S.C. C. S.A., a declarat că în data de 07.06.2013, se afla în biroul său, moment în care, în birou a intrat M., care i-a prezentat o fotocopie a unei facturi fiscale, datată de 22.05.2013, în care se atesta că la aceeași dată S.C. C. S.A., prin casier C., a încasat de la M. suma de 5.000 euro, reprezentând o parte din contravaloarea unui Audi A8, din valoarea în quantum de 31.000 euro și i-a solicitat să efectuez modificări în sistemul electronic de contabilitate, în sensul înregistrării acesteia cu data de 22.05.2013.

Martora a arătat că întrucât luna contabilă se încheiase la 01.06.2013, a solicitat o aprobare specială din partea directorului general al S.C. C. S.A., loc pe care îl ocupa provizoriu, la acea dată, inculpata R.. Martora a arătat că mențiunea scrisă „se cere mutarea acestei încasări pe data de 22.05.2013, rog dispuneți” datat în stânga jos „07.06.2013” și semnat în partea dreaptă jos, îi aparține și că mențiunea scrisă din colțul dreapta sus al facturii „da, 10.06.2013”, semnătură indescifrabilă, aparține inculpatei R.. Ca urmare a aprobării primite din partea inculpatei R., martora a operat modificări în sistemul electronic de contabilitate, în sensul celor solicitate de martorul M..

Audiată în cursul urmăririi penale, inculpata R. a declarat că nu are cunoștință despre eventuale antedatări ale actelor de vânzare-cumpărare, aspect contrazis însă de celelalte mijloace de probă expuse anterior.

În ceea ce privește cumpărarea de către inculpatul M. a acestui autoturism, martorul C. a arătat că la acel moment era director comercial al S.C. C. S.A. și știe că domnul M. a achiziționat de la S.C. C. S.A. un autoturism Audi A8 cu o vechime de doi ani, neștiind prețul pe care-l plătiase societatea pe acest autoturism, dar cunoscând că domnul M. l-a achiziționat cu plata în mai multe tranșe, plătiind aproximativ 50 000 euro pentru acest autoturism, respectiv un preț foarte bun la acel moment. Din câte își aduce aminte, societatea cumpărase autoturismul cu aproximativ 30 000 euro. De asemenea, a arătat că nu știe un alt caz în C. în care să fi fost acordat unui fost angajat dreptul de a cumpăra un astfel de autoturism în rate.

În legătură cu acordarea în data de 26.08.2013, în cadrul ședinței consiliului de administrație al S.C. C. S.A. a sumei de 8.937,5 euro, cu titlu de mită, inculpatului M., instanța a constatat că potrivit contractului de mandat nr. 413155 încheiat la 05.05.2012 (volumul 10, filele 200-209), cu valabilitate de 3 ani, pe durata derulării acestuia singurele beneficii contractuale acordate au fost stipulate în articolul 4 alin. 4.1., lit. a., respectiv: să primească o indemnizație lunară, netă de 5.500 euro; să primească în folosință un autoturism de serviciu și să beneficieze de o locuință de serviciu în localitatea Sibiu; să i se deconteze cheltuielile legate de cazare, diurnă și transport, pentru deplasările în interes de serviciu efectuate în țară și în străinătate;

În data de 16.05.2012, la contractul de mandat a fost încheiată anexa cu nr. 413156 prin care inculpatului M. i se acorda, exclusiv pentru anul 2012, un bonus de performanță în funcție de atingerea unor obiective.

În cursul anului 2013, nu s-a mai încheiat o anexă aferentă anului 2013 privind plata bonusului de performanță.

După încheierea ședinței consiliului de administrație al C. din data de 26.08.2013, inculpata C. care deținea la acea dată funcția de director general, a înaintat o solicitare înregistrată la S.C. C. S.A. sub nr. 4155854 din 28.08.2013 (volumul 10, filele 211-212).

Prin solicitarea susmenționată inculpata C. pretindea că inculpatul M. are dreptul să încaseze un bonus de performanță, aferent activității pentru primele cinci luni din anul 2013, în cuantum de 8.937,5 euro și a atașat în susținerea cererii o anexă justificativă întocmită de către inculpatul V..

Martora A. a arătat că în ziua respectivă au avut loc două ședințe ale C.A., una lunară la care a participat ca și președinte, iar cea de-a doua, ulterioară primei și care a avut loc la inițiativa directorului general al S.C. C. S.A., doamna C., prin care se solicita bonificarea domnului M. pentru activitatea desfășurată în perioada 01 ianuarie 2013 – 20 mai 2013. Martora a menționat că la cea de-a doua ședință nu a participat întrucât a fost solicitată de domnul C. să poarte o discuție cu acesta legată de problemele societății.

Martora a arătat că bonificația acordată domnului M., în cuantum de aproximativ 9.000 euro, a fost nelegală întrucât contractul de mandat între acesta și S.C. C. S.A. prevedea bonificarea într-un act adițional doar pentru anul 2012.

Practic, având în vedere pozițiile adoptate anterior de martora A. cu privire la vânzarea autoturismului către inculpatul M., sub pretextul continuării unor discuții, martora a fost chemată de către inculpatul C. într-un alt birou, iar desfășurarea ședinței de aprobare a bonusului a avut loc în absența acesteia.

Cu privire la această situație, martora R., secretara consiliului de administrație, a declarat că ședința din 26.08.2013, a fost una ordinară, iar la aceasta au participat doamna A., domnul M., doamna C. și doamna H., doamna R. fiind în concediu la acea dată. De asemenea, a participat la ședință și doamna C., ca director general la S.C. C. S.A.

Martora a arătat că după epuizarea punctului de pe ordinea de zi, a încheiat un proces verbal semnat de toate persoanele prezente, astfel cum se întâpla după orice ședință a consiliului de administrare, după care doamna A. a părăsit sala de ședință.

După acest moment, inculpata C. a prezentat membrilor consiliului rămași o nouă solicitare, cerând aprobarea acesteia, iar solicitarea prevedea acordarea unui bonus de performanță inculpatului M., pentru activitatea desfășurată în 2013 și se invocau niște clauze contractuale. Solicitarea era semnată de doamna C.. Membrii consiliului rămași au aprobat în unanimitate acea solicitare.

Martora a arătat că a fost o situație neobișnuită cu privire la această solicitare, situație care nu s-a mai întâmplat nici anterior și nici ulterior acelei date.

Faptul că inculpatul C. avea cunoștință despre remiterea bonusului inculpatului M., rezultă și din e-mailul din data de 07.09.2013, transmis de la adresa de e-mail aparținând directorului economic adjunct al S.C. C. S.A., D., către C., la căsuța de poștă electronică : „bună dimineața, domnule președinte doresc să vă informez că am primit pentru efectuare plată o decizie a CA din 26.08.2013 și o solicitare a doamnei dir. general, privind achitare bonus pt 5 luni de activitate în 2013 a d-lui M. în sumă de 8.937.5 euro: În săptămâna 09.09.2013 – 13.09.2013, programăm efectuarea acestei plăți. Dacă aveți alte dispoziții de transmis așteptăm dispozițiile dv. Menționez că transmit acest e-mail pt informarea dv întrucât mi se pare normal să vă informăm având în vedere că decizia CA este luată cu 3 voturi din 5 fără a fi semnată de președinte CA - volumul 10, fila 214)”

Cu privire la modul de calcul al acestui bonus salarial inculpatul V. a declarat că, de pe o zi pe alta M. și C., care se aflau împreună în birou cu mine, i-au solicitat să facă un calcul pentru plata unui bonus de performanță în raport cu primele 5 luni din 2013, lucrate de M., ca director la C. S.A. Inculpatul a arătat că i s-a solicitat acest lucru, întrucât și în 2012, atât lui M., cât și lui C., el le calculase valoarea bonusurilor de performanță, dar la cererea lui M. și a lui C.. Inculpatul a mai arătat că documentul în care a calculat cuantumul acestui bonus nu avea un caracter oficial, nefiind ștampilat, înregistrat sau semnat de către el.

Inculpatul a mai arătat faptul că acest calcul l-a transmis doamnei C. pe e-mail și că nu a avut la dispoziție cu ocazia efectuării acestui calcul vreun act adițional aferent contractului de mandat pentru anul 2013, privindu-l pe M..

Inculpatul a mai arătat că potrivit clauzelor încheiate între C. și C. S.A., C. avea printre responsabilități asigurarea consultanței, în privința managementului societății, însă nu cunoaște dacă una dintre atribuțiile C.-ului era întocmirea

acestui calcul, el fiind oricum un simplu tehnician în cadrul C.-ului. Astfel cum am arătat anterior în considerentele prezentei sentințe, inculpatul V. nu era nici pe departe un simplu tehnician în cadrul C.-ului fiind partener cu beneficii egale cu inculpatul M..

Martorii A. și C. au arătat că bonusul care a fost acordat domnului M. pentru anul 2013 este unul prea mic, în raport de activitatea pe care acesta a desfășurat-o și de rezultatele obținute și că acest bonus salarial avea caracter anual și era stabilit pe baza criteriilor de performanță, fiind achitat nu doar în primul an, ci în fiecare an pe durata contractului

Însă, chiar martorul C. arată că anexele la contract prevedeau acordarea unor bonusuri salariale anuale, nu doar pentru anul 2012 și erau calculate în funcție de nivelul de performanță. Prin actul adițional încheiat la contract în anul 2013 se schimbaseră criteriile de performanță ce fuseseră valabile pentru anul 2012. Prin negocierile acestor anexe din anul 2013, nu s-a negociat dreptul de a primi bonus ci doar natura criteriilor de performanță. Prin urmare, acordarea unui bonus salarial pentru inculpatul M., în condițiile în care acesta a fost calculat de inculpatul V., era condiționată de încheierea unei anexe pentru anul 2013, din moment ce aceasta era modalitatea prin care se puteau fixa noile criterii de performanță.

S-a arătat că susținerea inculpaților în sensul că, în cursul anului 2013 la fel ca în orice altă perioadă, li s-au acordat bonusuri și altor persoane din conducerea S.C. C. S.A., este nerelevantă atâta vreme cât, fie au existat prevederi contractuale exprese în acest sens, fie s-au încheiat acte adiționale la contractul de mandat, cum a fost cazul martorilor C. sau A.. De asemenea, s-a apreciat că nu este relevant nici aspectul că suma de bani era una relativ mică în raport de cuantumul obișnuit al bonusurilor salariale ce se plătesc în cadrul societăților de asigurare. Inculpații au arătat în mod constant că inculpatul M. a avut o conduită profesională desosebit de bună în cadrul C., fapt ce justifica acordarea unor bonusuri salariale. Fără a pune la îndoială veridicitatea acestor susțineri, Curtea a arătat că problema pusă în discuție este nu competența profesională a inculpatului M. ci acordarea discreționară și lipsită de fundament juridic către acesta a unor sume de bani, după ce acesta ocupase deja funcția de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară și, în consecință, obținerea unui folos material necuvenit de către inculpatul M..

De asemenea, s-a mai arătat de către martori și inculpați faptul că aceste bonusuri salariale au fost acordate tuturor celor ce lucrau în cadrul SC C. chiar dacă pentru unii dintre ei nu se încheiau acte adiționale. Lăsând de o parte faptul că martorii au arătat că în 2013 criteriile de performanță se schimbaseră față de 2012, acestea fiind stabilite tocmai prin actele adiționale la contractele angajaților, aspect ce contrazice din punct de vedere logic susținerilor menționate anterior, Curtea a reținut că situația domnului M. era una deosebită. Chiar dacă ar fi existat cazuri de acordare a unor astfel de bonusuri salariale fără acte adiționale, acestea au fost acordate angajaților societății iar unor membrii ai consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, instituție menită a supraveghea activitatea societăților de asigurare. De asemenea, doar în cazul inculpatului M. s-a simțit nevoia folosirii metodei antedatării unor înscrisuri justificative sau a evitării implicării în deciziile luate a unor persoane ce erau

factori de decizie și puteau contesta aceste măsuri, iar aceste modalități de acțiune sunt justificate exclusiv de faptul că inculpatul M. ocupa o funcție ce nu îi mai permitea să aibă nici un fel de beneficiu financiar din partea societății unde anterior lucrase.

Astfel, atribuțiile membrilor neexecutivi ai consiliului Autorității de Supraveghere Financiară sunt reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată prin Legea nr. 113/2013, fiind stipulate, în mod expres, și în Regulamentul de organizare și funcționare ale Autorității de Supraveghere Financiară (volumul 26, filele 34-205).

Printre atribuțiile membrilor consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, în domeniul asigurărilor/reasigurărilor, se numără dispunerea efectuării de controale periodice la sediile operatorilor din piața de asigurări și dispunerea de măsuri și aplicarea de sancțiuni operatorilor din domeniul asigurărilor pentru încălcarea prevederilor legale.

La data de 21.08.2013, ora 20.01.04, într-una dintre discuțiile purtate cu inculpata C., inculpatul M. menționează că a reușit să stopeze un control pe care numitul T., vicepreședinte al A.S.F. la acea dată, pe domeniul asigurărilor, intenționa să-l demareze la S.C. C. S.A. -volumul 9 fila 64:

„M.: A vrut să bage și C., s-o termine iar, săptămâna trecută.

C.: A, nu, de C. nu știu nimic.

M.: A vrut s-o bage în control. I-am spus: termină.

C.: A, control, a.

M.: Da, i s-a pus pata pe mine și a vrut s-o ... așa.

C.: Păi da', ce, el dispune control? Ce putere are de dispune control? ”

De asemenea, într-o discuție telefonică inculpatul M. i-a comunicat în data de 31.07.2013 inculpatului M. că, în consiliul ASF, s-a luat decizia amânării dezbaterii unor norme care, dacă ar fi fost adoptate, ar fi impus un regim mai sever de control asupra activității S.C. C. S.A., lăsând de înțeles că a avut o contribuție importantă în acest sens, fapt ce-l determină pe M. să remarce că: „...e bine pentru noi, rău pentru voi”.

Demersurile inculpatului M. de a proteja, folosindu-se de prerogativele funcției sale, S.C. C. S.A., sunt confirmate și de martorul B. în declarația sa, dar și de dialogul purtat în data de 16.09.2013, între inculpații M. cu M., referitor la tergiversarea dispunerii unui control.

„...M.: Na...Dar se bătea din picior să se dea drumul azi.

M.: A! Și, pân' la urmă ?

M.: Păi, pân' la urmă am zis, stai mă, un pic, că nici capacitate n-au și nici nu știm pe cât ... ce principii mergem?

M.: Păi, da, trebe o tematică.

M.: Da, și nici capacitatea nu e. Și, până miercuri să facă un plan. Deci, va veni săptămâna viitoare sau asta.

M.: Da. Deci, numai așa ... mergem pe o treabă.

M.: Ă ... da. Tre' făcut un plan.

M.: Da. Asta e clar....”

S-au apreciat ca fiind elocvente în a releva intenția inculpatului M. de a proteja interesele S.C. C. S.A., sunt mesaje expediate la data de 07.08.2013 între inculpat și inculpatul V. având ca temă verificările demarate la nivelul

societății de asigurări cu privire la un contract încheiat de M., aspect ce va fi analizat ulterior.

Astfel, în ziua de 07.08.2013, la ora 21:44:25, M. a trimis lui V. următorul mesaj:

„Daaaa. Au facut misto de mine..." tu le ții partea si ei te baga in anchete"....”

S-a arătat că aceste interceptări ale convorbirilor purtate de către inculpatul M. vin să susțină declarația dată de martorul cu identitate protejată B., care a arătat că are cunoștință de faptul că au existat luări de poziții din partea domnului M., care a încercat și a reușit, sub pretextul aglomerării de controale, să tergiverseze controale către S.C. C. S.A., știindu-se de către toți membrii consiliului că are un interes direct. Acesta a mai arătat că numitul T. a apelat la unul dintre vicepreședinții A.S.F, domnul G., pentru a avea susținerea acestuia, în vederea luării unei decizii cu privire la efectuarea de controale, ca urmare a numărului mare de reclamații înregistrate de societatea de asigurări S.C. C. S.A.

Chiar dacă în declarațiile date de către inculpatul M. și martorii G. sau M. s-a menționat că nu au existat astfel de luări de poziție ale inculpatului M. în cadrul ședințelor consiliului de administrație al ASF, interceptările convorbirilor purtate de inculpați dovedesc că inculpatul M. a efectuat totuși demersuri în vederea amânării efectuării unor controale de C. sau în vederea protejării acestei societăți.

Totuși, în data de 23.10.2013, a fost emisă Decizia nr. 939 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară privind efectuarea unui control inopinat, ca urmare a unei note întocmită de către Direcția Control din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, din cuprinsul căreia rezulta că un număr de patru societăți de pe piața asigurărilor R.C.A., printre care și S.C. C. S.A., prezintă vulnerabilități. Această notă a avut la bază mai multe verificări efectuate de Direcția analiză studii și publicații, care au fundamentat propunerea de declanșare a unui control inopinat.

Inculpatul M., conform propriilor declarații, a avut acces la aceste date și informații pe care le-a transmis în perioada premergătoare declanșării controlului, prin intermediul inculpaților V. și M., conducerii S.C. C. S.A. și, implicit, inculpatului C.. Informațiile furnizate au permis inculpatului C. ca, în raport de tematica controlului inopinat, respectiv, verificarea modalităților de instrumentare, finalizare și evidențiere a dosarului de daune, verificarea modului de constituire a rezervelor tehnice aferente, precum și verificarea modului de respectare a procedurii de soluționare a petițiilor, să ia măsuri în vederea, fie a remedierii acestor deficiențe, lipsind de eficiență controlul inopinat dispus.

În ceea ce privește transmiterea acestor informații, Curtea a reținut că, în data de 16-09-2013, la ora, 13:29:54, M. îi trimite următorul SMS lui M. „Vedeti ca o sa vina controale!!”

La data de 16-09-2013, la ora, 13:31:02, M. primește următorul SMS de la M., „Pe ce si cand?le a-ti dat drumul la aia?”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:34:10, M. îi trimite următorul SMS lui M.: „Nu . Am amanat. Si urmeaza controale la toate soc care fac RCA și au cota mare de piata...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:35:26, M. primește următorul sms de la M.: „Deci ce se vb de brokeri si am auzit aseara se confirma...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:37:03, M. îi trimite următorul sms lui M.: „Pai au zis ca nu doar la astia sunt probleme..mai sunt is altii...de C. a zis ca e in revenire is acolo lucrurile se misca spre bine...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:38:20, M. primește următorul sms de la M.: „Pai sa verifice si sa se convinga ca asa stau lucrurile”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:39:25, M. îi trimite următorul sms lui M.: „T. n a fost...a mintit ca vine is nu a mai venit...pregatiti va!!!”

De asemenea, în ziua de 16-09-2013, la ora 15:06:21, M. a primit de la postul telefonic utilizat de V. următorul mesaj: "Vine controlul miercuri"

În ziua de 16-09-2013, la ora 16:50:46, M. îl contactează pe M. și poartă următorul dialog:

M.: Salutare!

M.: Salut! Ce faceți? La treabă?

M.: Da. Pe-aicea.

M.: P-acolo?

M.: Îhî.

M.: Ă ... faceți și voi și uitați-vă, în funcție de cota de piață, pe ce loc suntem noi pe RCA.

M.: Așa. Cred că suntem pe trei sau patru.

M.: A! Deci e cotă mare? Cât e?

M.: Da, da, da. E cotă mare, da. Vreo 20% cred că e, sau 18. Nu știu exact. De ce?

M.: Păi am ... am vorbit, după-ăla, exact pe tema asta și ne-am con ... mă rog, să vedem care, cum. Ști? Și mi-a zis că: ia vezi ce cotă aveți acolo...

M.: A și ... da, da, da, da. Ca s-o ia în ordine, sau cum?

M.: Ca să ia în ordine și ... să nu-i ia pe toți, da m-a-ntrebat pe mine cam ce cotă e acolo, e mică sau e mare, ca să stabilim o limită să nu intre peste tot. Dar e mare.

M.: Îhî.

M.: Deci, asta-i bine. Și, ideea e că trebuie exact pe ce au ăștia pe dosar. Ști?

M.: Adică pe reclamații, pe servicii la clienți, pe...

M.: Nu. Pe dosare de daună și pe rezerve.

M.: A, da? Deci e mai profundă.

M.: Îhî. Păi e exact ... că de-acolo ... că de la asta o pornit tot scandalu', că mii, zeci de mii de dosare nebăgate, rezerve la nu știu ce și ...

M.: Am înțeles. Stai o clipă ca să mă uit exact. I., tu ai materialul cu piața la șase luni? Să vedem care-i cota de piață a lu' C.. În procente? Ăla care ni l-a tipărit. Așa. Stai un pic. Deci, C. e pe locu' 3, cu o cotă de piață de ... cotă de piață de ...

M.: Da. Nu mai contează!

M.: 15%.

M.: Nu mai contează! Dacă-i pe locu 3, e clar!

M.: Da.

M.: Va fi ... deci asta e tema: dosarele, rezervele, să fie toate băgate, să fie toate dosarele. Și la reclamații, pe ce loc e acum?

M.: După socotelile noastre, pe 6.

M.: Pe 6. Îhî. Am înțeles.

M.: Deci stăm mai bine față de cota de piață.

M.: Ă ... da nu, că vrea să facă un calcul, să fie, să pondereze, să nu știu ce. Da oricum se va lua pe cota de piață. Și, dacă suntem pe 3, e clar că nu. Asta-i tema: toate dosarele să fie rezervă ...

M.: Da. Am înțeles. Și când asta ... faceți, discuția asta, miercuri, nu?

M.: Miercuri se va stabili, da. Și probabil că o să vină hârtiile pe joi, vineri, luni.

M.: Joi, vineri, da, și se prezintă luni, săptămâna viitoare.

M.: Da. Bine.

M.: OK.

M.: În altă ordine de idei, m-a sunat ăl bătrân, al vostru, de dinainte.

M.: Da? Cu ce ocaziune?

M.: Da. Cu ocaziunea că vrea și el să mă vadă două minute. Zic: domne, nu știu, că-s puțin cam ocupat. Te rog frumos! Și la 12 noaptea. Zic: să văd ce program am.

M.: Mda. Păi, a aflat, cred că a aflat de chestia aia.

M.: Abia acum? Da. Nu știu, dar se întâmplă lucruri. Și cred că de bine.

M.: Nu de bine, sigur, că nu te căuta de bine, îți garantez!

M.: Nu la el, în general vorbind. La el nu, că doar nu mă cheamă să mă-ntrebe ce mai fac io.

M.: Îhî. Se-ntâmplă lucruri și nu de bine, adică nu de bine ...

M.: Ba nu! Nu, nu! Și cred că de bine, într-un final.

M.: A! De bine? De bine.

M.: Cred.

M.: E foarte dubios ce s-a-ntâmpnat astăzi. Foarte dubios.

M.: Mă, io am zis că urmează, că ăia tot bââie: să se facă, să se dreagă, să se nu știu ce, ști? Dar, n-am crezut că... Bine, acum s-au folosit toți de chestia asta că ... stai domne, că tonu discuției a fost așa: domne, e o problemă! Și nu-i normal pe-ăștia să-i ... așa, când mai sunt și alții. Adică dacă tratăm, tratăm cu aceeași unitate de măsură! Ști? Zic: hai să-i vedem pe toți.

M.: Da, da uni-s mai inflamați alții mai puțin inflamați.

M.: E, da.

M.: Și ce legătură avea situația de la aia cu ... în altă parte?

M.: Păi, au zis că asta nu-i o problemă care-i doar acolo. E o problemă care e la mai mulți.

M.: Păi și de-asta ai lăsat să fiarbă în suc propriu mai mulți?

M.: Și-acuma ...păi nu. Păi nu. Păi nu. Tocmai, și asta s-a și spus: nu, domne, adică, nu-i normal. Pentru că, deja, au apărut discuții în piață că nu facem decât să favorizăm pe alții prin faptul că pe ei tot îi ținem. Ști?

M.: Așa. Și ce facem? Hai să le stingem lumina pe rând!

M.: Nu. Și a zis: hai să vedem care e problema! Că lumea era oarecum dispusă să se dea drumu dar tre' să tratăm problema în ansamblu ei.

M.: Da mă, e corect, da ăla, da omu' ăla care a generat problema, cum să faceți asta?

M.: Aia e altceva. Aia ... da să vedem cum să facem, probabil că miercuri, da, ideea e că ... ă ... ce p.... mă-sii vroiam să zic că nici nu mai vorbesc, morții mă-sii ... ă ... că vroia să se dea drumu da ... așa. Mă rog, că s-ar fi discutat p-acolo, s-a luat cuvântu', s-a spus, s-a nu știu ce, s-a nu știu cum. Io am zis: domne, problema e una mai groasă și de ansamblu. În primul rând că e vorba de tarif și atâta timp cât nu se ajunge la un tarif normal se vor întâmpla probleme de genul ăsta. Adică, trebuie să ajungem undeva cu tarifu' unde să fie normal și toată lumea să vândă la niște tarife normale, nu așa, că unu vrea să vândă cu doi lei și-atuncea asta e, că de-asta s-a ajuns aici. Și doi: mai e o altă problemă, mai e problemă cu daunele morale, pe care tre s-o rezolvăm. Că, indiferent ce tarif pui tu, dacă vine un ... are cere un milion ...

M.: Dacă ăla ... te cred(?) ... exact, da.

M.: Da, vine un d-ăla și ... I-am zis, zic: vreau să vă spun că io, anu trecut, am fost și fac tratatu' de reasigurare. Pentru că asigurătorii din lume au fugit și au zis: plecați de aicea că ce e la voi acolo e dezastru! Vreau să vă spun că a fost foarte greu să fac tratatu' de reasigurare și a costat o grămadă de bani. Deci tre să intervenim și noi. E o problemă. Nu e problemă numai la societăți dar e o problemă și la noi! Da, domne, că tre să discutăm. Așa e. Aicea-mi dădea și B. dreptate: da, că io n-am zis decât de tarife dar uite, într-adevăr, așa e. Ai dreptate și tu. Asta nu ...

M.: Materialu' îi făcut, trebuie doar promovat.

Ulterior, la data de 25-09-2013, la ora 12:13:35, M., de la postul telefonic cu nr. îi transmite numitului V. utilizator al postului telefonic: "Control sa vedem daca a reglementat problemele si nota la sed de miercurea viitoare! Sa renunte si la fransiza!:)"

În ziua de 27-08-2013, la ora 13:27:59, M. este contactat de V. cu care are următorul dialog:

M.: Alo?

V.: Auzi? Da ședința a fost astăzi, la ăștia, cu ASF-ul?

M.: Măine.

V.: Că nota a intrat să o vadă(?) ăla, am înțeles.

M.: Da? De unde?

V.: Propunere și semnată de toată lumea... hai... știu.

M.: Da!?

V.: Mhî...

M.: Semnată de toată lumea de executivi.

V.: Nu, nu, nu. De D., N. și ăia de la control.

M.: Păi da, de executivi deci.

V.: Da, da, da.

M.: Aha. Măine e, mâine de la 11 și a rămas că mă văd cu, cu el dimineață.

V.: Da, bine. Bine, vezi ce faci.

M.: Da, văd, da dă-i și tu un telefon. E nasoală!

V.: Cui?

M.: Păi, vorbește cu M..

V.: Ei... vorbește tu, ce să fac io...

M.: Bine, vorbesc eu.

V.: Da, bine.

M.: Oricum... da. Bine, te-ai uitat pe ăla? Pe vreme?

V.: Nu, nu, te sun, mă uit și te sun.

M.: Mhî... bine.

V.: Bine, pa.

M.: Pa.

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:52:16, M. primește următorul SMS de la M.: „Luni se duc aia la Sb. Sunt 4”,

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:53:23, M. primește următorul sms de la M.: „Te intereseaza cine sunt?”

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:53:39, M. trimite următorul lui M.: Da; esti la birou?

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:57:25, M. primește următorul SMS de la M. „ B., G., D., O.”.

Aceste patru persoane sunt și cei patru membri ai echipei de control desemnați de către ASF pentru a efectua controlul la C..

După ce M. a fost informat cu privire la efectuarea controlului de către M., la data de 25.10.2013, la ora 14:46:20, M. și C., poartă un dialog telefonic prin care C. este înștiințat cu privire la iminența sosirii echipei de control:

„M.: Încă ceva: luni sunteți în Sibiu?

C.: Sigur că da.

M.: Da. Noi o să stăm pe-aci, prin București, că sunt niște treburi săptămâna viitoare...

C.:...bine.

M.:...dar nu-i nici o problemă: vine I., o să fie acolo, la datorie, de luni.

C.: Sigur. Da. Foarte bine. Așa trebuie, că doară v-am zis de ce trebuie!

M.: E, și nu numai: mai e un motiv pentru săptămâna viitoare, care-l știți!

C.: Nu știu.

M.: Păi mai vin câteodată, pe-acolo, oaspeți.

C.: Aha! Da, da, da. Da, da, da. Am înțeles.

M.: Da.

C.: Am înțeles.

M.: Dar totu este... Vin ăia acolo...

C.:...bine. Am înțeles domnu' director general.

M.:...la primire.

C.: Să ne trăiți!

Curtea a reținut că, deși inculpații au invocat, în faza de cameră preliminară, nelegalitatea acestor interceptări, conținutul propriu-zis al acestora nu a fost contestat.

Din declarațiile pe care le-a dat inculpatul M. rezultă că acesta recunoaște faptul că a furnizat inculpatului M. sau inculpatului V. informații cu privire la controlul ce urma a se desfășura la C.. Însă, inculpatul M. a susținut faptul că aceste informații nu au fost obținute în calitatea de membru neexecutiv al consiliului ASF ci doar întâmplător, auzind discuții pe care le purtau pe această temă alți colegii de ai săi. Chiar dacă inculpatul încearcă în acest mod să

acrediteze ideea că nu și-a folosit funcția pe care o deținea pentru a favoriza societatea inculpată, Curtea a constatat că nu are nici o relevanță modul în care informațiile despre aceste controale îi parveneau inculpatului. Singurele aspecte relevante în cauză sunt că inculpatul deținea aceste informații confidențiale din cadrul ASF și le-a comunicat către C. cu nerespectarea obligațiilor pe care le avea în virtutea funcției pe care o deținea.

Prin nerespectarea acestor obligații de serviciu, printre care și aceea de păstrare a confidențialității, inculpatul M. a reușit să confere un avantaj pentru C., lipsindu-se practic de eficiență controlul ce urma a se efectua la această societate. Chiar dacă acest control nu a fost unul foarte riguros, astfel cum rezultă din redarea convorbirilor purtate de unul dintre cei patru inspectori, demersurile inculpatului M. au avut în mod evident relevanță sub aspectul posibilității reale ca acel control să conducă la constatarea unor deficiențe la societatea inculpată. În egală măsură, chiar dacă membrii echipei de control, martorii D. sau B., au arătat că nu au rămas cu senzația că angajații C. ar fi știut despre controlul ce urma a se efectua precum și faptul că acest control a decurs în mod normal, s-a apreciat că aceste declarații trebuie privite în contextul în care inculpatul M. furnizase deja informații privind data la care urma a se desfășura controlul, dând posibilitatea celor de societate să se pregătească.

În egală măsură, declarațiile martorului C. în care s-a menționat că la acel moment în piața asigurărilor RCA se putea anticipa un control din partea ASF, încercând să se acrediteze ideea unei lipse de importanță a informațiilor furnizate de către inculpatul M. prin inculpatul V. sau direct inculpatului M., sunt irelevante din moment ce aceste informații erau extrem de importante sub aspectul datei la care urma să aibă loc acest control. Altfel spus, chiar dacă ar fi putut anticipa posibilitatea unui control al ASF, C. a beneficiat din plin de poziția domnului M. prin aceea că inculpatul a confirmat existența acestui control și a indicat perioada în care urma să aibă loc, lipsind de eficiență controlul efectuat.

Rămânând în sfera largă a activităților inculpatului M. în cadrul ASF-ului, Curtea a constatat că inculpata C. deținea în luna iunie 2013 funcția de director al Direcției autorizări și avizări din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară.

Aceasta avea conform fișei postului, printre altele, următoarele responsabilități: coordonarea, îndrumarea și controlul activității Direcției autorizare și avizare; coordonarea întocmirii documentației în vederea acordării autorizațiilor pentru constituirea și funcționarea societăților de asigurări; repartizarea lucrărilor și exercitarea controlului asupra lucrărilor întocmite de persoanele din cadrul Serviciului autorizări, activitate de asigurare și reasigurare (volumul 26, filele 226-244).

Inculpata C. a convocat o comisie de interviuare, în urma căreia urma a se aprecia asupra avizării inculpatei C., pentru funcția de director general al S.C. C. S.A.

În ceea ce privește modul în care trebuia să fie convocată această comisie și componența acesteia, martora L. a arătat că există o Hotărâre a Consiliului General prin care s-a decis ca la avizarea directorilor societăților de asigurări să

participe, atât ea, cât și ceilalți directori ai direcțiilor din cadrul instituției. Martora arată că existau și situații în care, la aceste interviuri, participau directorii adjuncți, sau chiar șeful de serviciu. De asemenea, aceasta a arătat că, de fiecare dată, convocarea avea loc prin e-mail.

În ceea ce privește participarea direcției juridice din cadrul ASF la aceste interviuri, atât martora N. cât și martora I. au arătat că această direcție nu participa întotdeauna la aceste interviuri.

Martora F. a arătat că participa la aceste comisii în baza deciziei 1056/2011, act ce indică nominal persoanele ce ocupau anumite funcții la acel moment, aceste funcții fiind determinante pentru participarea la interviu, fără a fi nevoie de o nouă decizie cu caracter nominal dacă interveneau schimbări în ceea ce privește persoana care ocupa o astfel de funcție. Martora a arătat că situațiile în care nu a participat la interviuri au fost acelea în care era plecată, iar atunci ruga un coleg să participe în locul său, însă nu are cunoștință directă despre situația în care domnul C. să fi participat în locul său la acest interviu. Arăt că, în situațiile în care nu participa la interviu, trimitea un e-mail către Direcția avizare prin care le aducea la cunoștință persoana ce urma a participa la interviu în locul său. În afară de Direcția de supraveghere mai participau la interviu Direcția juridică, Direcția reclamații, Direcția asigurări obligatorii și Direcția de autorizare. De regulă, participau toate direcțiile ce aveau legătură cu activitatea ce urma să o desfășoare persoana interviu. A mai menționat că Direcția juridică participa la majoritatea interviurilor, mai ales atunci când acestea priveau conducătorii unei societăți, dar nu participau întotdeauna la cele ce priveau personalul de specialitate.

Martora N. a arătat că documentele în baza cărora participam la aceste interviuri erau, pe de o parte, o decizie din anul 2011 și o altă decizie din anul 2012 a Consiliului CSA, care era consemnată într-un extras de ședință prin care se stabilea ca la interviuarea candidaților pentru postul de director al societăților de asigurare să participe cei ce conduceau toate departamentele din cadrul CSA sau ASF.

Martora N. a arătat că în calitatea pe care o deținuse de director al Direcției juridice a participat la interviuri similare cu cel organizat pentru doamna C. și, din câte își amintește, temeiul în baza căruia participa era o decizie a președintelui instituției prin care se stabileau componența acestor comisii, însă, nu își amintește dacă a existat și o altă decizie care o revoca pe prima.

Inculpata C. a arătat că în ceea ce privește componența Comisiei de interviuare, în anul 2011 printr-o decizie al fostul Președinte al CSA au fost nominalizate persoanele care urmau să ia parte la aceste interviuri, fiind indicate acestea, precum și funcțiile pe care le ocupau. Această decizie nu mai putea fi aplicată datorită faptului că, unele dintre aceste persoane, nu mai lucrau în cadrul ASF, sau nu mai ocupau respectivele funcții. Arăt că a adus la cunoștință acest aspect martorului T., însă nu a fost luată nicio măsură, neexistând practic o dispoziție regulamentară care să prevadă componența comisiei. Având în vedere acest aspect, a stabilit ca, la aceste interviuri, să participe directorii acelor Direcții care aveau atribuții în zona de asigurări. Arăt că a întâmpinat, de mai multe ori, probleme în ceea ce privește participarea acestor persoane, existând

mai multe ocazii în care unii dintre aceștia, refuzau să ia parte la aceste interviuri și le-a solicitat acestora să desemneze alte persoane care să participe în locul lor în cazul în care acestea nu se prezentau. De observat din acest punct de vedere că inculpata a ales singură persoanele care să participe la acest interviu fără a verifica în prealabil dacă directorii ce trebuiau să participe ar fi vrut sau ar fi putut să ia parte la acest interviu.

De asemenea, inculpata a arătat și faptul că șeful de departament l-a nominalizat pe domnul C. în locul Directorului de Direcții și că motivul pentru care nu au fost chemate la acest interviu Direcția Juridică și Direcția de Control este acela că aceste Direcții se aflau sub subordonarea directă a președintelui ASF, ca, de altfel, și alte direcții, precum cea economică, IT, etc., iar la aceste interviuri nu participau decât persoane din cadrul Sector de Asigurări. S-a arătat că afirmațiile inculpatei nu pot fi considerate ca fiind veridice din moment ce acestea sunt contrazise în mod evident de martorii audiați, precum C. sau F., care au menționat că direcția juridică participa în mod uzual la aceste interviuri, iar din conținutul convorbirilor purtate de inculpată rezultă cu claritate, că cea care l-a ales pe martorul C. pentru a lua parte la acest interviu a fost chiar inculpata. De altfel, în cuprinsul aceleiași declarații aceasta arată că l-a ales pe martor pentru deosebitele sale competențe profesionale.

În legătură cu acest interviu, martora cu identitate protejată N. a relatat că în conformitate cu Decizia nr. 1056/2011 a președintelui C.S.A., în vigoare până la data de 28.10.2013, când decizia a fost abrogată prin Decizia nr. 954/2013 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară, în urma convocării de către Direcția Autorizări și Avizări din cadrul A.S.F., directorii direcțiilor implicate aveau obligația de a participa în comisia întrunită pentru aprobarea persoanelor semnificative din cadrul societății. Conform Deciziei 1056/2011, în cadrul unei societăți de asigurări sau reasigurări erau convocați, un membru din consiliul C.S.A., respectiv, A.S.F., desemnat de către președinte, secretarul general al C.S.A./A.S.F., directorul sau directorul adjunct al Direcției autorizări și avizări, directorul sau directorul adjunct al Direcției stabilitatea pieței, supraveghere și control/Direcția control, directorul/șeful serviciului din cadrul Direcției contencios, documentare legislativă și relația cu Parlamentul/Direcția Juridică. Menționez că, în conformitate cu O.U.G. 93/2012, privind înființarea A.S.F., deciziile date de către președintele C.S.A. rămăneau în vigoare până la data modificării sau revocării de către membrii Consiliului A.S.F. Directorii direcțiilor menționate în decizie erau înștiințați, prin e-mail, cu privire la organizarea evaluării profesionale, menționându-se data, locul, membrii comisiei și persoana ce urma a fi evaluată.

Martora a arătat că în cazul interviului organizat pentru doamna C., nici Direcția juridică, nici Direcția control nu au fost convocate în vederea participării la constituirea acelei comisii. Aceasta a mai arătat că în condițiile în care directorul direcției nu putea participa la astfel de comisii, era desemnat directorul adjunct, pentru a participa la aceste comisii, iar în cazul în care era în concediu, prin cererea de concediu, menționa persoana care prelua, inclusiv, această atribuție pe perioada concediului.

Martora a arătat că inculpata C. a procedat contrar normelor menționate anterior cu ocazia convocării persoanelor ce trebuiau a fi prezente la interviul

inculpatei C. și că inculpata C. își exercita în mod discreționar atribuțiile de serviciu. (volumul 11, filele 68-76).

Cu privire la aceleași aspecte, martora cu identitate protejată V. a arătat că, are cunoștință de faptul că în cazul autorizării inculpatei C., nominalizarea și informarea tuturor persoanelor care urmau să facă parte din comisia de autorizare nu s-a făcut prin e-mail, așa cum era obișnuit și cum se proceda, de regulă. Martora a arătat că avizarea doamnei C. a avut loc la sediul ASF din ... iar martorul C. ar fi relatat unor apropiați că l-a sunat doamna C., chiar în dimineața aceea, solicitându-i să se deplaseze în ..., pentru a participa la interviewarea doamnei C.. De asemenea, se arată că membrii comisiei au fost selectați de inculpata C. care a urmărit să nu participe la interviu membrii incomozi mai ales că din câte știe au existat situații în care au fost date avize negative unor persoane cu funcții de conducere în cadrul unor companii de asigurări. (volumul 11, filele 63-67).

Faptul că inculpata C. s-a ocupat personal de stabilirea componenței comisiei a fixat data la care a avut loc interviul și a avizat personal documente necesare desfășurării acestuia, rezultă și din depoziția martorului I., lucrător însărcinat, în fapt, cu completarea dosarului de avizare.

Această martoră a arătat că în luna mai 2013 C., i-a repartizat un dosar privind o solicitare venită din partea S.C. C. S.A. de aprobare a directorului general. Martora a purtat o corespondență cu S.C. C. S.A. solicitându-le documente întrucât dosarul era incomplet. După ce dosarul a fost complet, l-a transmis Serviciului juridic din cadrul direcției împreună cu o notă și după ce a fost avizată pentru legalitate, dosarul a fost transmis inculpatei C.. Martora a mai arătat că, în principiu, data la care are loc interviul era stabilită, de comun acord, cu persoana interviewată, însă în acest caz martora nu a discutat direct cu C., pentru a stabili data interviului, ci în privința acestui dosar a comunicat doar cu C.. După ce a fost stabilită data interviului, a discutat cu C. despre necesitatea convocării direcțiilor ai căror directori urmau să facă parte din comisie. Înainte de a transmite convocarea, i-a prezentat inculpatei C. draftul de convocare și direcțiile la care urma să transmită e-mailul, printre direcțiile pe care le menționase aflându-se și Direcția supraveghere și stabilitate al cărei director era martora F..

C. i-a cerut să transmită prin e-mail convocarea tuturor direcțiilor, cu excepția Direcției stabilitate și control, unde a spus că o să vorbească ea personal, fără a-i preciza cu cine. A doua zi, inculpata C. i-a comunicat că din partea Direcției stabilitate și supraveghere o să participe domnul C., drept pentru care l-a trecut în draftul de minută pe domnul C.. Martora a arătat că doamna C. nu i-a sugerat să o favorizeze în vreun fel pe doamna C.. I-a pus acesteia mai multe întrebări, iar la final i-a acordat calificativul „foarte bine”. ...volumul 11, filele 129-130.

S-a apreciat că aceste declarații ale martorilor se coroborează cu interceptările convorbirilor telefonice dintre inculpata C. și inculpatul M., precum și dintre inculpatul M. și inculpatul M., care au avut loc în perioada premergătoare datei interviului, dar și de convorbirile telefonice dintre inculpatul M. și inculpata C. care au avut loc după finalizarea interviului.

Astfel, în data de 10.06.2013, la ora 11:12:33, M. primește următorul sms de la M.: „nr asf 9885/10.07.2013-vb cu L. sa urgentam avizarea pt I.”

În ziua de 18.06.2013, la ora 16:21:26, M. este contactat de C., care îi comunică cum a reușit să organizeze selecția membrilor comisiei, astfel încât avizarea inculpatei C. să nu întâmpine dificultăți:

„...C.: Auzi, uite, știi de ce te-am sunat? Am ... am vorbit pentru mâine, că mâine, la zece, vine aia de la Sibiu ...

M.: Da.

C.: Și, am vorbit cu C., i-am zis să nu-i zică nimic lu' băbăciunea aia și ...

M.: Da.

C.: Pentru că aia e o ciufută și o nebună și spune și peste tot și pune și niște întrebări idioate. N-are rost să te complici cu proasta aia.

M.: Da. Așa și ...

C.: Și i-am zis lu' M. și M. a zis că vrea să vină, da' o să-i spună lu' aia că: domne, m-a sunat acum dimineață și nu erați aici și trebuia repede și m-am dus io. Săracu-i era frică, îți dai seama.

M.: Mhâ.

C.: Și că dacă mă-ntreabă pe mine aia, să știu ce să-i spun.

M.: Păi aia ...

C.: Și zic: tu nu mă vezi pe mine? Dobitoaca aia nu mă-ntreabă nimic, că dacă mă-ntreabă, io o trosnesc imediat, io nu vorbesc cu aia. Știi?

M.: Mhâ.

C.: Adică io pe aia numai în plesneală o țin.

M.: Da ea, chiar și acuma, în condițiile astea, ea mai e cu tupeu?

C.: Păi dacă e cu T. ...

M.: Da mă ... lasă ...

C.: Cum să nu fie cu tupeu? Hai mă ...,

M.: Hai că am mai avut ...

C.: E cu un tupeu maxim!

M.: Păi da, da ea n-o să mai fie la control. Sau unde e?

C.: Păi no să fie la control, da la control. No să mai fie, da o să fie mâna ...

M.: No să mai fie ...

C.: Păi da, da o să fie mâna dreaptă a lu T., nu? Ce dacă n-o să mai fie ... ?

M.: Păi da mă, da T. n-o să aibe ...

C.: N-o să spună totul din direcție ...

M.: Da, da ...

C.: Bine măi, da n-o să spună totul din direcție? Nu tre să ...

M.: O să spună, o să spună. Da' T. n-o să aibe nimic de făcut, ca nici până-acuma. Ca și până-acuma adică.

.....

C.: Mhâ. Așa și ... asta, că, d-asta de fapt te sunasem. Ți-am zis că vine M., mă rog, cu frică, cu nu știu ce ...

M.: Da.

C.: Săracu a vrut, a fost super drăguț, dar, știi care e problema? Noi țineam interviurile sus, la șase.

M.: Păi, sala s-a golit.

C.: Și la șase, sala e ocupată.

M.: Nu.

C.: Păi mi-a zis că mâine.

M.: Păi mâine se eliberează.

C.: Păi da, mâine se eliberează.

M.: Eu am vorbit cu ...

C.: Așa mi-a zis și mie, dar eu am la zece interviu și nu știu dac-o fi liberă că, dacă nu, fetele mele le-am zis să-l țină la noi în birou, îți dai seama că unde să duc femeia și plus cu patru directori care-ți vin ...

M.: Păi ...

C.: Și plus că dacă e la mine vede dobitoaca aia de M., că, ți-am zis, aia urmărește tot ...

M.: Nu. Nu, nu, nu.

C.: Și aia-i dă mesaj atunci și zice uite, e asta aici, nu știu ce. Și d-asta nu știu ce să fac. Mă gândeam ... da nici în birou la G. nu pot, că vine M., vine I., d-asta. Și nu știu ce să fac. D-asta te-am sunat.

M.: Păi, păi stai un pic. Eu când am vorbit cu G., că noi avem ședința mâine și nu știam unde-o ținem, la CNVM, la CSA ...

C.: Păi da, da nu știe ...

M.: G. mi-a zis că mâine sala este liberă și-a ...

C.: Eu știu că eram la el, eram la el, da ...

M.: Păi da, nu, păi nu, da el mi-a zis că ...

C.: Da nu știe dacă e mâine.

M.: Păi nu, nu, da oricum mi-a zis că dacă nu, este liber biroul lui F.. Și se poate ține la F..

C.: A ... super atunci.

M.: Hai că vedem mâine dimineață cum facem că mâine ...

C.: Păi tu la cât ajungi?

M.: Păi la nouă vin și eu la birou mâine, vin și eu la nouă.

C.: A, vi la nouă?

M.: Nouă.

C.: Mhă. Eu pe la nouă jumate ajung.

M.: Sau, mă rog, nouă jumate ajung și eu și vedem unde-o ținem. Ori îl ...

C.: Mhă. Păi da, că nu vreau s-o țin la mine ...

M.: Na, mie G. mi-a zis că e liber biroul lui F. ...

C.: Nu vreau s-o țin la mine.

M.: Nu, nu. Nu cu alte persoane de față, normal.

C.: Păi da, păi la mine eu ... sunt zece acolo, ce să fac!

M.: Sau chiar dac-o fi, îi scoatem p-ăia din ... sus, din sala de consiliu, îi scoatem p-ăia afară pentru o oră, cât o dura povestea asta, da, oricum, las că mă ocup eu mâine dimineață.

C.: Ce o oră fată (?), o oră ... îți dai seama că ... juma de oră că ... sper să nu se-apuce ăsta la povestit. Adică, eu sper să dureze puțin.

M.: Da ...

C.: Păi da de asta vreau să-ți zic, să ști și tu. Eu ajung pe la nouă jumate, dar, dacă e, să ști și tu că am nevoie de-o sală.

M.: Mă ocup eu mâine L., când ajung acolo, și ...

C.: Da? OK.

M.: Crezi c-ar fi bine să bag și eu capul p-acolo, pe la comisie? Nu cred.
C.: Păi, da. Păi de ce să nu bagi, ce-are?
M.: Păi nu ...
C.: Că vi să saluți, doar nu ...
M.: Da, da, comisia ...
C.: Păi vi să saluți, ce ...
M.: Da.
C.: Hai mă că, ți-am zis, e ...
M.: Și intru și eu un pic p-acolo.
C.: Exact, e fata de la mine care e inspector, deci ... îți dai seama ... așa, e
C. care-l știi, e N. ...
M.: M.
C.: M.
M.: O, aia mai e ... și capra aia de N. ...
C.: Păi, dobitoaca aia vine în locul lu' M., că M. e plecat din țară, că io l-am chemat pe M., da' M. e plecat din țară și vine ea. O trimite pe ea, că ea, mai proastă ... îți dai seama, o trimite pe ea.
M.: Da.
C.: Da, ea e o bătută-n cap, n-are ce întrebări să pună, că ea, pe juridic, ce întrebări să pună?
M.: Da. E nu, nu ...
C.: Așa, e M. și ...
M.: Și?
C.: L.. Asta e de la reclamații, e una la vreo ...
M.: Da.
C.: 50 de ani, nu, sunt ok, nu știu. Nu ... sper să nu fie agresivă, ști?
M.: Deci e la zece, nu?
C.: La zece, la zece.
M.: Hai, că eu la nouă o să fiu p-acolo ...
C.: Mhâ.
M.: Și mă ocup eu de sală.
C.: Și poți să bagi capu, îți dai seama ...
M.: Păi, mă duc și eu p-acolo să ... na ...
C.: Mhâ, mhâ. Bine.
M.: Am calitate oficială, na.
C.: Normal ... nu sunt alții care să te spună. Bine, probabil M. o să se ducă să spună. Ști? Că M. e cuplată cu T..
M.: Știu.
C.: Păi da, d-asta zic, da și dacă ...
M.: Cuplată la ce?
C.: Cuplată adică ... așa, că-i dă informații. Nu, nu ...
M.: A, că-i dă informații, da.
C.: Că-i dă informații, Da. Da, da, da.
M.: Da, știu. Lasă că ... oricum eu cu el ... se știe foarte clar și e pe față relația mea cu el. Așa că, să se mai ducă unu, să-i spună nu știu ce, chiar nu mă afectează absolut deloc.
C.: Da, da eu n-am vrut s-o chem pe F. ...

M.: Eu i-am spus astăzi cum mă lupt să-l dau jos de-acolo, așa că ... Da, mă rog, n-am ... n-am probleme d-astea eu cu el.

C.: Bine. Mhâ. Bine.

M.: Bine L..

C.: Hai că vorbim mâine atunci.

M.: Sigur, hai. Bine.

..... (volumul 9, filele 3-13),

În data de În ziua de 19.06.2013, la ora 11:04:43, M. este contactat de C., și poartă următorul dialog:

M.: Da I..

C.: Salutare.

M.: Bonjour. Ce faci, ai terminat?

C.: Bine. Am terminat, da. Au fost super O.K. oamenii.

M.: Da, păi...

C.: Da.

M.: Mhî... și ai plecat?

C.: Au făcut ce au fost...

M.: Sfătuiți să facă.

C.: Da. Am plecat, da... am întrebat cam când cred că obțin aprobarea și au zis că nu știu data următorului consiliu să-mi zică.

M.: Mhî... Păi încerc io s-o bag astăzi...

C.: Da?

M.: Că avem azi ședință, da.

C.: A... super.

M.: Și mă duc să modific ordinea de zi, ca s-o pun azi.

C.: Mhî... Bun.

M.: Ca s-o ai mâine, mhî...

C.: Săru' mâna. Mersi.

M.: Hai. N-ai de ce.

C.: Te pup.

M.: Hai... baftă.

C.: Merci, merci.

M.: Să duci drapelul în continuare.

C.: (râde) Greu, după tine.

M.: Hai, lasă.

C.: Hai... te pup.

Astfel cum rezultă din dialogul menționat anterior purtat între inculpații M. și C., pentru a se asigura că interviul va decurge în mod favorabil inculpatei C., C. și M. au convenit ca în timpul desfășurării interviului acesta din urmă să intre în sala în care avea loc pentru a exercita un plus de presiune asupra membrilor comisiei.

Astfel, martora I. a arătat că spre finalul interviului, în sala de ședință a intrat și domnul M., care a salutat pe cei prezenți, după care a plecat. Martora a arătat că toți membrii comisiei știau faptul că M. lucrase anterior la S.C. C. S.A., acest lucru fiind consemnat și în nota aflată la dosarul doamnei C.

Martorul C. a declarat că în după-amiaza zilei de 18.06.2013, a fost contactat, în jurul orei 17:00, de doamna C., care i-a solicitat să participe la o

comisie de evaluare ce urma a avea loc a doua zi dimineata. I-a comunicat faptul ca este disponibil, dar trebuie sa-i comunice si D., care era directorul directiei si seful sau direct. Doamna C. a replicat ca nu poate sa o sune, intrucât este certata cu ea si i-a mai spus, totodata, ca nu ar vrea sa vina F. la interviu. Martorul a aratat ca nu a sunat-o pe doamna F. sa o informeze cu privire la aceasta discutie, intrucât a crezut ca doamna C., in urma cererii mele, o va suna ea. Din acest punct de vedere trebuie observat ca explicatia data de martor pentru a nu a incunoastinta pe martora F. cu privire la acest interviu este evident una neplauzibila din moment ce acesta a aratat ca inculpata C. ii spusese clar ca nu va vorbi cu sefa sa.

In continuare, martorul a aratat ca in dimineata respectiva, doamna F. nu se afla la birou sau daca doamna F. isi daduse acceptul sa participe el la acel interviu. A aratat ca a mai participat la foarte multe astfel de comisii si au mai fost situatii cum a fost acesta in care nu era convocat nimeni prin e-amil din cadrul directiei unde lucra. In urma participarii la comisia de evaluare, a constatat ca doamna C. a raspuns foarte bine la intrebările sale si i-a acordat calificativul „foarte bine”. De asemenea, a precizat ca, in timpul interviului, cand doamna C. era inca evaluata, a intrat, la un moment dat, domnul M., el stiind faptul ca, anterior, M. ocupase functia de director general la S.C. C. S.A. (volumul 11, filele 122-126).

Martora C. a aratat si ca in sala de consiliu isi mai desfasurau activitatea si o persoana de la Secretariatul tehnic, care nu avea alt birou. De asemenea, in aceeași sală mai erau cel puțin două persoane de la Direcția informatică, care discutau. Martora a precizat ca domnul M., in momentul in care a intrat in sala de consiliu, practic, a deschis usa, a facut un pas si s-a adresat membrilor comisiei cu formula „Bună ziua și ce faceți?”, nu s-a adresat celorlalte persoane de la IT sau de la secretariat existente in sală - volumul 11, filele 115.

Martora N., membru al comisiei, a aratat ca la finalul interviului, a intrat domnul M. care a intrebat „ce facem” si daca interviul a decurs corespunzător. Ea a inteles de la aceasta intrebare ca inculpatul M. s-a referit la faptul daca doamna C. a raspuns corespunzător la intrebările adresate de ei - volumul 11, filele 134.

Inculpații au aratat ca modul in care s-a desfasurat interviul nu a fost viciat in nici un fel iar martorii care au facut parte din acea comisie au aratat ca nu au fost influențati de către inculpații M. și C. in luarea deciziei privind pe inculpata C..

Însă, persoanele care au format comisia de interviu au fost alese practic de către inculpata C., fiind exclusă singura persoană care era cunoscută ca fiind „dificilă”, respectiv martora F., în locul acesteia fiind prezent martorul C., care era agreat de inculpata C., aceasta acționând în acest mod de comun acord cu martorul C..

De asemenea, din dialogul dintre inculpații M. și C. se observă ca aceștia au analizat competența profesională a celor ce urmau a face parte din comisia de interviu constatând practic ca unii membrii sunt convenabili pentru ca nu pot pune întrebări care să o pună în dificultate pe inculpata C., iar alții sunt persoane pe care le agreau datorită legăturilor personale pe care le aveau cu aceștia. De

asemenea, inculpata C. arată că nu poate ține acest interviu la „mine”, inculpatul M. replicând că nu se poate ține acest interviu de față cu alte persoane.

În plus, inculpatul M. o întreabă pe inculpata C. dacă este în regulă sau nu să își facă apariția în timpul interviului, mai ales că are o „calitate oficială”, iar C. îl asigură că poate face acest lucru, datorită faptului că cei din comisie fuseseră selectați chiar de ea și știa că se poate baza pe discreția acestora, asigurându-l pe inculpatul M. că „nu sunt alții care să te spună”.

În dialogul purtat de M. cu inculpata C., după ce aceasta atestă faptul că membrii comisiei au tratat-o foarte bine, aceasta spune „Au făcut ce au fost...”, M. terminând fraza cu replica „Sfătuți să faceți”.

Aceste discuții pe care cei doi inculpați le-au purtat au fost explicate de inculpata C. ca fiind „la nivel de bârfă”, neavând nici o influență asupra deciziilor pe care le-a luat. Însă, la o simplă lectură a acestor conversații se poate observa că cerințele pe care inculpatul M. le avea, cu privire la modul în care urma să se desfășoare acest interviu, au avut relevanță în modul în care inculpata C. a procedat, aceasta având o evidentă disponibilitate de a îl ajuta pe inculpat să organizeze interviul astfel încât acesta să decurgă fără nici o problemă, astfel încât inculpata C. să poată „duce drapelul mai departe” cât mai repede.

Prin urmare, analizând toate aceste aspecte, deși martorii ce au făcut parte din comisie nu au recunoscut că ar fi fost influențați cu privire la modul de intervievare a inculpatei C., Curtea a constatat că este evident că între martori și inculpații M. sau C. au existat discuții în care inculpații au „sfătuit” martorii, membrii ai comisiei, cu privire la modul în care trebuia să decurgă și să se finalizeze acest interviu.

În acest context, s-a apreciat că susținerile inculpaților legate de competența profesională a inculpatei C. nu au nici o relevanță în cauză din moment ce comisia ce a intervievat-o pe aceasta a fost aleasă într-un mod discreționar și incorect, respectiv contrar dispozițiilor aplicabile în interiorul ASF și contrar uzanțelor, de către inculpata C. la cererea inculpatului M..

Tot legată de situația și acțiunile inculpatului M. este și partea din actul de sesizare al instanței care îl privește pe inculpatul C..

Conform fișei postului inculpatul C. ocupa în data de 01.08.2013 postul de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, fiind subordonat direct președintelui A.S.F. Această calitate are drept obligație corelativă de a organiza mapa președintelui A.S.F., sens în care centraliza toate cererile sau documentele care ajungeau la registratura A.S.F.-ului și le prezenta președintelui sau prim-vicepreședintelui, spre rezoluționare.

În data de 01.08.2013, în urma unei cereri venite din partea inculpatului M., inculpatul C. a procedat la ștergerea din evidența electronică a numărului de înregistrare atribuit unui document transmis de către S.C. C. S.A., prin fax, la registratura A.S.F., și-a însușit documentul susmenționat și i l-a înmănat ulterior inculpatului M..

Respectivul document privea o anchetă finalizată de către organele de control intern ale S.C. C. S.A., care dezvăluiau practici ilicite ale inculpatului M. pe parcursul ocupării calității de director general la societatea susmenționată, practici care au produs o pagubă de aproximativ 104.000 lei.

Cu privire la modalitatea de transmitere și natura documentului care a ajuns, din eroare, prin fax, la registratura A.S.F., martorului I., angajat, la acea dată, la S.C. C. S.A., a declarat că în luna iulie 2013, i s-a adus la cunoștință de către martora R., că a fost nominalizată să fac parte dintr-o comisie ce urma să analizeze contractul încheiat de societatea de asigurări cu S.C. S., ce viza parcul auto și bunuri aparținând S.C. A.. Se analizau realizările, comparativ cu planificatul din contract și s-a constatat că existau diferențe între ceea ce s-a promis la începutul contractului și ceea ce s-a realizat efectiv. Nu își amintește de ce a fost vehiculat numele M. în cadrul analizei făcute, dar este posibil ca dumnealui să fi propus încheierea contractului cu A..

Analiza efectuată, după ce a fost semnată de toți membri comisiei, a rămas în mapa martorei și, din greșeală, aceasta a expediat documentele către Autoritatea de Supraveghere Financiară la data de 31.07.2013, în jurul orei 19:00. În data de 01.08.2013, A. împreună cu un angajat de la compartimentul IT i-au luat faxul de la birou, după care a fost chemată și i s-a reproșat transmiterea documentului către Autoritatea de Supraveghere Financiară. (volumul 11, filele 19-22).

Martora A. a declarat că urmare a unei ședințe a C.A., a inițiat constituirea unei comisii formate din cinci persoane care să analizeze contractul încheiat de S.C. C. S.A. cu S.C. A., prin intermediul S., iar raportul comisiei a evidențiat faptul că existau condiții contractuale în defavoarea societății și că acel contract a fost perfectat fără aprobarea C.A., deși intra în competența acestuia. În concluzie, se specifica că domnul M. nu a respectat normele interne și a avut un comportament abuziv. Acest raport a fost trimis prin fax, din greșeală, către A.S.F.

Martora R. arată că în ceea ce privește documentul trimis către registratură ASF, că acesta era un document intern, ce a fost trimis la registratura ASF, din greșeală de doamna martoră I.. Documentul respectiv a fost întocmit în urma unei anchete interne determinată de faptul că brokerul care intermedia relațiile cu clientul A. înregistra restanțe în plățile pe care le avea de efectuat. În urma anchetei respective s-a stabilit că anumite sume de bani ce trebuiau să fie subscrise nu erau subscrise în realitate, iar, respectivul contract fusese încheiat cu depășirea limitelor de competență ale directorului general care, la acel moment era domnul M.. Având în vedere că raportul respectivei comisii concluzionase că nerespectarea acestor reguli de competență și lipsa sumelor de bani ce trebuiau subscrise, au fost determinate din culpa domnului M., trimiterea acestui document la ASF, i-ar fi creat acestuia posibile prejudicii. Arată că a solicitat restituirea documentului de la ASF, iar documentul i-a fost trimis înapoi pe fax, acesta nefiind înregistrat la ASF, dar purtând asupra sa, urmele unei ștampile, care era, însă, puțin vizibilă.

Rezultatul anchetei interne efectuată în acest sens, aflat în volumul 15, filele 1-107 al actului de sesizare, confirmă afirmațiile martorei A..

În data de 01.08.2013, la ora 14:11:03, M. îl contactează pe M.:

„...M.: Salutare!

M.: Salut.Ce faceți, ați plecat?

M.: Încă n-am plecat, mai avem niște treabă pe-aicea, dar vrem să te vedem neapărat înainte de a pleca. Te sunăm când plecăm.

M.: Păi da, că și eu aș vrea să vorbesc cu voi, că, am înțeles că s-a-ntâmpnat ceva.

M.: Nu știu de unde ai înțeles tu atât de repede, dar e real.

M.: Legat de A.?

M.: Da, da.

M.: Hm, că ce? Că au făcut reclamație la ASF?

M.: Nu. Nu, nu, nu, nu, nu. De unde ai informația, de acolo?

M.: Nu. Mi-a dat altcineva de, de-acolo de unde sunteți ... de la ... mi-a dat informația că s-a făcut o informare către ASF.

M.: Nu e către ASF, era internă, și a ajuns acolo din greșeală.

M.: Ei, sanki, la mișto.”

În ziua de 01.08.2013, la ora 15:34:14, M. este contactat de C., ocazie cu care cei doi poartă următorul dialog:

„...M.: Salutare!

C. Era către doamna A., uite!

M.: Ce? Da. Ai luat-o?

C. Informarea. Cum dracu ... Da, e la mine, am luat-o eu.

M.: Da? Ea ... îi dăduse număr de înregistrare?

C. Da, da, da, da. Da, îi dăduse , da, l-am ...

M.: L-ai...l-ai....

C. Hă?

M.: L-ai rezolvat?

C. L-am delete.

M.: L-ai delete?

C. L-am delete.

M.: Bine. Ok.

C. E la mine, ți-o dau când vii.

M.: Hai că-ți explic eu care-i treaba.

C. Da, bine, da', știu cum îi cu tanga banga(?)

M.: Da, bine. Păi ... vin alegerile , da, mă rog.

C. Da?

M.: Bine. Hai. Merci. Ceao.

C. Hai. Cele bune. Pa.

M.: Pa, pa. Pa. Pa”

În ceea ce privește acest înscris, martorul S. a arătat că își amintește că a primit la registratura ASF un document care să fi fost emis de către SC C. în atenția ASF. Arată că nu își amintește absolut nimic despre un telefon pe care l-ar fi primit de la cineva care era angajat la SC C. în legătură cu restituirea acestui înscris. De asemenea, a arătat că s-a mai întâmpnat să aplice din greșeală ștampila pe un document după care să aplice pastă corectoare, însă, nu își amintește nimic cu privire la acel înscris.

Martora R., angajată a Autorității de Supraveghere Financiară, a declarat că în luna august 2013 a fost sunată de dl. M. pe nr. de apel, care a rugat-o să se intereseze dacă la registratura A.S.F.-ului a venit un fax de la C. și dacă acesta a plecat pe circuit, respectiv dacă a intrat la mapa cu documente. Martora a întrebat la registratură pe D. și B. dacă au primit acel fax și dacă a plecat pe circuit. Aceștia i-au spus că știau deja de această situație deoarece fuseseră

sunată anterior de o angajată de la C. care era foarte speriată pentru că preciza că putea fi dată afară pentru greșeala pe care a făcut-o trimițând acel fax acolo. Colegii martorei i-au spus că au înregistrat faxul în evidențe și că o să îl țină la ei pentru situația în care îl va cere cineva, ea înțelegând că nu or să bage acel înscris la mapă. După aceasta l-a sunat pe dl. M. și i-a spus cele constatate, respectiv că a venit acel fax la registratură de la C., a fost înregistrat și că acei colegi îl vor ține acolo pentru situația în care îl va cere cineva.

Martora a mai arătat că toate documentele care vin la registratură intră la mapa președintelui sau vicepreședintelui chiar dacă un înscris este adresat unei anumite persoane sau direcții din cadrul instituției.

Audiat în cursul urmăririi penale inculpatul C. a arătat că pe domnul M. l-a cunoscut în anul 2002, în condițiile în care eu dețineam temporar funcția de director general la A..., iar dumnealui fusese desemnat consilier, la solicitarea domnului A., în perioada în care acesta din urmă negocia cu A.P.A.P.S. cumpărarea pachetului majoritar de acțiuni. Din 2002, nu s-a mai văzut cu domnul M. până în mai 2013, când s-au reîntâlnit la A.S.F.

Inculpatul a arătat că la un moment dat, în vara anului 2013, domnul M. l-a sunat și i-a spus că de la C. s-a trimis un fax din greșeală la A.S.F. l-a rugat să se intereseze de acest fax pentru ca acesta să retransmis societății expeditoare.

Nu știe dacă faxul a fost retransmis sau dacă domnul M. l-a luat din registratura instituției.

Din câte își amintește, acest fax fusese înregistrat în registrul de intrări al A.S.F. dar nu a putut preciza dacă această înregistrare a fost sau nu ștearsă din registru. De asemenea, a arătat că nu cunoaște care era conținutul acestui fax.

Fiind audiat în cursul judecății, inculpatul a declarat că în data de 1 august 2013 la ora 15.18 minute a fost sunat de domnul M. care i-a spus că la Registratura ASF-ului se poate să fi fost trimis un înscris din partea SC C. rugându-l să verifice acest aspect, iar, în cazul în care acesta se confirmă să ia respectivul înscris și să i-l dea inculpatului M.. Arată că nu a sustras în nici un mod respectivul înscris și nu a șters numărul de înregistrare al acestuia. Având în vedere că nu l-a putut găsi pe domnul M. și la momentul respectiv nici șefa de la cabinet nu putea coborî la registratură, inculpatul a decis să coboare, având de rezolvat și alte probele administrative lângă biroul registratură. În momentul în care a ajuns la registratură, a discutat cu domnul S. despre acest înscris, acesta spunându-i că știa despre expedierea eronată a înscrisului pentru că fusese sunat de la Secretariatul SC C. și rugat să restituie respectivul înscris deoarece era un document intern al SC C. și să șteargă numărul de înregistrare de la ASF.

Având în vedere aceste aspecte, domnul S. i-a spus că a șters numărul de înregistrare de pe cuprinsul respectivului înscris și din evidențele ASF-ului și l-a transmis către Președintele Consiliului de Administrație al SC C..

Inculpatul arată că martorul S. i-a înmănat o copie a respectivului înscris și, în momentul în care a ajuns înapoi în biroul său a dat înscrisul șefei de cabinet pentru a-l pune în mapa de corespondență a domnului M.. În jurul orei 15.40 minute, l-a sunat pe domnul M. să îi spună că respectivul document se afla în mapa sa de corespondență și că a fost șters din registratură.

Inculpatul susține că a luat respectivul înscris de la registratura instituției cu acordul domnului S., precum și că din fișa postului său era prevăzută

obligăția mea de a mă asigura de comunicarea către membrii neexecutivi a întregii corespondențe ce era lăsat acestuia.

Inculpatul mai arată că întregul proces de comunicare și de transmitere a acestui înscris a avut loc în intervalul 31 iulie 2013, ora 19.00, respectiv 01 august 2013, ora 10.14 minute. Arată că prima discuție purtată cu domnul M. în legătură cu acest înscris a avut loc la data de 01 august 2013, ora 15.18 minute.

A mai arătat inculpatul că motivul pentru care, în cuprinsul discuției cu domnul M., a folosit expresia „informare”, este acela că domnul S. îi spusese că respectivul înscris este o informare către martora A.. De observat totuși că inculpatul a afirmat de asemenea și că „nu am văzut ce cuprindea respectivul înscris și nu am citi nimic din cuprinsul acestuia”.

Ulterior inculpatul a arătat în fața instanței de judecată că declarațiile date în faza de urmărire penală au fost rezultatul surescitării și temerii sub imperiul căreia s-a aflat la momentul la care a fost audiat.

Analizând declarațiile date de către inculpat dar și declarațiile date de martorul S., Curtea a constatat că declarațiile date de inculpat cuprind foarte multe neconcordanțe și că acestea nu reflectă adevărul.

De asemenea, ideea acreditată de inculpat, în sensul că, acel înscris ar fi fost deturnat de la circuitul normal și i s-ar fi șters numărul de înregistrare de către martorul S., Curtea a arătat că nu poate fi acceptată, fiind contrazisă nu doar de către martor ci în primul rând de conținutul convorbirilor purtate de inculpat cu inculpatul M..

În acest sens, conținutul acestor convorbiri reflectă fără dubiu că inculpatul C. este cel ce a luat „informarea” de la departamentul registratură și tot el este cel care, la cererea inculpatului M., a șters numărul de înregistrare al acestuia.

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunilor de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de foloase necuvenite reținute în sarcina inculpaților R. și M., respectiv complicitate la această faptă a inculpatului O., Curtea a reținut în primul rând că la acel moment inculpatul R. era președintele ASF, inculpatul M. era vicepreședinte al acestei instituții, iar inculpatul O. era acționar majoritar al unei societăți de asigurare ce avea drept de vot în alegerea președintelui BAAR.

Din transcrierea convorbirilor telefonice purtate între M. și M., în intervalul 11.12.2013 – 17.12.2013, rezultă că cel dintâi i-a solicitat celui de-al doilea să intervină pe lângă președintele, respectiv, vicepreședintele A.S.F., pentru ca, la rândul lor, aceștia să-i convingă pe asiguratorii cu drept de vot să direcționeze voturile pentru alegerea președintelui BAAR din data de 19.12.2013, în favoarea inculpatului M.. Din aceleași convorbiri rezultă că M. îi transmite inculpatului M. rezultatul demersurilor, faptul că a intervenit pe lângă „bătrânul”, despre care acuzarea susține că ar fi inculpatul R. și pe lângă M., care la rândul lor, au contactat anumiți asiguratorii în acest scop.

Astfel, în data de 11.12.2013, ora 16:06:58, M. este apelat de M.:

„...M.: Ce mai e nou p-acolo?

M.: Bă... nimic. Uite, păi d-aia nu ți-am răspuns, că eram la el acolo.

I-am povestit că am fost pe la... sus pe la C.. N-am deschis subiectu' deloc. Dar... am vrut să văd dacă n-a mai zis nimic, ceea ce înseamnă că nu... i-a trecut prin cap să-l cheme.

M.: Aha.

M.: Și când m-ai sunat tu, eram jos la... șefu'. I-am explicat. Și a pus mâna pe telefon ...[neinteligibil]... acum... Și să-l chem și pe M....

M.: Aha.

M.: ... să-și creeze și el o obligație...

M.: Așa.

M.: Să nu mai fie doar obligația ...[neinteligibil]... să fie sau... Și dacă vrei, îi spunem că e și obligația mea. ...[neinteligibil]... Ia vorbește, vorbești cu el!

M.: Aha.

M.: Îhî.

M.: Deci a frecat-o toată ziua și nu l-a sunat?

M.: Nu. Păi, eu asta am și spus. Zic: „Stai liniștit că nici n-o să-l cheme!” Și a pus mâna pe telefon și i-a zis: „Cheamă-l acum!”.

M.: A și acum...

M.: Să vedem dacă l-o chema.

M.: Și acum ești în așteptări.

M.: Da. Eu stau și aștept. Între timp am primit un tembeleon. M-am dus înapoi la el să-i dau o veste... interesantă.

M.: Aha. Bună? Da?

M.: [râde – n.n.] Na, nasoală. Cum că fostu' meu prieten... ă... se vrea director general la ...[neinteligibil]... Cică... va fi pus...

M.: Fostu' tău prieten?

M.: Îhî. Al tău, mai exact.

M.: A, ăla al... nostru?

M.: Da. Da. [râde – n.n.]

M.: Foarte tare!

M.: Exact.

M.: Păi, cine îl susține?

M.: Păi, cine? Ă, șefu' firmei. A..

M.: Păi da, da' trebuie să ... [râde – n.n.]

M.: Ce mișto! Da' trebuie să vrea și ceilalți... acționari.

M.: E.

M.: Din consiliu. Adică... G.-ul. Ă... cine mai e acolo? Cu pondere.

M.: ...[neinteligibil]...

M.: Da' ții minte? Tu ții minte că... V. la un moment dat vorbea de varianta asta?

M.: Da. Da. Țin minte.

M.: E. Și astăzi am avut confirmarea. Acum că m-a sunat și vezi că... e nasol acolo. M-a sunat altcineva. Că cică vor să-l pună p-ăsta. Ceea ce mi se pare corect la... na! La A..

M.: Da. Deci, ei aveau un plan împreună, mă!

M.: Păi, da. Și...

M.: Ei au un plan împreună și vor să-l urmeze.

M.: Îhî.

M.: Păi, și doamna care e acum?

M.: Adjunctă! Că ziceam eu: „Șefu’, acum trebuie să vorbească cu bărbatu-său! Zic, în calitate mea de [limbaj licențios – n.n.]. Nici nu-l cunosc pe...bărbatu-său! Du-te matale, că ai fost coleg cu el! Vedeți?” [limbaj licențios – n.n.] eu am zis să-i dau informații.

M.: Da’ eu cred că are o relație bună cu bărbatu-său. Nu tu, nu ții minte că la... ă, sau n-ai fost acolo când a fost... ă...

M.: Ba da. Păi, știu eu ce.

M.: Așa. Și a venit și bărbatu-său atunci la deschidere.

M.: ...[neinteligibil]...

M.: A și cuvântat.

M.: E, păi probabil că se înțeleg, na! I-o fi zis: „Lasă, mă! O punem mai jos, îi măresc salariul. Care-i problema?”

M.: Da, da, da. Da! Bă, ce să zic? Aici e ceva care... în controlul... nostru nu este. În controlul vostru este, da’ e greu să zici că nu corespunde...

M.: Mda.

M.: Foarte dificil va fi... și [limbaj licențios – n.n.] Nu știu! Pân’ la urmă poate că... se va adevăra ce tot ziceați voi de... trebuie închis.

M.: [limbaj licențios – n.n.] N-am nici...

M.: Mda. Foarte...

M.: Nu prea i-a picat bine șefului azi. M-a întreba de trei ori: „E verificată? Cât de?” Zic că [limbaj licențios – n.n.] na, nu știu! Zic: „Eu știu că am... e a... acum e a doua... dată când vine ca informație.” Mult mai caldă.

M.: Mda. O să mai întreb și eu.

M.: Îhm?

M.: Dacă se vorbește. Din piață ai auzit-o sau din... surse politice?

M.: De la... politice. Nu din piață.

M.: Atunci e... e credibilă, dar nu, nu neapărat realizabilă.

M.: Nu știu. Bine tu l-a... nu are sens să... bagi ...[neinteligibil]...

M.: Nu! Da. Evident că...

M.: Las-o așa! [limbaj licențios – n.n.]

M.: O să mai... mai aflăm. Da.

M.: Îhî.

M.: Bine. Păi atunci stau în stand by. Să-mi spui ce...

M.: Mda. Da’...

M.: ... ce se va mai întâmpla.

M.: Da’ ce-au făcut alea cu candidaturile? Le-au validat sau care-i treaba?

M.: N-am nicio... nicio veste.

M.: Da’ când trebuia să te duci?

M.: Nici nu știu la... la ce oră e... Nu știu, n-am întrebat.

M.: ...[neinteligibil]...

M.: Da’ bănuiesc că pân’la ora asta... trebuia să se întâmple ceva și n-am primit nici o informație. Nu, da’ a vorbit ieri sau alaltăieri acolo și nu vedea nimeni nici o problemă privind la validări.

M.: Am înțeles.

M.: Nu cred că îşi permite vreo mişcare d-asta. Că asta ar fi prea pe faţă... Şi dacă, oricum dacă a început să vorbească pe la VIENA, p-acolo, deci nu şi-a pus problema să facă... Sau şi-a dat seama că nu are sens să facă aşa ceva.

M.: Da. Corect.

M.: Mda.

M.: Dacă era... tare pe picioare, te...

M.: Da. Nu mai vorbea cu nimeni.

M.: Da. Nu mai suna pe acolo.

M.: Da, exact. Sau suna, dacă nu se putea altfel, după ce se...

M.: Mda.

M.: Da' el a sunat înainte.

M.: Mda. OK. Tu să-i mai iei pe ălalţi la rând.

M.: Păi, o să-i iau.

M.: ...[neinteligibil]...

M.: Deci eu mâine seară în primul rând e... asta a U.-ului, unde o să fie toţi...

M.: Îhî.

M.: Şi îi mai iau o dată la o tură... Ă, am confirmare din nou pentru U. din altă sursă... Ă... mâine mai iau din nou. Da' ce e important, e ...[neinteligibil]... Asta e important acum.

M.: Păi da.

M.: Dacă nu, dacă nu reuşim să avem vot favorabil, măcar să nu facă nimic. Adică să anuleze.

M.: Aha.

M.: Şi asta este o soluţie.

M.: Mda.

M.: Să nu zică da nici pentru unu', nici pentru altul, să fie neutri.

M.: Îhî! Mda.

M.: Şi atunci ar ieşi.

M.: Îhî.

M.: Cu U. şi cu A.-ul şi cu E.-ul.

M.: Păi da, da' mai vorbeşti o dată cu A.-ul să vezi că ăla a zis că să vorbească cu nu ştiu cine.

M.: Măine! Da, da, da, da. Măine, mâine. Măine îl iau din nou pe R.

M.: Că dacă nu, îl chemăm noi pe... ăla încoa.

M.: Păi mâine îmi dau seama în ce ape se scaldă, mâine seară şi...

M.: Mda.

M.: Mai e, oricum mai sunt câteva zile săptămâna viitoare."

În data de 11.12.2013, ora 19:12:18 M. îl apelează pe M.:

„...M.: Vorbirăţi?

M.: Da, a venit, a vorbit el sus, acolo, m-a chemat şi pe mine, nu ştiu ce, şi după aia am coborât jos, la omu'... ne-a băgat acolo, în spate, am stat toţi...

M.: Aha...

M.: Mi-a zis că-l roagă el să ne ajute...

M.: Aşa...

M.: A zis: „Da, domn’e, așa...”, și am vorbit la ...[neinteligibil]... facem, cu aia.

M.: Așa...

M.: Și a zis: „Domn’e, da, eu o să vorbesc cu ai mei, să le spun să-i zică și lu’ aia, da’ se pare că aia are o afiliație pentru...”

M.: Așa mi-a zis și mie, da’...

M.: Păi, nu știu, așa a zis și ăsta bătrân al meu.

M.: Da, știa, așa-i?

M.: Că, da, așa e.

M.: Îhâm...

M.: „Da, a zis, și mie mi se pare că așa e, și...” Da’, mă rog, a zis C. (c-o s-o cheme el să vorbească cu ea, oricum a zis că se duce și el să vorbească, și-mi zicea și mie: „Du-te și tu să vorbești cu ea.” Zic: „Aia, e o acră, o... n-am ce să vorbesc eu cu ea.” Nici n-am schimbat multe cuvinte în viața cu ea. Da...

M.: Nu-i atât de importantă dacă o înlocuim cu altcineva.

M.: Da, mă rog, fii atent! După aia, după ce a plecat el, nu știu ce, m-a chemat din nou și m-am dus cu el în spate, acolo, cu lista aia care i-ai dat-o tu, și a zis: „Hai să numărăm!” Deci, e foarte important să nu se întâmple nimic, acum, pentru că...

M.: Păi, da.

M.: E ambițu’ lui acum.

M.: E ambițu’ lui, da’... am priceput.

M.: Și mi-a zis că dacă e ceva să-i spun, ca să vorbească.

M.: A., ca să... să fim siguri.

M.: Păi, mai vorbește și tu o dată...

M.: Eu mâine seară vorbesc cu ăsta, din nou... Eu sper că a înțeles și mesaju’ tău, și...

M.: Și dacă e nevoie să-mi spui... ca luni să sun.

M.: Dacă e nevoie să-l butonăm săptămâna viitoare.

M.: Că mi-a zis că... ne-am uitat pe alea, acolo, sunt patru sute și ceva și a zis că trebuie să ai neapărat trei sute, că să nu fie niciun fel de problemă.

M.: Eu am zis două sute cincizeci.

M.: Ei, și nu zici fiecare

M.: Da...

M.: Mai e ăla de la U.?

M.: E fezandat, e ok!

M.: Atunci mai rămâne, doar ăsta, R.

M.: A.!

M.: Da, mai vorbește și tu, și dacă e nevoie să spună: Bă, oricum, mi-a zis el că se ocupă și el acum, pe alte... diverse, probleme...

M.: Aha!

M.: Mi-a zis că îi rămâi dator.

M.: Absolut!

M.: Și că speră să aibă o colaborare bună cu tine.

M.: Bă, să dea Dumnezeu! Să... să aibă ce să fie, hm, pe partea asta.

M.: Nu, în sensu’ să nu te trezești și tu cu avioane în cap, la un moment dat.

M.: A!
M.: Țsta a zis-o!
M.: Cine?
M.: El, mă!
M.: A, el, am înțeles.
M.: Să nu te trezești tu că...
M.: Da' nu i-ai zis: „Domn'e, ăsta a mai trecut el prin chestii de astea, nu e de ăla care-l apucă amețela, când se vede sus.”
M.: Da. Îhâm... Da' acum e foarte important...
M.: Bun! Vești bune!
M.: Da.
M.: Candidaturile au fost confirmate...
M.: Îhâm...
M.: Da. Măine seară o să vorbesc din nou cu ăsta, și săptămâna viitoare o să-l fezandăm din nou, dacă-l simt că... Eu pot să folosesc chestia asta, să-i zic că: „Domn'e, am și eu susținere...”?
M.: Nu, alte lucruri care... mi-a mai sus, să nu cumva să... da? Noi am făcut o greșeală că l-am chemat pe A., ieri. Nu trebuie să apară...
M.: Pe cine, pe?
M.: Pe A., să-i spunem de astea... că mi-a zis că nu cumva să spui tu pe undeva că... noi...
M.: Care A.? A!
M.: Că te sprijinim noi.
M.: A!
M.: Nu trebuie să știe oamenii.
M.: Bun! Țsta oricum nu e... ăsta știe și-și ține gura.
M.: Păi, nu, da' să nu se ducă să spună: „Domn'e, uite ăsta trebuie să iasă că așa vor ăia de acolo.”
M.: Nu, mă, nu...
M.: Da...
M.: El o să... nu... și eu am grijă să-i spun să-ți țină gura. I-am și spus când am plecat de acolo, „Băi...”
M.: Să nu a... el mi-a zis să nu cumva să apară că ne-am implicat noi și că vrem...
M.: Păi, normal că n-aveți de ce să faceți chestia asta.
M.: Da... Că noi vorbim cu unu', cu altu', și ăla spune aia e altceva, da'... nu să spui tu, că...
M.: Da, bun, am înțeles! OK.
M.: Da?
M.: Îhâm...
M.: Mă rog.
M.: Da, bine.
M.: Îhâm...
M.: Ok! Hai că se îndreaptă înspre direcția bună.”
În data de 11.12.2013, ora 19:40:54, M. îl apelează pe M.:
„...M.: Salutare!
M.: Da, domnu' R., salut!

M.: Vroiam să zic că m-a sunat M. să-mi spună că a fost acolo.
M.: Da?
M.: Da, da, a raportat.
M.: Da? E de bine atunci.
M.: E de bine, da. Da' a zis că să... s-o chemați pe aia așa cum ați vorbit.
M.: A zis el așa?
M.: Da, așa a zis.
M.: Păi, atunci să-i zic lu'...
M.: Că a rămas în cadrul discuției, că mâine-poimâine... Nu, mâine parcă a zis, că o chemați pe aia, că el are nu știu ce întâlnire vineri cu ea. O să-i zică dacă... așa cum s-a înțeles, să o chemăm și pe aia. Chiar dacă zice toată lumea că are ea ceva special, să le chemați.
M.: Da. Păi, să-i zic lu' C. s-o cheme.
M.: Îhâm, da. Să... să insiști... sau să-i spui sau eu știu cum să... cum v-ați înțeles voi?
M.: Îhâm...
M.: Mi-a zis că e cam șovăielnic C..
M.: Da, păi așa...
M.: Și cam ofticos, că...
M.: Da!
M.: Că s-a băgat ăla mare pe treaba asta.
M.: Da!
M.: Și am zis „Băi, eu prima dată cu el am vorbit, da' dacă el n-a... nu s-a mișcat, ce era să fac?”
M.: Da, păi și eu i-am spus lu' ăsta, zic „Nu contați pe el că... nu, astăzi dacă nu-l presați, nu-l chem.” Deci, nu...
M.: Da, și așa... așa era.
M.: Și, oricum, acum a luat-o invers. A luat-o invers...
M.: Păi...
M.: Lu' ăsta trebuie să-i spui pe invers ca să facă ceva. Să-i spui „nu” ca să facă.
M.: Da' nu știu ce de, ce dracu-i cu el. Nu știu dacă nu cumva o avea B. vreo influență pe tema asta.
M.: Păi, B. are sigur. Nu, nu, și B. e omu' lu' ăla.
M.: Păi da, cred că aia e.
M.: Că eu azi am ...[neinteligibil]... i-am zis, zic „Ori C., ori B. sunt oamenii lu' ăla.”... „Nu cred, C. nu, în niciun gen, da' B. mai mult ca sigur.” Mie C. ...[neinteligibil]... nu, prin faptul că a zis că ăla nu-i așa și nu-i așa... Da, așa e, nu i-a convenit deloc, chiar. Lu' C.... Da' asta-i viața.
M.: Asta-i viața, na! Surprize, surprize!
M.: Mda...
M.: Mda... OK. Mai ești la birou?
M.: Nu, nu, păi, și când te-am sunat prima dată eram acasă, tocmai ajunsesem acasă.
M.: Da? OK.
M.: Am plecat.
M.: Bine, hai!

M.: Hai, pa!

M.: O seară bună, pa-pa!

M.: La fel!...”

În data de 16.12.2013, ora 08:12:20, M. este apelat de M.:

„...M.: Îhî! Ceva nou?

M.: Bă, am auzit că l-ar fi chemat miercuri pe R., acolo.

M.: Da. Îhî!

M.: Eu am o confirmare de acolo, de la ei dinăuntru, că nouăzeci și nouă la sută merg cu mine.

M.: Îhî!

M.: Mai întreabă și tu pe ăsta ce a mai vorbit cu ăla și dacă a vorbit și cu aia, cu M....

M.: Da. Mda! Da. Îhî! Păi, îl întreb azi.

M.: Da.

M.: Îhî!

M.: Da. Și treaba e clară atunci.

M.: Îhî!

M.: Și, eu știu, mâine voi aveți cu S. întâlnire, nu?

M.: Nu. S-a modificat. Astăzi aveam una de urgență și după aia miercuri.

M.: Am înțeles.

M.: Mda! Așa mi-a zis.

M.: Păi, ce... Vezi să ți-o pui și tu mai târziu atunci, că dacă mâine seară ne vedem...

M.: M! E! Păi, o pun eu?!

M.: Da.

M.: E la unsprezece, oricum.

M.: A! Unsprezece e OK.

M.: Mda! Îhî!

M.: Păi, a rămas că ne vedem mâine seară, oricum, nu?

M.: Păi, da. Așa rămăsese. Adică, mă rog, au apărut alea: ori mâine seară, ori joi. Eu joi nu pot, am zis de la bun început și...

M.: Păi, eu ziceam joi că...

M.: Știu. Dai de băut.

M.: Era după și puteam... dădeam de băut.

M.: Păi, m-am prins după. Aia. Da.

M.: E! Da' nu-i nimic. Faci...

M.: Chiar n-am cum.

M.: Faci...

M.: Lasă. Avem timp să bem.

M.: Avem și timp după. Așa e.

M.: Îhî!

M.: Bine.”

În data de 17.12.2013, ora 09:54:36, de către M. este apelat de M.:

„...M.: Te-ai văzut cu unchiul?

M.: Nu.

M.: Aha! Ăă...am vorbit aseară din nou.

M.: Îhî!

M.: De fapt nu, stai că am vorbit cu tine după. Dar am mai vorbit cu cineva și...de acolo dinăuntru. Și mi-a zis că a avut o discuție cu madam.

M.: Îhî!

M.: Și că ea așteaptă de la austrieci, dar dacă nu vine de la austrieci, o să ia hotărârea aicea local și că o ia în consecință. Ăsta cu care am vorbit, e reprezentantul lor acolo și mi-a cerut sprijinul ca să-și țină și el locul acolo în comitet.

M.: Îhî!

M.: Deci înclină spre mine. Treaba e, că tre'să i se dea direcția. Și ea dacă așteaptă de la austrieci, e temătoare. Adică e clar, femeia e de asta...

M.: Îhî!

M.: Care...[neinteligibil]...până se fac. Ori austriecii i-au zis lui M.: „Băi, faci ce vrei, dacă ai zis M., M. să fie.” Și n-o să se bage.

M.: Îhî! Dar...

M.: Ți-am zis c-am vorbit și cu C., cu O.? Și a zis că-mi dă și votul...[neinteligibil]...

M.: Da, că are zece și el, da.

M.: Are și el zece, da' am făcut socoteala, dacă toți care au zis până acumă ferm „da”...

M.: Bun și de la U. știi sigur?

M.: Și de la U., da. Mi-a zis ăla: „Da”

M.: Sigur, sigur?

M.: El așa a zis: da...[folosește cuvinte obscene-n.n]...Sigur, sigur! Fără A. și fără A. și tot îmi ajung voturile. Dar sigur că trebuie siguranță.

M.: Îhî!

M.: Și mai era chestie, când cineva înainte vroia să impună ceva, trimitea un reprezentant al Supravegherii, acolo la Adunarea Generală, să stea ca invitat. Și-l suna pe șef și spunea: „Băi, mâine când aveți Adunarea Generală, vreau să participe și cutărescu din partea noastră, observator.” Că ridică bugetul, sunt alegeri, să fie acolo și un reprezentant al autorității. Dar să nu-l trimită pe B., dacă vrea să facă asta.

M.: Păi eu nu pot...[folosește cuvinte obscene-n.n]...

M.: Da, tu ai fi fost cel mai potrivit. Un consilier de-al lui în care are încredere.

M.: Da. O să mă duc să vorbesc cu el. Acuma aștept pe cineva, vine până la mine și după aia mă duc să vorbesc cu el.

M.: Îhî!

M.: Și să văd dacă...mai pune-l pe C. s-o mai... s-o cheme pe aia.

M.: Cel mai bine ar fi. Și mâine dacă...mâine, joi dacă și trimite un consilier acolo... Da' asta înseamnă un... cum să zic eu, o chestie directă. Dar să știi că se practica înainte fără probleme, nu zice absolut nimeni nimic.

M.: Vedem, nu știu. Mai vorbesc și cu el și vedem ce și cum.

M.: Da, spune-i și de chestia asta.

M.: Îhî!

M.: Că e din practica pieții desprinsă.

M.: Îhî!...”

În data de 16.12.2013, la ora 17:36:28, M. este contactat de domnul O.:

„...M.: Alo?

O.: Alo?

M.: Da?

O.: Ăă... O. sunt.

M.: M., da o..., da, domnul O.. Vă rog.

O.: Ah, bună ziua. Ăă... vroiam să vă întreb... există vreo preferință din partea ASF-ului relativ la BAAR? Adică o persoană cu care lucrează mai ușor, cu care are o comunicare mai bună?

M.: Cât aveți acolo? Câte voturi?

O.: Joi.

M.: Și câte... asta-i în funcție de RCA, nu?

O.: Da.

M.: Păi, și câte aveți?

O.: Câte vreți dumneavoastră.

M.: Nu, cât aveți, notă de... cota de piață, câte voturi aveți?

O.: Deci, am cota de piață a lu' O., E. și a mea. Și, dacă vă trebuie, și a A.-ului.

M.: Da, s-ar putea să trebuiască și a A.-ului. Ăă... io nu m-aș fi băgat în chestia asta, mai ales că fac nu, da' am zis să... domnul R. l-ar vrea pe ăsta... vrea să schimbe acolo și l-ar vrea pe M..

O.: Așa.

M.: Ar fi bine dacă ați putea să votați așa.

O.: Bun. Io m-am gândit că vă trebuie cineva cu care să colaborați cât se poate de bine. Asta era ăă... și de-aia m-am gândit să vă-ntreb ăă... ca să... să nu iasă o persoană cu care ASF-ul ar lucra mai dificil, cu care ar exista probleme...

M.: Ah, nu era cazul cu nici unul din ei. Dar... e chestie de schimbare, nu știu, în fine. Dar dumneavoastră cum de aveți voturile O.-ului sau de ce credeți că le-aveți?

O.: Ăă... pentru că așa cred eu.

M.: (râde) Da. Nu, s-a vorbit deja cu O.-ul, cu E.-ul n-am vorbit, dar am înțeles că vorbește ăsta, R., și nu e cazul să... vorbim noi.

O.: El vorbească cu cine vrea el, că dacă nu vreți să iasă, nu iese. Vă spun eu din start.

M.: Cât... știu, da'... nu e cazul. N-am nici o... io n-aș fi vrut să mă bag, da'... domnul R. vrea să schimbe acolo.

O.: Îhm, îhm. Bun.

M.: Bine. Hai să vorbim. Mulțumesc pentru...

O.: Nu, m-am gândit pur și simplu, c-am zis "Dom'le, e normal să-ntrebi Autoritatea de Supraveghere ce-și dorește, pentru că ăă... colaborarea va trebui să existe cu... ăă... persoanele respective. Și atunci, dacă Autoritatea zice "Dom'le, noi considerăm că lucrăm mai bine cu ăsta."". Ăă... cum să vă spun... așa am fi procedat pentru că, din punctul meu de vedere, nu... noi cu BAAR-ul, societățile, avem mai puțin de lucru, mai ales cele care n-au probleme.

M.: Da, bine, da' sunt unele, în schimb, care au foarte multe probleme. Ați văzut cum e E.-ul și lucrează... (?) de la BAAR, așa că... da.

O.: Da, dacă aveți vreo problemă cu... E.-ul, ăă... vă rog să-mi spuneți...

M.: Da.

O.: că... îi... îi aduc io la ordine.

M.: Bine, ei sunt într-un proces de monitorizare, acum avem control la ei, o să vedem ce... cum o să se încheie.

O.: Iar... iar M. e un băiat excepțional și... nu face greșeli.

M.: El să nu fie victimă colaterală acolo, că... nu e prost.

O.: Da, din păcate, el va fi victimă colaterală.

M.: ... (?)

O.: Dar... asta nu depinde de... de mine, depinde de dumneavoastră...

M.: Da.

O.: ... când și cum și în ce fel. Dar... ei și l-au dorit din cauza pedigree-ului. Știți cel puțin la fel de bine ca mine...

M.: Da, da.

O.: ... că atunci când te numești "Nimenea" și mergi cum mergi, e mare brânză să iei pe cineva care a fost numărul unu la un lider... (?), nu? Ei, dă altfel.

M.: Da. Bine, domnul O.. Mulțumesc frumos de telefon...

O.: Bun.

M.: ... și atunci rămâne așa. O să vă rog să-l votați pe ăsta, pe M..

O.: Da, da. Da, da. Cum spuneți, așa procedăm. Ok.

M.: Bine.

O.: E-n regulă."

Inculpatul R. a declarat că BAAR-ul este o asociație profesională, independentă și autofinanțată. A arătat că s-a întâlnit cu domnul M. o singură dată timp de 3-4 minute la el în birou, discuție în cadrul căreia, acesta i-a spus că va candida la funcția de Președinte al BAAR-ului și i-a expus planul pe care îl avea cu această instituție pentru următorii 5 ani. La câteva zile distanță, a purtat o discuție cu domnul M. și l-a întrebat pe acesta de cât timp este în funcție președintele de la acea vreme al BAAR-ului. I s-a spus că acesta, respectiv martorul S., ocupa funcția de președinte de 11 ani și practic 3 mandate, perioadă care i s-a părut foarte lungă și a considerat că alegerea acestuia pentru încă un mandat de 5 ani ar fi absolut exagerată. I-a spus inculpatului M. că din punctul său de vedere, ar fi normal să fie ales un om mai tânăr în această funcție cu mențiunea că, la acel moment, era convins de faptul că ASF-ul are un vot în alegerea Președintelui BAAR și nici nu știa că pentru această funcție se vor înscrie doar două persoane. Probabil din acest motiv a înțeles și domnul M. că eu se referea la domnul M.. A mai arătat că nu l-a mandatat pe domnul M. să facă vreun demers în a pune presiuni, a convinge într-un mod sau altul societățile de asigurări să-l aleagă pe domnul M. în funcția de Președinte BAAR. De asemenea, a arătat că prin nicio modalitate, fie direct, fie indirect, nu a făcut nici un fel de demers pentru a facilita alegerea domnului M.. A arătat că la data discuției dintre el și domnul M., lista de înscrieri pentru funcția de Președinte BAAR era deschisă. Inculpatul menționează că atât ASF-ul, cât și BAAR-ul desfășoară o activitate comună, în sensul că acestea reprezintă interesele asigurătorilor în cadrul relațiilor cu organismele internaționale și de aceea este necesar ca cele două organisme să aibă poziții comune cu privire la probleme ce se pot ivi. De asemenea, a arătat că între cele două organisme nu există nici un raport de subordonare sau control reciproc și în mod normal, la conducerea

BAAR-ului trebuia să fie o persoană care să faciliteze colaborarea între cele două instituții.

Inculpatul M. a arătat că nu a avut mandat sau un alt ordin direct sau indirect din partea domnului R. în a sprijini candidatura domnului M. pentru funcția de președinte BAAR. De asemenea, a arătat că nu putea adera sau sprijini un grup infracțional al cărui scop ar fi fost alegerea domnului M. în funcția de Președinte BAAR, mai ales, în condițiile în care el credea că mai potrivit pentru acest rol era fostul Președinte BAAR, martorul S.. De asemenea, a arătat că nu a avut nici un fel de discuție cu inculpatul M. cu privire la alegerile președintelui BAAR, precum și faptul că a fost contactat de către inculpatul M. care a venit la el și i-a prezenta planul de acțiune pe care dorea să-l pună în practică dacă ar fi câștigat alegerile. I-a spus acestuia că, în opinia mea, ASF-ul nu are competențe în această materie și că nu dorea să se implice în aceste alegeri. Cu domnul inculpat R. a purtat două discuții cu privire la aceste alegeri, în prima dintre acestea, domnul R. spunând că i se pare prea lungă durata de timp în care martorul S. ar fi îndeplinit această funcție dacă ar fi fost reales. A doua discuție a purtat-o în biroul domnului R., la discuție participând și martorul B.. Argumentul domnului R. cu privire la domnul S. a fost acela că acesta era angajat al SC A..., iar în acea perioadă SC A.... era supusă unor verificări ASF, constatându-se nereguli majore. A arătat că domnul R. nu cunoștea activitatea domnului S. în integralitatea ei, ci doar în ultimele 6 luni, timp în care, probabil, fără să fie vinovat, acesta a fost sancționat de două ori de către ASF pentru neregulile din cadrul SC A..... Inculpatul a mai arătat că el însă îl cunoștea pe domnul S. de mai mult timp și știa că este un om foarte capabil. Arată că i-a recomandat domnului M. să ia legătura personal cu reprezentanții asigurătorilor pentru a le prezenta planul său pentru activitatea BAAR. Nu i-a cerut domnului O. să voteze o anumită persoană și nici nu i-a indicat cu cine să voteze rezumându-mă doar la a-i comunica acestuia opinia pe care o avea în această privință domnul inculpat R., precum și propria mea opinie. În ceea ce privește activitatea pe care o desfășoară în comun ASF-ul și BAAR-ul, arată că există anumite paliere de activitate în care atribuțiile celor două instituții se întrepătrund. Spre exemplu, ASF-ul nu poate acorda autorizație către asigurătorii poliței RCA, fără ca, în prealabil, să existe un acord în acest sens din partea BAAR-ului. Au fost cel puțin două situații în care BAAR-ul a dispus suspendarea activității unor societăți de asigurare, după care s-a dispus sesizarea ASF-ului, la acel moment denumită CSA, instituție care, la rândul ei, a luat alte măsuri de sancționare. De asemenea, BAAR-ul poate desfășura propria sa activitate de monitorizare, cum a fost de exemplu SC E.. Arată că Președintele BAAR nu este necesar a fi autorizat de către ASF, dar, având în vedere competențele pe care acesta le are cu piața asigurărilor din străinătate, este normal ca ASF-ul să dorească ca această funcție să fie ocupată de o persoană care se bucură de toate garanțiile unei bune reputații. Arată că era cutumiară efectuarea unei campanii electorale de către cei care candidau la funcția de Președinte al BAAR, însă acesta era efectuată în raport de societățile de asigurări cu drept de vot și față de ASF, care nu avea nicio legătură cu decizia ce urma a fi luată. Întâlnirile pe care le-a avut cu domnul M. sau cu domnul S. reprezintă, în realitate, gesturi de curtoazie instituțională.

În ceea ce îl privește pe inculpatul M., acesta a arătat faptul că s-a întâlnit în cadrul informal, anterior desfășurării alegerilor, cu inculpații R. și M. cărora, le-a prezentat planul managerial, în cazul în care urma să fie ales președinte al B.A.A.R. Deși acuizarea reține că susținerea acestuia este total lipsită de logică având în vedere că la momentul în care susține că le-ar fi prezentat planul managerial inculpatul nu deținea funcția de președinte al B.A.A.R. și conducerea Autorității de Supraveghere Financiară nu avea drept de vot, Curtea a considerat că interesul inculpatului M. consta tocmai în aceea de convinge ASF-ul că alegerea sa ca președinte BAAR era în interesul ASF-ului ca partener al BAAR. Chiar dacă ASF-ul nu avea drept de vot în aceste alegeri, această instituție, având în vedere rolul său pe piața asigurătorilor, avea dreptul de a își forma o opinie proprie cu privire la viitorul partener de dialog.

Martorul M. a declarat că este director general la C. din anul 1998, compania fiind deținută de o companie la care acționar majoritar direct este O.. Cu aproximativ o lună înainte de data alegerilor a fost sunat de unul dintre candidații la președinția BAAR-ului S. căruia i-a precizat că dintre cei doi candidați eu îl voi susține pe el. A fost sunat și de M. însă nu i-am răspuns la telefon. Ulterior, a avut o discuție cu O., care i-a transmis să îl votăm pe M., întrucât ar fi mai bine, întrucât a primit un telefon, fără a-mi da alte detalii. I-a transmis la rândul meu numitului B., șeful Departamentului de Asigurări Auto, persoană delegată să participe la vot, să îl voteze pe M..

Martorul T. a declarat că în calitate sa de director general la societatea de asigurări E. și reprezentant al societății în consiliul director al BAAR a acordat cele 82 de voturi, în totalitate, candidatului M.. Această decizie s-a luat în urma consultării cu acționariatul societății, după ce, în aceeași perioadă, a avut discuții cu B., director în cadrul A. și cu O., acționar la C.. O. i-a transmis că a discutat „cu Autoritatea de Supraveghere Financiară și persoana cu care a discutat i-ar fi recomandat să îl voteze pe M.. Martorul a arătat că decizia luată a fost una care a aparținut acționariatului societății, nefiind influențată de alte argumente decât cele ce țineau de competența candidaților.

Martorul A. a arătat că decizia de a vota cu domnul M. i-a aparținut, spunându-i domnului T. să voteze în acest mod la alegerile BAAR. Decizia a fost determinată de faptul că domnul S. nu a avut un comportament pe deplin profesionist în conducerea acestei instituții. Arată că îl știe foarte bine pe domnul R., dar nu-și amintește să fi discutat vreodată cu acesta despre alegerile BAAR. Arată că îl cunoaște pe domnul M., dar nici cu acesta nu a discutat niciodată asupra deciziilor noastre sau cu privire la alegerile BAAR. Arată că nu am discutat nici cu domnul O. despre alegerile de la BAAR.

Martorul T. a arătat că motivul pentru care O. a votat cu domnul M. a fost determinat de relația pe care societatea o avea cu A.... și SC C., precum și de istoricul domnului S. din cadrul companiei O.. Arată că nu a fost influențat sau presat în nici un mod de vreo persoană din cadrul ASF cu privire la votul pe care urma să-l exprime și chiar dacă ar fi fost contactat oricum votul său nu putea fi influențat. La martor nu a ajuns vreo informație din partea ASF-ului, în sensul că ar fi existat o persoană preferată de către această instituție pentru funcția de președinte al BAAR. De asemenea, a arătat că nu a discutat niciodată cu domnul O..

Martorul C. a arătat că a votat în cadrul acestor alegeri cu domnul S., în urma dispoziției date de către directorul general. Arată că i-a propus acestuia să voteze cu domnul S. având în vedere că i-a apreciat într-un mod pozitiv activitatea acestuia pe toată durata cât a ocupat funcția de director al BAR-ului. Arată că nu a fost presat sau influențat în niciun mod direct sau indirect de vreo persoană din cadrul ASF-ului pentru a vota cu domnul M.. Nu are cunoștință ca ASF-ul să fi preferat pe unul dintre candidați în detrimentul celorlalți.

Fără a mai relua declarațiile date de către martorii M., V., D. sau B., Curtea a constatat că aceștia au avut poziții similare celorlalți martori, arătând că modul în care societățile de asigurări au votat președințele BAAR a fost bazat pe convingerea proprie a acționariatului acestor societăți. Fără excepție, acești martori au arătat că nu s-a încercat sau reușit o influențare a votului de către persoane din cadrul ASF sau de către inculpatul O..

În urma votului exprimat M. a fost ales în data de 19.12.2013 președinte al BAAR.

În data de 19.12.2013, ora 13:29:52, M. transmite lui M. următorul S.M.S.:

„De astazi aveti un alt partener de dialog la BAAR. Va asigur de toata colaborarea mea!”

În data de 19.12.2013, ora 13:58:34, M. către M. transmite următorul S.M.S.:

„Felicitari, vb. Tb sa dai o bere.”

Curtea, analizând aceste mijloace de probă, a reținut că în cazul inculpaților R., M. sau O., deși a existat o intenție a acestora în a-l ajuta pe inculpatul M. să devină președinte BAAR, aceasta nu a derivat din dorința inculpaților de a proteja interesele C. și nici nu au determinat în vreun fel rezultatul alegerilor. Inculpații au efectuat demersurile analizate anterior în scopul susținerii unuia dintre candidați din motive obiective ce țineau de buna desfășurare a relațiilor dintre BAAR și ASF sau din considerente de competență profesională.

În cazul Infracțiunii ce li se impută inculpaților latura subiectivă este caracterizată, de intenția directă calificată de scopul cu care trebuie să acționeze subiectul activ atunci când săvârșește fapta care definește elementul material al laturii obiective și că aceasta rezultă neîndoielnic din litera legii - care prevede că subiectul activ trebuie să acționeze în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite. Pe de altă parte, ca element al laturii obiective, influența pe care ar fi folosit-o inculpații pentru a realiza scopul propus trebuie înțeleasă în sensul de aptitudine, capacitate a persoanei care exercită o funcție de conducere într-o persoană juridică fără scop lucrativ de a avea trecere, de a înrâuri asupra cuiva pentru a-i schimba atitudinea, concepția, hotărârea, decizia, datorită funcției pe care o deține.

S-a arătat că, în cazul de față, scopul pe care și l-au produs inculpații nu a fost acela de ajuta pe inculpatul M. în virtutea funcției sale la C. ori în virtutea afilierii acestuia la această societate sau chiar în considerarea relațiilor pe care acesta le avea în piața asigurărilor, ci de a-i susține candidatura pentru că acesta era considerat, datorită unor criterii obiective, ca fiind un mai bun partener în relația cu ASF-ul, colaborarea celor două instituții fiind atât inevitabilă cât și importantă pentru ambele părți. De asemenea, chiar dacă infracțiunea nu este

una de rezultat, din declarațiile date de martorii audiați nu rezultă că ar fi existat presiuni sau influențe exercitate asupra celor ce urmau a vota pentru a le schimba atitudinea sau hotărârea asupra votului, ci doar au fost anumite discuții sau au fost emise păreri cu privire la cei doi candidați lucru care era absolut normal.

În ceea ce privește aceste alegeri, Curtea a constatat că și în ipoteza în care implicarea în procedura de alegere a președintelui BAAR a unor factori de decizie din cadrul ASF ar fi fost probată, ceea ce nu este cazul, această implicare nu ar fi întrunit elementele constitutive ale vreunei infracțiuni.

Astfel, din declarațiile date atât de inculpați cât și de către martori, dublate de înscrisurile aflate la dosar, respectiv statutul BAAR aflat la filele 219 – 295 volum 8 instanță, rezultă că BAAR-ul este o asociație a asigurătorilor, fiind o organizație privată, nefiind sub controlul ASF sau al oricărui alt organism de stat. De asemenea, în funcție de locul ocupat în topul de piață, fiecare asigurător are un număr de voturi pentru alegerea președintelui BAAR. Astfel de asocieri există și în alte state europene.

Deși BAAR-ul nu este sub controlul, coordonarea sau supravegherea ASF, cele două instituții concluează în anumite proiecte menite a proteja interesele asigurătorilor emitenți ai polițelor RCA atât pe plan intern dar mai ales pe plan extern. Reprezentanți ai celor două entități participă la întâlniri sau negocieri derulate la nivel european pentru protejarea intereselor asigurătorilor emitenți ai polițelor RCA.

Inculpatul O. a arătat că o parte din atribuțiile BAAR-ului, se asemănau cu cele al ASF-ului și că interesul său, ca asigurător, era acela de a numi în funcția de Președinte BAAR o persoană capabilă din punct de vedere profesional și care putea asigura o relație normală cu ASF-ul. Arată că, în marea majoritate a cazurilor, Președintele BAAR lucrează în mod direct cu direcțiile din cadrul ASF, iar nu cu Președintele ASF sau Consiliul ASF. Interesându-se la nivelul Direcțiilor ASF cu cine anume ar prefera să lucreze dintre cei doi candidați, toată lumea mi-a spus că-l preferă pe M.. Arăt că l-a susținut pe domnul M. în funcția de Președinte BAR datorită acestor considerente fără a se exercita asupra mea nici un fel de presiune sau influență din partea membrilor ASF.

Din declarația martorului S., care susține afirmațiile inculpaților R., M. și O., rezultă că ASF-ul și BAAR-ul sunt instituții total independente una față de cealaltă. Cele două nu desfășoară activități comune, iar ASF-ul nu are nici un fel de posibilitatea de reglementare a activității BAAR. Această entitate este practic biroul de legătură cu toate entitățile similare din statele europene. A mai arătat martorul că, în opinia sa, este necesar ca între BAAR și ASF să existe o bună relație, pentru că ambele își desfășoară activitatea pe aceeași piață, iar reglementările legislative în această piață se pot realiza doar cu ajutorul ASF-ului.

În ceea ce privește declarațiile date de către acest martor cu privire la influențarea alegerilor pentru președinția BAAR, Curtea a constatat că acestea sunt contrazise de declarațiile date în cauză chiar de către cei ce au exercitat votul prezumtiv influențat de către inculpații din cauză. De altfel, martorul nu a

putut indica modalitățile propriu-zise de influențare a modului în care reprezentanții societăților au votat în cadrul acestor alegeri.

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunilor de favorizarea făptuitorului și influențarea declarațiilor reținute în sarcina inculpatului R., Curtea a reținut că în cadrul ASF-ului au fost semnate angajamente de confidențialitate ce, conțineau următorul text:

„...mă oblig să respect procedura de furnizare a informațiilor cu caracter confidențial și anume, transmiterea acestora după obținerea acordului scris al președintelui A.S.F. sau a persoanelor împuternicite în acest sens, numai după deliberarea în ședință de consiliul A.S.F. în următoarele situații: a) în cadrul unor proceduri judiciare prin dispoziție a procurorului sau a instanțelor de judecată după caz.....”

„.....să nu dezvălui la solicitarea reprezentanților unui organ al puterii de stat, în lipsa unei autorizări a A.S.F., informații confidențiale sau să remită documente care conțin asemenea informații.....”

„.....am luat la cunoștință faptul că nerespectarea prevederilor acestui angajament atrage după sine aplicarea de sancțiuni disciplinare, mergând până la încetarea contractului de muncă, contravenționale, civile sau penale, după caz”.

În actul de sesizare al instanței s-a reținut faptul că inculpatul R. a dat dovadă de planificare infracțională prin introducerea acestuia, așa-zis angajament de confidențialitate în cursul anului 2013, ca anexă la contractul colectiv de muncă, înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă București.

Acest angajament de confidențialitate este o anexă la contractul colectiv de muncă, înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă București în anul 2013. Contractul colectiv de muncă a fost negociat de reprezentanți ai angajatorului, desemnați prin decizia președintelor ASF și reprezentanți ai angajaților astfel cum rezultă din înscrisurile aflate la filele 15 – 163 din volumul 7 al instanței.

Inculpatul R. a declarat că aceste angajamente de confidențialitate erau o anexă la contractul colectiv de muncă, una dintre cele 4 anexe. La formarea ASF-ului, acesta a contopit trei instituții, printre care, CSSPP (comisia de supraveghere a sistemului de pensii private), CNVM (comisia națională de valori mobiliare) și CSA (comisia de supraveghere a asigurărilor). În aceste instituții, a existat obligativitatea semnării angajamentului de confidențialitate, modelul acestui angajament datând de mai bine de 4 ani. Dintre angajații ASF-ului, aproximativ 550 de persoane trebuiau să semneze acest angajament, iar 100 nu aveau această obligație, neavând acces la informații de interes public. Până la data de 31 decembrie 2013, toate persoanele erau obligate să semneze aceste angajamente împreună cu contractul colectiv de muncă, acest demers fiind unul obligatoriu și supus verificării ITM. Până la data de 27 ianuarie 2014, 489 de persoane semnaseră aceste angajamente.

Inculpatul a mai arătat și faptul că în cazul ASF, contractul colectiv de muncă a fost negociat într-o perioadă de aproximativ 10 zile de către o comisie formată din reprezentanți ai patronatului condusă de martorul G., precum și de către reprezentanți ai angajaților. Forma finală a contractului, inclusiv anexa cu angajamentul de confidențialitate a fost rezultatul acestor negocieri, contractul

fiind înregistrat la ITM și postat pe site-ul oficial al ASF-ului și votat în unanimitate de Consiliul de Administrație. Inculpatul arată că nu a avut nicio legătură cu modul în care a fost redactat acest angajament, precum și faptul că, la fel ca ceilalți membri ai Consiliului ASF, nu avea obligativitatea semnării acestui angajament, neștiind practic despre acesta până la momentul la care am fost întrebat de acest aspect de către DNA. Arată faptul că atunci când a aprobat în cadrul Consiliului contractul colectiv de muncă, a studiat conținutul acestuia, numai în ceea ce privește aspectele pecuniare și care țineau de bugetul instituției, precum drepturi salariale, plăți compensatorii, etc. Inculpatul mai arată că nu a cerut, nu a sugerat și nici nu a impus angajaților ASF să semneze acele angajamente de confidențialitate. Arată că semnarea acestora era o pură formalitate și nu intra în atribuțiile sale să se ocupe de acest lucru, ci în cele ale vicepreședinților ASF sau ale șefilor de direcție. Arată că nici măcar nu știa care dintre cei aproximativ 550 angajați ai ASF nu semnaseră aceste angajamente și nu avea o evidență cu privire la acest aspect și nu știa cine erau cei 50 de angajați care au semnat angajamentele în perioada menționată în rechizitoriu.

Martora Z. a declarat că în data de 28 ianuarie 2014, a fost condusă cu mandat de aducere la DNA pentru a da prima declarație din prezenta cauză. Ulterior, la data de 29 ianuarie 2014, fusese căutată insistent de către persoane care lucrau în cadrul Direcției de Resurse Umane a ASF și a fost chemată pentru a semna mai multe acte printre care era inserat și angajamentul de confidențialitate. Arată că printre acele acte era o declarație prin care renunța la sporul de confidențialitate, ceea ce era illogic, având în vedere că tocmai semnase un angajament de confidențialitate. Arată că nu s-au exercitat în mod direct presiuni asupra mea pentru a semna respectivul angajament, însă, în cuprinsul actului respectiv se menționa că nesemnarea acelui angajament ar fi atras, după sine, încetarea contractului de muncă. Arată că nu a antedatat respectivul înscris și că a semnat respectivul act cu anumite obiecțiuni solicitând practic să i se aducă la cunoștință condițiile pe care trebuia să le respecte în baza acestuia. Ulterior, a aflat că acest angajament de confidențialitate era o anexă la contractul colectiv de muncă. Arată că, la fiecare modificare a condițiilor contractuale, a semnat diferite acte și acte adiționale la contractul inițial. Arată că, datorită faptului că semnase angajamentul, menționând anumite obiecțiuni, doamna C., a încercat să îi dea un răspuns la obiecțiunile pe care le formulase și a întrebat-o dacă nu dorește să semnez un alt angajament care să nu mai cuprindă acele obiecțiuni. Arată că a refuzat acest lucru și că actul care a rămas valabil a fost cel în care se menționau obiecțiunile sale. Martora declară că la Biroul Resurse Umane, a purtat o discuție destul de lungă cu privire la acest angajament, doamnele de acolo explicându-i că nu se poate să nu semneze acest angajament, datorită faptului că toată lumea se conformase acestei obligații și că, fiind funcționari publici pe statut special, era normal să semnăm un astfel de angajament. S-a insistat ca ea să semnez acel angajament, nu i s-au adresat amenințări, însă, a perceput atitudinea celor de la resurse umane ca fiind o insistență, o presiune la adresa sa.

Referitor la data semnării angajamentului, martora a arătat că i s-a spus că poate să îl dateze cu data de 29.01.2014, dar, cu toate acestea, angajamentul intrase în vigoare din data de 01.08.2013.

Martora S. a declarat că în data de 28.01.2014, a fost contactată de cineva de la Resurse Umane, fiind chemată să semneze un act adițional la contractul individual de muncă și angajamentele de confidențialitate. După ce a primit respectivele documente, le-a luat pentru a le citi în birou. După ce le-a citit, le-a semnat și le-a dus înapoi de unde le primise. Martora a arătat că a fost de acord cu acel angajament din moment ce a semnat, însă consideră un paragraf nu ar fi trebuit să facă parte din acest angajament. Acest paragraf se referea la punerea la dispoziție a organelor competente a unor documente solicitate. A considerat necesar să semnez acest angajament având în vedere că refuzul semnării sale ar fi dus la încetarea contractului individual de muncă, conform prevederilor din regulamentul intern al A.S.F. și pentru că acel paragraf nu interzicea în totalitate, ci doar condiționa de acordul conducerii punerea la dispoziție a documentelor care ar fi putut fi solicitate.

Martora C. arată că a semnat un angajament de confidențialitate și nu i s-a pus în vedere că ar exista un termen în care să semneze acel angajament. Nu a exercitat nimeni presiuni asupra sa pentru a semna acel angajament. Arată că mențiunea de la punctul a din acest angajament de confidențialitate i s-au părut ciudate, dar nu a perceput acest lucru că ar fi un impediment pentru ea de a da declarații în fața organelor de cercetare penală. Arată că nu a mai semnat un astfel de angajament de confidențialitate anterior.

Martora B. a arătat că a făcut parte din cadrul comisiei de negociere a contractului colectiv de muncă și a arătat că nu au existat presiuni exercitate cu privire la cuprinsul angajamentului de confidențialitate. Conținutul acestui angajament a fost preluat de la CSSPP. A semnat un angajament de confidențialitate în anul 2014. Nu au fost exercitate presiuni asupra sa pentru a semna acest angajament și nici nu i s-a solicitat să antedateze acest înscris. Nu i s-a părut nimic în neregulă în conținutul angajamentului de confidențialitate.

Martora B. a arătat că a semnat angajamentul de confidențialitate, la data de 27 ianuarie 2014. Arată că a semnat această anexă fără să fie presată în nici un mod de către absolut nimeni și a datat respectivul înscris menționând data reală a semnării acestuia. Arată că instituția se afla în procesul de mutare în alt sediu, aceasta fiind rațiunea pentru care data la care a semnat ea acest angajament este diferită de data la care au semnat alți colegi de-ai săi.

Martora K. a arătat că după aprobarea contractului colectiv de muncă și înregistrarea sa la ITM, atât contractele cât și anexele la contract, inclusiv acordul de confidențialitate, au fost scanate și trimise prin e-mail fiecărui angajat al ASF-ului. Aprobarea și comunicarea acestor documente au avut loc în luna august 2013, însă nu reține exact data la care s-a făcut comunicarea. Arată că alături de ea, au semnat și alți angajați ai ASF-ului angajamentele de confidențialitate, însă, datorită faptului că nu exista o procedură anume sau un termen limită de semnare, au fost și angajați care nu au semnat aceste angajamente. Arată că a ocupat funcția de director adjunct al Direcției Resurse Umane și dacă ar fi existat o dispoziție din partea conducerii ASF-ului de semnare a acestor angajamente, ar fi cunoscut-o, însă, din cunoștințele sale, o asemenea dispoziție nu a existat. Arată că, spre finalul lunii ianuarie 2014, au fost mai mulți angajați care au dorit să vină să completeze acest angajament de confidențialitate, însă, consideră că această atitudine a fost determinată de

apariția în presă a unor informații privind salariul din cadrul ASF-ului. Direcția Resurse Umane nu a presat angajații ASF-ului să semneze aceste angajamente ci doar a spus că persoanele care trebuiau să mai semneze actul, ar fi trebuit să semneze toate de la dosarul fiecăruia dintre ei. Arată că existența unui angajament de genul acesta era absolut normal, având în vedere natura informațiilor ce se prelucrau în cadrul instituțiilor, cu atât mai mult cu cât, această practică a existat și în cadrul celor trei structuri care s-au unificat la momentul formării ASF-ului. Domnul R. nu a făcut parte din comisia care a negociat contractul colectiv de muncă. Arată că inculpatul R. nu s-a implicat în redactarea acestui angajament, dispunând doar ca mai mulți reprezentanți ai ASF-ului să participe la aceste negocieri pentru a proteja interesele ASF. Nu are cunoștință despre faptul că, angajații ASF-ului, odată cu semnarea angajamentului de confidențialitate, semnau și o declarație de renunțare la sporul de confidențialitate. Arată că, acest spor de confidențialitate, fusese negociat și cuprins în contractul colectiv de muncă, însă, a fost suspendat în luna decembrie, ca urmare a unor informații de la Curtea de Conturi, fiind probleme cu privire la acordarea directă a unui asemenea spor. Ca urmare, a fost modificat salariul de bază al angajatorilor prin inserarea echivalentului aceluși spor, renunțându-se la acordarea distinctă a sporului de confidențialitate.

Martorul U. a arătat că semnarea acelor angajamente de confidențialitate a fost o problemă inițial de natură economică, având în vedere că sporul de 5% acordat fiecărui angajat nu putea fi susținut de bugetul ASF. S-a căutat o soluție diferită, iar, în urma dispoziției președintelui ASF a fost constituită o comisie de negociere cu angajații, în urma acestor negocieri fiind încheiat contractul colectiv de muncă care avea ca anexă și acest angajament de confidențialitate.

Martorul M. a arătat că în cadrul comisiei de negociere a contractului colectiv de muncă s-a analizat modelele de angajamente de confidențialitate ce se foloseau în cadrul celor trei entități ce s-au reunit sub denumirea de ASF și a fost ales, de comun acord, unul dintre acestea. Arată că inculpatul R. nu a dat nici o dispoziție ca aceste angajamente să fie semnate ci semnarea acestora a fost o consecință normală a unor modificări de ordin salarial ce intraseră în vigoare la începutul anului 2014.

Martora S. a arătat că aceste angajamente de confidențialitate au fost elaborate în urma negocierilor purtate cu sindicatele, iar echipa de negocieri desemnată de domnul R. era formată de vicepreședintele G. și alte persoane care activau în domeniul resurse umane. Angajamentul era preluat după cel elaborat de sectorul de supraveghere a sistemului de pensii private, în angajamentul de confidențialitate preluat în cadrul ASF nefiind inserate alte modificări față de cel din CSSPP cu excepția titlaturii celor două instituții. Arată că a semnat angajamentul în cursul anului 2013 fără a fi presată în nici un mod de către nimeni. În opinia martorei, conținutul acestui angajament era parțial interpretabil, însă, în niciun caz acesta nu putea fi interpretat în sensul că ar fi fost opozabil organelor de cercetare penală sau că ar fi permis vreunui angajat al ASF să refuze a da declarații în fața organelor de cercetare penală. Arată că direcția ce era responsabilă de completarea acestor angajamente era direcția de resurse umane și că motivul pentru care mai multe angajamente de acest gen au fost semnate al începutul anului 2014 a fost acela că această direcție avea nevoie

de o perioadă de timp pentru a procesa dosarele de personal ale angajaților. Mai arată martora că inculpatul R. nu ar fi putut să ceară altcuiva decât ei, fiind directorul la Departamentul juridic, să impună cuiva semnarea acestui angajament, însă domnul R. nu a făcut niciodată acest lucru.

Martora T. a arătat că din luna iulie până la jumătatea lunii decembrie 2013, a ocupat funcția de director adjunct în cadrul direcției juridice a ASF și a fost unul dintre membrii comisiei de negociere a contractului colectiv de muncă. Arată că nu au fost exercitate presiuni asupra sa cu privire la conținutul angajamentului de confidențialitate, angajamentul fiind preluat din Regulamentul și după modelul folosit în cadrul Comisiei de Supraveghere a sistemului de pensii private. Arată că cele două erau identice ca și conținut. Arată că și ea a semnat acest angajament, nefiind exercitate presiuni asupra sa pentru a-l semna și că nu i s-a părut cu privire la conținutul acestui angajament.

Martora N. a arătat că a semnat și ea un angajament de confidențialitate la sfârșitul lunii ianuarie 2014. Arată că într-o zi de vineri a fost chemată la Direcția de resurse umane, unde i s-au înmănat mai multe acte inclusiv acest angajament. A solicitat un termen pentru a studia înscrisurile, semnându-le și predându-le în cursul zilei de luni. Arată că nu a fost influențată și nu s-au exercitat presiuni asupra sa pentru a semna acest angajament de confidențialitate, însă cunoștea faptul că Regulamentul intern al ASF-ului, nesemnarea acestor angajamente constituia abateri disciplinare. Arată că nu au fost exercitate presiuni asupra sa pentru a semna acest angajament. Arată că nu i-a solicitat nimeni să nu datez acest înscris, data fiind completată de către dânsa. Nu a auzit niciodată ca domnul R. să fi dispus semnarea acestor angajamente.

Martora B. arată că a semnat un angajament de confidențialitate în cursul anului 2014, fără a exista presiuni de orice formă asupra sa pentru semnarea acestuia. Nu i s-a cerut să antedateze acest înscris. Arată că anterior a lucrat la CNVM și a semnat și acolo astfel de angajamente de confidențialitate.

Martorul C. a arătat că nu s-au exercitat presiuni din partea conducerii ASF, nici în mod direct, nici în mod indirect pentru semnarea angajamentelor de confidențialitate și nici nu a resimțit că ar fi existat vreo presiune exercitată în acest scop.

Martorul C. a declarat că a semnat un acord de confidențialitate în cursul anului 2014 și că nu a fost exercitată vreo presiune asupra sa pentru a semna acest angajament de confidențialitate. Arată că nu am avut obiecțiuni cu privire la cuprinsul acestui angajament, precum și faptul că a mai semnat astfel de angajamente anterior în cadrul CSSPP, unde a lucrat încă din anul 2007.

Fără a mai detalia declarațiile date de martorii audiați de către instanță ce au fost sau sunt angajați ai ASF, precum D., P. sau O., L., B., T. etc., Curtea reține că se poate constata că acești martori au semnat un angajament de confidențialitate, însă nu au fost exercitate presiuni asupra lor nici direct și nici indirect de către domnul R. sau de către alte persoane pentru semnarea acestuia, nu au fost rugați să antedateze aceste acorduri și nu au perceput conținutul acestui angajament ca fiind un impediment de a colabora cu organele de cercetare penală.

În actul de sesizare al instanței se reține că în baza aceleiași rezoluții infracționale, unora dintre martori li s-a sugerat să nu dateze angajamentele

luate, inculpatul R. urmărind astfel să se pună la adăpost de o eventuală răspundere penală prin datarea acestor înscrisuri cu o dată anterioară celei la care martorilor li s-a solicitat să semneze angajamentele, pentru a demonstra, astfel, că semnarea acestor angajamente nu era o reacție la ancheta desfășurată de Direcția Națională Anticorupție.

Martorul P. a declarat că i s-a sugerat de către șefa departamentului de comunicare să nu dateze acest angajament și că a perceput semnarea acestui angajament ca o necesitate de bun simț și o continuitate firească a precedentului angajament de confidențialitate pe care îl avusese, nefiindu-i sugerate eventuale repercursiuni în cazul în care ar fi refuzat să semneze.

Chiar dacă martorul confirmă existența unei sugestii de a antedată înscrisul, Curtea a apreciat că teza acuzării nu poate fi reținută din moment ce martorul a declarat că a semnat angajamentul la data de 24.01.2014, deci anterior momentului la care angajații ASF, printre care și inculpatul R., au luat cunoștință de dosarul aflat pe rolul DNA.

De asemenea, martorul F. a arătat că nu a dat acest act la recomandarea unei persoane din cadrul direcției Resurse Umane. Această afirmație este însă una care este lipsită de logică în contextul în care același martor arată în aceeași declarație faptul că nu i-a fost pus la dispoziție angajamentul de confidențialitate la acel moment ci abia la data de 04.03.2014. Ori, era imposibil pentru martor să însereze data semnării pe un înscris pe care nu îl avea. De asemenea, a arătat că mai semnasese anterior un alt angajament de confidențialitate și că nu i-au fost sugerate eventuale repercursiuni în cazul în care ar fi refuzat să semneze.

În afara declarațiilor analizate anterior, din cuprinsul declarațiilor date de angajații ASF atât în faza de urmărire penală și aflate în volumul 12 d.u.p. cât și în fața instanței, rezultă că aceștia au semnat angajamentele de confidențialitate, fără a li se cere antedatarea acestora dar și faptul că nu a considerat că exista vreo presiune exercitată de oricine asupra lor pentru a semna acest act.

În urma analizei declarațiilor persoanelor ce au fost prezumtiv influențate de către inculpatul R., Curtea a constatat că rezultă că aceștia s-au prezentat în fața organului de cercetare penală și au dat declarații, nu au resimțit nici o presiune de a nu da aceste declarații, nu au fost obligați să semneze aceste acorduri de confidențialitate ci, dimpotrivă, marea majoritate a martorilor a arătat că li s-a părut un demers normal. De asemenea, tot din declarațiile analizate anterior rezultă că majoritatea angajaților ASF semnaseră în cursul anului 2013 aceste angajamente, iar o parte a martorilor menționați în actul de sesizare semnaseră deja aceste angajamente înainte de data de 28.01.2014. În acest sens, Autoritatea de Supraveghere Financiară a emis adresa nr. 1431/27.02.2014, întocmită de către directorul Direcției Resurse Umane din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, M. și semnată de către prim-vicepreședintele instituției, martorul D., din cuprinsul căreia rezultă că, în intervalul 01.08.2013 – 27.01.2014, au fost întocmite și semnate un număr de 489 angajamente de confidențialitate (volumul 18 d.u.p, filele 476-478).

În plus, Curtea a apreciat că nu există nici un mijloc de probă, direct sau indirect, care să ateste că inculpatul R. ar fi fost persoana care a dispus ca aceste angajamente de confidențialitate să fi fost semnate. Dimpotrivă, astfel cum s-a arătat anterior, martorii audiați care conduceau direcția de resurse umane a ASF

au arătat că nu au cunoștință ca o astfel de dispoziție să fi provenit de la inculpatul R. precum și că dacă o astfel de dispoziție ar fi existat, datorită funcțiilor pe care le ocupau, le-ar fi fost adusă în mod cert la cunoștință.

În condițiile în care instanța și-ar putea baza concluzia că inculpatul a dispus, datorită perchezițiilor DNA, semnarea acestor angajamente doar pe baza unei supoziții de legătură de cauzalitate directă între cele două evenimente, presupunere care este contrazisă de probele directe administrate în cauză, Curtea a considerat că unica concluzie ce poate fi adoptată în cauză este aceea că o astfel de manifestare din partea inculpatului R. nu a existat.

În ceea ce privește existența unui grup infracțional organizat, Curtea a reținut că în actul de sesizare al instanței se reține că scopul acestui grup infracțional a fost protejarea intereselor economice ale SC C..

În ceea ce îl privește faptul că organele de urmărire au constatat cu ocazia efectuării actelor de urmărire penală, o interdependență financiară și mișcări de capital între cele 42 de firme ale inculpatului C. și că în aceste condiții intrarea în insolvență a S.C. C. S.A. ar fi putut avea un efect de domino asupra întregului lanț de companii controlate de către inculpat, Curtea a apreciat că aceste aspecte nu fac obiectul prezentei cauze și că nu au fost probate în nici un mod.

Însă, instanța a apreciat ca fiind relevant faptul că inculpatul C. este acționar majoritar al SC C. și beneficiar real al acestei societăți și era în mod evident interesat de situația financiară a acesteia.

În ceea ce îl privește pe inculpatul M. interesul major în funcționarea, în continuare, a S.C. C. S.A., îl constituia menținerea contractului de consultanță încheiat de firma acestuia, C. S.R.L. cu S.C. C. S.A. și, implicit, obținerea unor venituri de aproximativ 30.000 euro, lunar, plus alte beneficii care rezultau din funcțiile deținute. Considerentele menționate în cazul inculpatului M. sunt valabile și în cazul inculpatului V., acesta beneficiind în mod similar de pe urma contractului de consultanță, executarea acestuia fiind condiționată de bunul mers al societății C..

În ceea ce privește interesul inculpatului M. buna funcționare a S.C. C. S.A., era o situație de fapt care îi aducea anumite beneficii financiare personale *precum cele analizate anterior în prezenta sentință*.

În ceea ce o privește pe inculpata R., ocuparea de către aceasta a funcției din cadrul C. a determinat-o pe inculpată să ajute la demersurile efectuate de ceilalți inculpați pentru a facilita buna desfășurare a activităților societății.

Din punctul de vedere al întrunirii cerințelor legale pentru existența unui grup infracțional organizat, Curtea a constatat că pentru existența acestei infracțiuni, fiecare dintre cei ce fac parte din acest grup trebuie să fi avut un rol bine determinat în realizarea scopului urmărit, fiecare în activitatea infracțională uzând de calitățile pe care le dețineau, existența unui număr minim de membri ai grupului, respectiv trei, să existe o activitate organizată menită să atingă scopul propus, acest grup să funcționeze pentru o anumită durată de timp.

Din analiza probelor expuse anterior, Curtea a reținut că scopul constituirii grupului infracțional a fost protejarea intereselor economice ale SC C., sens în care au recurs la comiterea de infracțiuni de corupție sau asimilate acestora.

Însă, dacă sub aspectul laturii obiective a acestei infracțiuni consumarea infracțiunii poate avea loc prin constituirea grupului, aderarea sau sprijinirea acestui grup, este necesar a se verifica în ce măsură latura subiectivă a acestei infracțiuni este realizată în cauză. Astfel, chiar dacă sub aspect obiectiv există acțiuni ale unor persoane care facilitează obținerea dezideratelor grupului infracțional nu este obligatoriu ca aceste persoane să fie conștiente că ajută grupul infracțional.

În cauza de față, inculpatul C. este finanțatorul, patronul și beneficiarul societății inculpate.

Inculpatul M. era persoana care conducea firma de consultanță ce avea rolul de redresa societatea de asigurări și de a menține la un nivel competitiv pe piață. De asemenea, acesta era membru în consiliul de administrație al societății. Având în vedere convorbirile interceptate în cauză și redate anterior, domnul M. a fost și intermediarul în relația dintre inculpatul C. și inculpatul M..

Inculpatul M. a fost director în cadrul C. și apropiat al inculpatului M. prin prisma faptului că lucraseră împreună și anterior, fiind adus practic în cadrul C. de inculpatul M.. De asemenea, inculpatul M. devine persoana cu o funcție publică, respectiv membru al consiliului A.S.F. imediat după constituirea acestei instituții. După ocuparea acestei funcții inculpatul M. păstrează o legătură financiară și de loialitate față de societatea C., concluzie reținută de instanță pentru motivele expuse anterior. Din noua sa funcție, inculpatul are posibilitatea de a ajuta interesele C. prin furnizarea unor informații utile către ceilalți inculpați, cum ar fi spre exemplu date cu privire la controalele ce urmau a se desfășura la această societate. La acest moment Curtea a reiterat faptul că furnizarea acestor informații îi era interzisă inculpatului, indiferent că acesta dobândise informațiile în calitate sa de membru neexecutiv al consiliului A.S.F. sau în calitate sa de simplu angajat al ASF-ului.

Din punctul de vedere al instanței de fond, acești trei inculpați sunt cei care au avut inițiativa constituirii grupului infracțional și cei care au acționat organizat pentru atingerea obiectivelor sale.

S-a arătat că, grupul infracțional organizat pe care l-au constituit inculpații M., M. și C., îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi întrunită latura obiectivă a infracțiunii, respectiv, acesta a acționat o perioadă destul de îndelungată de timp, fiecare membru având atribuții specifice, bine determinate și specializate, în raport de poziția ocupată în cadrul C. sau ASF.

Așa cum s-a arătat și anterior, acest grup a fost sprijinit de către inculpatul V., care avea interesul de a continua colaborarea cu SC C. SA profitând în mod evident de pe urma contractului încheiat de firma de consultanță cu persoana juridică inculpată. În ceea ce îl privește pe acest inculpat se poate observa că acesta a știut despre existența grupului infracțional constituit de ceilalți inculpați având în vedere că acesta a avut și rolul de a retransmite unele dintre informațiile pe care le primea de la inculpatul M. către inculpatul M.. Dacă simpla întocmire a notei de calcul pe baza căreia s-a calculat bonusul salarial al inculpatului nu putea fi considerată, în mod singular, o dovadă a implicării inculpatului în grupul infracțional, celelalte acțiuni ale sale, astfel cum acestea rezultă din interceptările efectuate în cauză, conduc la concluzia că inculpatul V. cunoștea pe deplin faptul că acest grup infracțional exista, încerca să sprijine

interesele C. la fel cum știa și faptul că bonusul salarial acordat inculpatului M. era plătit ca mită pentru realizarea acestui scop. Inculpatul era în relații apropiate cu inculpații M. și M., lucrând împreună anterior, a primit mesaje din partea inculpatului M. prin care acesta transmitea informații privind controalele ce urmau a se efectua, mesaje pe care le-a retransmis inculpatului M., toate acestea după ce a participat în mod activ la acordarea unei sume de bani către inculpatul M. deși știa că aceasta nu i se cuvine și că reprezenta o mită pentru serviciile acestuia.

În ceea ce o privește pe inculpata R., Curtea a constatat, de asemenea, că modul în care aceasta a ajutat acest grup infracțional a fost prin votarea aprobării de vânzare a vehiculului marca Audi către inculpatul M.. La fel ca în cazul inculpatului V., în cazul acestei inculpate nu este vorba despre un simplu vot exprimat în cadrul unei ședințe a consiliului de administrație al C. ci despre mai multe acțiuni ale inculpatei care conduc la concluzia că aceasta știa foarte clar că scopul acelei vânzări era de fapt acordarea unei mite către inculpatul M.. Astfel, din discuțiile purtate de inculpată cu inculpatul C. rezultă că inculpata era o persoană de încredere a inculpatului C. în cadrul societății. De asemenea, expresia inculpatei R. la adresa inculpatului M. în legătură cu vânzarea acestui autoturism „Vreți să aranjați relația pe termen lung?” sau dialogul purtat ulterior votului cu inculpatul C. în care acesta arată că „e bine dacă-și ia banii” cu referire la inculpatul M., atestă faptul că inculpata știa că atât inculpatul M. cât și inculpatul C. doreau ca acest vehicul să ajungă la inculpatul M. cu titlu de mită.

În plus, Curtea a mai reținut că activitatea inculpatei nu s-a finalizat la acest moment ci a devansat și întocmit, în fals, toate actele de înstrăinare în intervalul 20.05.2013 - 22.05.2013, când inculpatul M. era încă, teoretic, directorul general al S.C. C. S.A., deși așa zisa înstrăinare a autoturismului s-a aprobat în data de 29 mai 2013, când inculpatul M. era deja membru al Consiliului de conducere al Autorității de Supraveghere Financiară, fapt pe care inculpata îl cunoștea. Curtea arată încă odată că explicațiile date de către inculpată cu privire la aceste înscrisuri sunt contrazise într-un mod foarte evident de martorii M. sau P..

În ceea ce o privește C., Curtea a reținut că aportul său în cadrul grupului organizat a constat în aceea că în data de 26 august 2013, a înaintat o solicitare a inculpatului M. membrilor consiliului de administrație pentru acordarea unui bonus salarial ce nu i se cuvenea și care era de fapt o mită deghizată pentru ca acesta să ajute interesele C. și a prezentare un calcul nesuținut de date contractuale al acestui bonus, calcul ce fusese întocmit de inculpatul V..

Inculpata a susținut cu privire la aceste acțiuni ale sale că au fost determinate, pe de o parte, de faptul că abia fusese angajată la această societate și nu avea cunoștință despre ce drepturi salariale ar fi avut inculpatul M., iar pe de altă parte, că a înaintat respectiva solicitare către consiliul de administrație la cererea inculpatului M..

Inculpata a arătat că fiind întrebată de domnul M. cu privire la situația acestui bonus salarial, i-a spus faptul că nu intra în competențele ei analiza modului de acordare a acestuia sau cuantumul său. Domnul M. i-a solicitat să întocmesc o notă scrisă care să fie însoțită de referatul întocmit de domnul V.,

referat pe care l-a primit tot de la inculpatul M., de solicitarea de acordarea a bonusului din partea domnului M. pe care să le înainteze Consiliului de Administrație pentru a decide asupra acestora. Arată că fișa postului pentru ea implica și obligația de a înainta Consiliului de Administrație toate acele acte sau solicitări care nu intrau în competența sa de soluționare, precum și toate acele informații care proveneau de la ceilalți angajați ai societății. În ceea ce privește calculul acestor bonusuri, știa că domnul V. era cel care întocmise aceste calcule și pe anul 2012, aspect care îndreptățește concluzia că tot dânsul era cel care trebuie să le calculeze și pentru anul 2013. Arată că verificarea actelor care stăteau la baza acordării acestor bonusuri salariale sau a oricăror plăți, era în competența departamentului economic, adică a directorului economic sau a directorului economic adjunct. În condițiile în care aceștia considerau că existau impedimente la efectuarea unor plăți, aceștia emiteau refuz de plată, chestiune care în această situație nu a avut loc, ea primind un e-mail de la directorul economic care atesta plata către domnul M. conform Hotărârii Consiliului de Administrație, ceea ce a făcut-o să considere că totul era în perfectă legalitate.

Inculpatul M. a arătat că el i-a spus inculpatei C. că este necesară acordarea acestui bonus salarial pentru lichidarea raportului de muncă cu inculpatul M., fiind necesară trimiterea propunerii de acordarea a acestui bonus Consiliului de Administrație, conform calculului efectuat de inculpatul V.. Acesta a mai arătat că, în opinia sa inculpata C. avea ca și director general obligația de a înainta această propunere către Consiliul de Administrație.

În ceea ce privește desfășurarea propriu – zisă a ședinței consiliului de administrație din data de 26.08.2014, inculpata C. a arătat că a avut loc o ședință a plenului, iar, după finalizarea acesteia, a fost convocată în fața Consiliului de Administrare fără a arăta cine a chemat-o în fața consiliului.

Curtea a apreciat că această afirmație nu este reală, având în vedere că martorele R., H. și C., toate aflate în sala unde avusese loc ședința au arătat că inculpata nu a fost convocată ci a intrat pur și simplu în sală după plecarea martorei A.. De altfel, nici inculpatul M. nu susține că inculpata ar fi fost convocată în fața consiliului.

Martora R. arată că după finalizarea ordinii de zi, martora A. a părăsit sala și că a vrut să părăsească și ea sala dar a intrat doamna C. care a spus că mai are ceva de adăugat pe ordinea de zi. Nu a văzut documentul prezentat de doamna C., însă, acesta a expus membrilor consiliului solicitarea de acordare a unui bonus salarial către domnul M.. A fost deschis după votarea acestui bonus salarial un nou proces-verbal, solicitarea doamnei C. fiind aprobată de către toți membrii consiliului care erau constituiți în mod legal chiar și în absența doamnei A.. Arată martora, care era secretara consiliului, fiind prezentă la toate ședințele, că procesele-verbale se semnează la finalul discuției de către membrii consiliului, iar situația din data de 26 august, în care a fost încheiat și semnat un proces-verbal, în lipsa președintelui consiliului, a fost una singulară.

Momentul la care inculpata a intrat în sală și dacă a fost sau nu chemată de cineva este extrem de relevant în cauză având în vedere că după finalizarea ședinței consiliului și parcurgerea ordinii de zi, inclusiv capitolul „diverse”, martora A., sub pretextul continuării unor discuții, a fost chemată de către inculpatul C. într-un alt birou, iar desfășurarea ședinței de aprobare a bonusului

a avut loc în absența acesteia. Având în vedere faptul că atitudinea martorei ridicase probleme cu ocazia vânzării mașinii către inculpatul M., era util ca aceasta să nu fie prezentă în cadrul ședinței prin care s-a votat asupra acordării bonusului.

De asemenea, asupra susținerilor inculpatei s-a apreciat ca fiind relevantă și declarația inculpatului V. care arată că de pe o zi pe alta M. și C., care se aflau împreună în birou cu mine, i-au solicitat să facă un calcul pentru plata unui bonus de performanță în raport cu primele 5 luni din 2013, lucrate de M., ca director la C. S.A. Prin urmare susținerile inculpatei în sensul că acel calcul fusese efectuat fără știrea sa, nu sunt reale.

De asemenea, inculpata a arătat că a primit acel calcul de la inculpatul M., dar inculpatul V. arată că acel calcul l-a transmis doamnei C..

În ceea ce privește relația dintre inculpată și inculpatul M., implicit dacă aceasta știa funcția ocupată de inculpat atunci când a propus acordarea acelui bonus, Curtea a reținut că cei doi poartă un dialog după ce inculpata C. a finalizat interviul în fața comisiei ASF, iar inculpata îi spune domnului M. că membrii comisiei „Au făcut ce au fost...”, inculpatul terminând fraza cu expresia „Sfătuiți să facă”.

Prin urmare, s-a reținut că relația personală a inculpatei cu inculpatul M. exista, contrar celor susținute de către inculpată în fața instanței, iar aceasta știa foarte clar că inculpatul reușise să o ajute să parcurgă cât mai rapid și fără probleme procedurile de validare.

Prin urmare, din declarațiile analizate anterior coroborate cu modul în care inculpații au procedat în data de 26.08.2014 în ceea ce o privește pe martora A., rezultă că inculpata C. a fost implicată de la început în realizarea acestui calcul al bonusului și în aprobarea sa, pentru a îi da un caracter de aparentă legalitate. De asemenea, aceasta știa foarte clar că inculpatul M. nu mai putea beneficia de sume de bani din partea societății și că acesta efectua, în cadrul ASF, demersuri care să ajute societatea inculpată și pe angajații acesteia.

De asemenea, deși a arătat că nu văzuse contractul de muncă al inculpatului M., martora L. a arătat că odată cu susținerea acordării acestui bonus inculpata a făcut referire și la clauzele contractuale din acel contract de muncă.

Curtea a apreciat că din toate aceste probe rezultă că inculpata C. a știut că scopul acordării acestui bonus salarial era de fapt acordarea unei mite mascate către inculpatul M. și a făcut demersurile necesare în acest sens împreună cu inculpații V. și M., dar și cu ajutorul inculpatului C..

În baza acestor argumente, Curtea a considerat că în cazul acestor trei inculpați este dovedit, mai presus de orice dubiu rezonabil, că știau despre existența grupului organizat constituit de inculpații C., M. și M. și au sprijinit în mod activ acest grup.

În ceea ce îi privește pe inculpații C., O. sau C., Curtea a considerat necesar a se analiza în ce măsură acțiunile acestora, care au ajutat realizării scopului infracțional, au fost realizate de către inculpați pentru realizarea acestui deziderat sau au fost acțiuni ce trebuie privite separat de grupul infracțional constituit în cauză. Cu alte cuvinte, se impune a fi determinat în ce măsură inculpații menționați cunoșteau la momentul realizării acestor acțiuni despre

existența acestui grup infracțional pe care l-ar fi sprijinit. În condițiile în care atât existența unui grup infracțional cât și aderarea sau sprijinirea acestuia nu se pot realiza în lipsa unei atitudini subiective comune a membrilor față de scopul grupului infracțional, infracțiunea necesitând existența formei de vinovăție a intenției, este evident că o persoană care nu știe despre existența unui grup preconstituit nu poate adera sau sprijini acel grup în sensul legii penale chiar dacă unele dintre acțiunile sale ajută realizarea scopului grupului infracțional.

În ceea ce o privește pe inculpata C., sprijinirea grupului infracțional ar fi constat în organizarea interviului de validare al inculpatei C. în funcția de director general al C. într-o modalitate ce nu a respectat normele interne al ASF, acțiunile inculpatei fiind o consecință a influenței exercitate asupra sa de către inculpatul M..

În declarațiile pe care le-au dat inculpații M. și C., aceștia au arătat că au o legătură de prietenie care durează de foarte multă vreme. De asemenea, ambii au arătat că discutau în mod constant despre chestiuni legate de personalul ASF sau de eventuale probleme pe care le întâmpina oricare de ei.

Curtea a reținut că din dialogurile purtate de către cei doi inculpați rezultă, fără dubiu, că de comun acord aceștia au făcut ceea ce era posibil pentru a aranja ca acest interviu să decurgă fără nici o problemă pentru inculpata C. și pentru ca el să aibă loc cât mai rapid.

Însă, tot din aceste dialoguri rezultă că inculpata C. nu avea cunoștință despre situația C., („A, nu, de C. nu știu nimic” – discuție purtată la data de 21.08.2013 cu inculpatul M.), singurul aspect pe care îl cunoștea inculpata fiind legat de interesul inculpatului M. față de această societate.

S-a mai reținut că din interceptările convorbirilor celor doi inculpați purtate anterior interviului inculpatei C. rezultă că inculpata C. a acționat în modalitatea expusă pe larg anterior la cererea inculpatului M. și în scopul de a-i satisface acestuia cerințele legate de desfășurarea acestui interviu.

Totuși, din probele administrate în cauză, s-a apreciat că nu rezultă că inculpata C. ar fi cunoscut existența grupului infracțional constituit în cauză pentru a proteja societatea inculpată. Faptul că aceasta știa că inculpatul M. încerca să „ajute” această societate, fiind anterior angajat al acesteia, sau faptul că interviul era organizat pentru inculpata C., nu pot conduce automat la concluzia că inculpata știa că exista un grup organizat constituit la nivelul acestei societăți sau faptul că inculpatul M. își folosea funcția și contactele pentru a sprijini societatea, fiind și remunerat pentru această activitate de către conducerea C..

Pentru a se reține că inculpata C. a acționat, cu intenție, alături de ceilalți inculpați era necesar a se proba existența unei coeziuni infracționale și a unei intenții clare de sprijinire a acestui grup, respectiv existența și cazul inculpatei a rezoluției infracționale comune celorlalți inculpați, mai precis aceea de a proteja interesele C..

Ori, așa cum s-a arătat anterior, din declarațiile date în cauză rezultă că inculpata nu îi cunoștea pe ceilalți inculpați ce făceau parte din grupul infracțional și nu era la curent cu situația sau problemele C..

În realitate, Curtea a considerat că inculpata a realizat demersurile pentru „aranjarea” interviului doamnei C. nu ca o consecință a preocupării inculpatei C.

pentru bunul mers al C. ci doar ca o consecință a relației de prietenie cu inculpatul M. și pentru a-i face acestuia un serviciu acestuia pe care acesta îl solicitase.

În ceea ce privește aspectele menționate în actul de sesizare referitoare la transmiterea unor sume de bani de către inculpatul M. către inculpata C., prin intermediul fratelui acesteia, Curtea a constatat că în cauză s-a dispus disjungerea cu privire la aceste prezumtive infracțiuni, neputându-se lua în calcul la stabilirea vinovăției inculpatei în cauza de față aspecte cu privire la care nu s-a dispus o soluție de către organele judiciare.

În ceea ce îl privește pe inculpatul C., Curtea a arătat că, contribuția acestuia la grupul infracțional a constat în aceea că a procedat la ștergerea din evidența electronică a numărului de înregistrare atribuit unui document transmis de către S.C. C. S.A., prin fax, la registratura A.S.F., și-a însușit documentul susmenționat și i l-a înmănat ulterior inculpatului M..

Astfel cum s-a arătat anterior acest document era unul ce i-ar fi adus evidente prejudicii de imagine inculpatului M. dacă ar fi fost cunoscut de conducerea ASF-ului.

Inculpatul C. a arătat că pe domnul M. l-a cunoscut în cursul anului 2002, cu ocazia procesului de privatizare al SC A...., revăzându-se cu acesta în momentul la care inculpatul M. a fost angajat în cadrul ASF-ului. Ca și în cazul doamnei C. trebuie observată modalitatea foarte relaxată și familiară în care se desfășurau dialogurile purtate de inculpații C. și M..

În ceea ce privește grupul infracțional organizat, Curtea a constatat că nu există nici un mijloc de probă care să ateste, peste un dubiu rezonabil, că inculpatul C. știa că acest grup există, modul cum el funcționează sau scopul pe care acesta îl avea sau că acest inculpat ar fi avut cel mai vag interes cu privire la situația C..

Intervenția inculpatului a avut loc la solicitarea expresă a inculpatului M. și s-a limitat la ceea ce i se solicitase de către inculpatul M., iar, astfel cum rezultă din redarea interceptărilor efectuate în cauză, inculpatului C. nu i s-au oferit de către inculpatul M. alte date sau informații care să îi fi putut crea opinia că ar ajuta un grup infracțional din care făcea parte și inculpatul M.. Curtea a apreciat ca și în cazul inculpatei C., că acest inculpat nu a participat în mod voit la realizarea scopului grupului infracțional, ci s-a limitat la a interveni, în mod nelegal, pentru apărarea intereselor personale ale inculpatului M.. În aceste condiții, s-a apreciat că o condamnare a inculpatului pentru infracțiunea de sprijinire a unui grup infracțional ar fi într-o evidentă contradicție cu principiul in dubio pro reo.

În ceea ce îl privește pe inculpatul O., contribuția acestui inculpat la grupul infracțional ar fi fost aceea că atunci când a întocmit raportul de evaluare cu nr. 4134046, privind autoturismul Audi A8, cu număr de înmatriculare, având CIV-ul, din data de 29.05.2013, a atestat fapte neconforme realității, urmărind diminuarea prețului de vânzare a autoturismului susmenționat, raport care a fost, ulterior, utilizat și și-a produs consecințe juridice.

Din probele administrate în cauză, astfel cum au fost analizate anterior, Curtea a constatat că inculpatul a menționat, cu intenție, date nereale în acest

raport de evaluare, date ce au condus la diminuarea prețului de vânzare al autoturismului.

Deși inculpații C. și M. au arătat că raportul de evaluare a fost întocmit la cererea martorei A., Curtea a arătat că din declarațiile date de această martoră cât și de către martorul S. rezultă că inculpatul O. a realizat această evaluare la cererea inculpatului C., aceasta ajungând la martorul M. tot la cererea inculpatului C.. Martorul a mai arătat că inculpatul O. a fost cel care i-a spus să îl contacteze pe inculpatul C. care stia despre problema acestui raport de evaluare.

De asemenea, deși inculpatul M. a negat că l-ar fi cunoscut pe inculpatul care i-a evaluat autoturismul, inculpatul O. a arătat că la momentul evaluării propriu-zise a autovehiculului a fost prezent și inculpatul M., acesta oferindu-i unele date cu privire la această mașină.

Totuși, Curtea a constatat că deși există dovada unei acțiuni ilicite din partea inculpatului, nu există nici o probă care să ateste, cu deplină certitudine, faptul că la momentul la care acest inculpat a întocmit raportul de evaluare, acesta știa ce funcție urma să ocupe inculpatul M., ce anume se urmărea de către inculpați prin diminuarea prețului acelui autoturism sau că exista un grup infracțional constituit de inculpații C., M. sau M..

Ceea ce rezultă cu certitudine din probatoriul administrat este aceea că inculpatul a întocmit, la cererea patronului C., firmă pentru care inculpatul O. efectua foarte multe lucrări ce îi aduceau venituri, o evaluare diminuată față de realitate a unui autoturism, care a fost ulterior folosit ca modalitate a unei dări de mită.

Curtea a arătat că existența, din partea inculpatului O., a unei intenții de sprijinire a grupului infracțional trebuia să existe la data la care a întocmit și depus acest raport de evaluare, aspect care însă nu rezultă cu destulă claritate din probatoriul administrat în cauză.

Contrar opiniei exprimate în actul de sesizare al instanței, Curtea a considerat că acest grup organizat a luat naștere prin conlucrarea inculpaților C., M. și M., fiind determinat de oportunitatea pe care conducerea C. a sesizat-o în numirea în cadrul ASF a inculpatului M..

În ceea ce privește numirea în cadrul ASF a inculpatului M., respectiv momentul la care acest grup infracțional a început să funcționeze, Curtea a constatat că teza acuzării, în sensul că inculpatul R. a avut interesul de a-l promova pe inculpatul M., cunoscând faptul că este o persoană obedientă, iar prin susținerea acestuia și, implicit, a grupului de interese pe care îl reprezenta, se urmărea îndatorarea inculpatului M. și o reacție de suport pe măsură, în cazurile în care inculpatul R. își promova propriile interese în cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, Curtea a apreciat că aceasta este o simplă speculație care nu este dublată de nici un mijloc de probă care să fi fost administrat în cauză.

Din declarațiile date în cauză de către inculpații R. sau M. coroborate cu normele legale ce reglementează activitatea ASF-ului și modul de alegere al membrilor consiliului de administrație, rezultă că inculpatul M. a îndeplinit funcția de membru neexecutiv în Consiliul ASF și a ocupat această funcție în urma procedurilor legale, inclusiv aceea de audiere în cadrul Comisiei Buget

Finanțe din Parlament fiind desemnat în cadrul ASF prin Hotărârea Parlamentului României nr. 60/2013 privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară. Ori, a accepta teza conform căreia membrii consiliului de administrație au fost aleși doar de către inculpatul R. și impuși prin influența acestuia în cadrul comisiilor parlamentare nu este o variantă logică sau viabilă, din moment ce nu există nici un mijloc de probă care să ateste această supoziție. Mai mult, din moment ce în cadrul acestui consiliu de administrație a ajuns să fie numit, conform acelorași proceduri parcurse și de inculpatul M., martorul T. care, conform chiar acușării, manifesta o vădită nesupunere față de președintele ASF și intereselor acestuia.

În aceeași ordine de idei, în actul de sesizare al instanței se reține faptul că inculpatul R., cunoscând că inculpatul M. proteja interesele financiare ale S.C. C. S.A., a făcut demersuri, în perioada septembrie – octombrie 2013, în vederea înlăturării din cadrul Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară a numitului T., care deținea funcția de vicepreședinte pe sectorul de supraveghere a asigurărilor și înlocuirea acestuia cu inculpatul M., acceptând implicit, astfel, protejarea frauduloasă a intereselor S.C. C. S.A. În acest context, acceptând perpetuarea situației de favorizare a S.C. C. S.A. și urmărind, pe de o parte impunerea în cadrul consiliului A.S.F. a unor persoane obediente acestuia, iar, pe de altă parte, întărirea propriei puteri decizionale prin preluarea, în integralitate, a atribuțiilor de a dispune controale asupra societăților de asigurări, exclusiv de către președintele A.S.F., R. a efectuat demersuri pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență de către Guvernul României, care să dea caracter normativ și obligatoriu a intereselor sale personale și de grup. Astfel, R. a întocmit, în fapt, prin intermediul funcționarilor din cadrul Direcției Juridice a A.S.F., aflată în directă subordonare a acestuia, proiectul ordonanței de urgență pentru modificarea și completarea O.U.G. nr. 93/2013, privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, precum și pentru modificarea Legii nr. 136/1995, privind asigurările și reasigurările în România și a avizat, în calitate de președinte al Autorității de Supraveghere Financiară, proiectul de lege, care a fost ulterior adoptat în ședința de guvern din 16.10.2013 și publicat în Monitorul Oficial al României în 18.10.2013 (*fără a avea avizele necesare*). Pentru atingerea intereselor personale, R., în complicitate cu C., inițiatorul de drept al proiectului de lege și ministru al Finanțelor Publice la data promovării acestuia, s-a prevalat de angajamentele legislative și instituționale pe care Autoritatea de Supraveghere Financiară și le-a asumat cu Fondul Monetar Internațional și cu reprezentanții Comisiei Europene, obținând introducerea unor modificări în proiectul de ordonanță de urgență, care au constat în interpretarea subiectivă și părtinitoare privind cerințele legate de calificările profesionale minime pe care trebuiau să le aibă membrii Consiliului A.S.F. Astfel, cunoscând faptul că T. nu își echivalase studiile efectuate în afara țării, a impus și a obținut modificarea legislației, în sensul introducerii, ca și condiție, pentru a ocupa funcția de membru al Consiliului A.S.F., experiența profesională în domeniul financiar a instituțiilor de credit și/sau a instituțiilor financiare nebancare de minimum 9 ani de la data absolvirii studiilor. O altă prevedere a cărei reglementare a obținut-o în cadrul ședinței de guvern din 16.10.2013, a constituit-o concentrarea sub autoritatea

exclusivă a președintelui A.S.F. a deciziei de declanșare sau nu a unor controale la societățile de asigurări, inopinate, îngrădind astfel atribuțiile vicepreședinților sectoarelor supravegheate, care se presupune că aveau competențele profesionale să decidă oportunitatea instituirii unor astfel de controale. În acest mod, R. a urmărit și a obținut, în complicitate cu numitul C., foloase necuvenite, prin încălcarea normelor de drept, aducând vătămări, atât instituției Autorității de Supraveghere Financiară, care, ca organism administrativ autonom de specialitate, trebuie să funcționeze, guvernat de principiul transparenței instituționale, cât și numitului T..

Inculpatul R. a arătat că reducerea numărului membrilor Consiliului ASF a avut loc ca urmare a cerințelor impuse de FMI, aceștia solicitând ca numărul de membri să fie de cel mult 9 și fiecare dintre aceștia să aibă studii superioare, o anumită perioadă în care să fi acumulat experiență și mai ales să nu fie rude sau afini până în gradul III cu membrii Parlamentului.

Martorul D. a arătat că nu cunoaște date exacte privind adoptarea OUG 94/2013, dar poate spune că era absolut necesară o refacere a structurii consiliului ASF, față de alte structuri similare din alte țări europene și potrivit recomandărilor partenerilor externi, numărul de 17 membri ai consiliului sau chiar de 11 membri fiind considerat mult prea mare. De aceea era necesar ca numărul maxim de membri ai consiliului să fie de 9 și ca aceștia să îndeplinească o gamă largă de criterii profesionale.

Martora T. a declarat că în perioada iulie 2013-decembrie 2014, a ocupat funcția de director de relații internaționale în cadrul ASF. Arată că în acea perioadă a participat la majoritatea discuțiilor purtate cu reprezentanții misiunii FMI în România, precum și cu cei ai Comisei Europene. Așa cum rezultă și din acordul încheiat cu FMI și Comisia Europeană s-a solicitat în mod expres modificarea legilor pentru a se prevedea anumite condiții restrictive de experiență profesională a membrilor Consiliului ASF, precum și introducerea unor cazuri de incompatibilitate pentru ocuparea acestor funcții. Arată că nu-și amintește dacă s-a menționat un număr maxim de membri ai consiliului, dar, în mod cert, au existat discuții prin care s-a solicitat reducerea numărului de membri pe care îi avea la momentul respectiv Consiliul ASF. Arată că discuțiile au privit un număr minim de experiență în domeniu, precum și necesitatea existenței unor studii de specialitate economică sau juridică a celor ce ocupau funcțiile de membri ai Consiliului ASF. Arată că ideea acestor discuții a fost aceea de a modifica forma inițială a legii, astfel încât aceste incompatibilități să fie foarte clar determinate, iar, persoanele ce urmau a ocupa aceste funcții să aibă un nivel de pregătire foarte ridicat.

Curtea a apreciat că declarațiile date de către martoră confirmă susținerile inculpatului R., iar toate aceste declarații sunt susținute de înscrisurile depuse la dosarul cauzei care atestă existența unei corespondențe din partea ASF-ului cu partenerii externi de negociere precum și existența unor cerințe a acestora privind numărul de membri ai consiliului ASF. (fila 232 – volum 6 instanță)

De altfel, Ordonanța de urgență nr.94/2013 pentru modificarea și completarea OUG nr.93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea ASF, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările arată în mod expres faptul că având în vedere

angajamentele legislative și instituționale pe care Autoritatea de Supraveghere Financiară și le-a asumat cu Fondul Monetar Internațional și cu reprezentanții Comisiei Europene, care vizează modificarea cu celeritate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în vederea armonizării cu cele mai bune practici internaționale, este necesară o reducere a numărului de membrii ai consiliului de administrație al ASF.

Luând în considerare recomandările Fondului Monetar Internațional și ale Comisiei Europene care vizează dimensionarea Consiliului A.S.F., în sensul reducerii numărului de la 11 la 9 membri, stabilirea calificării profesionale minime pe care trebuie să o aibă membrii Consiliului A.S.F., stabilitatea personalului din cadrul A.S.F. și introducerea unor prevederi concrete care să prevadă regimul incompatibilităților și al conflictului de interese, atât pentru membrii Consiliului A.S.F. cât și pentru salariații A.S.F., și întrucât aspectele vizate constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, deoarece nu ar fi respectate termenele asumate de România în urma negocierilor cu organisme internaționale s-a decis adoptarea OUG 94/2013.

Astfel, Curtea a arătat că teza acuzării expusă anterior nu are susținere probatorie ci este contrazisă de probatoriul ce a fost administrat în cauză. În aceeași ordine de idei, dacă inculpatul R. ar fi exercitat un control atât de riguros asupra instituției și angajaților săi sau o putere de decizie aproape absolută, astfel cum declarau martorii cu identitate protejată, acesta ar fi găsit cu siguranță o modalitate de avansare a inculpatului M., însă acest lucru nu s-a întâmplat.

De asemenea, Curtea a considerat că simpla formare a unei echipe de către o persoană care este numită într-o funcție de conducere, nu poate fi automat interpretată ca fiind un abuz al acestuia sau o manifestă dorință de a controla în mod absolut instituția pe care o conducea. Dimpotrivă, atât timp cât aceste numiri sunt efectuate în condițiile legii și pe anumite criterii de performanță, este normal pentru conducătorul unei instituții să își promoveze personalul pe care-l consideră atât competent cât și loial. Astfel, a apreciat că în cauza de față nu s-a făcut în nici un mod dovada că inculpatul R. ar fi numit sau angajat personal în cadrul ASF sau că vreunul dintre cei ce au fost angajați după numirea în funcție a inculpatului R. nu îndeplineau criteriile necesare de pregătire profesională ori că aceste angajări au fost efectuate în mod nelegal.

Din punctul de vedere al rolului pe care l-ar fi avut inculpații R. și M. în activitatea grupului infracțional invalidarea acestor teze pe care le-a invocat acuzarea este foarte relevantă, având în vedere că aceste teze erau cele care conduceau logic la un interes al inculpaților menționați de a-i sprijini atât pe inculpatul M. cât mai ales pe inculpatul M. și implicit interesele C..

În ceea ce privește presupusa favorizare a inculpatului M. de către cei doi inculpați și de către inculpatul O., Curtea a analizat situația de fapt anterior, și a ajuns la concluzia că aceste acuzații sunt contrazise de declarațiile date în cauză chiar de către cei ce au exercitat votul prezumtiv influențat de către inculpații

din cauză, neexistând alte mijloace de probă care să conducă la reținerea vinovăției inculpaților cu privire la aceste acuzații.

Din punctul de vedere al unei implicări propriu-zise a inculpaților R. și M. în luarea unor decizii favorabile C. în cadrul ASF, Curtea a constatat că nu există nici un mijloc de probă care să ateste o astfel de implicare. Dimpotrivă, toate declarațiile ce au fost date în cauză de către angajații ASF sau de către membrii consiliului ASF atestă că nu au existat luări de poziție sau acțiuni propriu – zise ale inculpaților care să fie menite sau să conducă la favorizarea poziției C.. Din acest punct de vedere trebuie observat că în data de 23.10.2013, a fost emisă Decizia nr. 939 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară privind efectuarea unui control inopinat, ca urmare a unei note întocmită de către Direcția Control din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, din cuprinsul căreia rezulta că un număr de patru societăți de pe piața asigurărilor R.C.A., printre care și S.C. C. S.A., prezintă vulnerabilități. Astfel, chiar în perioada în care inculpatul R. era președintele ASF iar inculpatul M. era vicepreședinte al ASF, ambii fiind membrii în cadrul consiliului de administrație, s-a dispus efectuarea unui control la societatea inculpată. În plus, nu au fost aduse mijloace de probă care să ateste că ASF-ul, condus fiind de cei doi inculpați, a avut o atitudine părtinitoare sau de favorizare a C. față de alte societăți de asigurare aflate pe piață.

De asemenea, susținerile din actul de sesizare al instanței privind faptul că din interceptările convorbirilor efectuate de inculpatul M. ar reieși conlucrarea dintre acesta și inculpatul R., Curtea a constatat că folosirea de către inculpatul M. a unor expresii de genul „șeful, unchiul, bătrânul” nu poate justifica concluzia automată a existenței unei relații apropiate dintre cei doi inculpați, având în vedere că nu există nici un mijloc de probă care să ateste că persoana la care se referea inculpatul M. era chiar inculpatul R..

În ceea ce îl privește pe inculpatul O., Curtea a arătat anterior că acțiunile acestuia în perioada ce a precedat alegerile pentru funcția de președinte BAAR nu întrunesc cerințele necesare pentru realizarea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr.78/2000. Prin urmare, Curtea a apreciat că, contribuția acestuia la sprijinirea grupului infracțional nu poate fi reținută ca fiind săvârșită prin comiterea de către inculpat a unei infracțiuni.

În ceea ce privește modul în care inculpatul a susținut candidatura inculpatului M., Curtea a constatat că inculpatul a declarat în mod constant că în urma discuțiilor purtate cu inculpatul M., acesta din urmă considerând că martorul S. este mai potrivit pentru funcția de președinte BAAR, a înțeles că președintele ASF, inculpatul R. și ASF-ul ca instituție îl prefera ca președinte al BAAR pe inculpatul M.. Drept consecință, inculpatul O. a ales să voteze astfel cum a considerat că este mai oportun pentru buna desfășurare a relațiilor dintre BAAR și ASF, respectiv cu inculpatul M., alegere pe care inculpatul O. a avut-o în mod deschis.

Plecând de la scopul acestui grup infracțional, astfel cum acesta este reținut în actul de sesizare al instanței, Curtea a apreciat că nu poate considera ca fiind logică afirmația că președintele unei companii de asigurare ce era rivala C. în piață ar fi putut susține interesele financiare ale societății rivale în detrimentul

propriei societăți și evident în detrimentul său ca beneficiar, sprijinind în mod intenționat un grup infracțional menit la a proteja C..

Existența unor discuții dintre inculpatul M. cu inculpații R. sau M., discuții ce s-au dovedit foarte sumare și care priveau planurile de acțiune ale candidatului la președinția BAAR, sau faptul că inculpatul R. îl prefera pe inculpatul M. în această funcție din anumite rațiuni de natură obiectivă, nu sunt temeiuri pentru reținerea acestei infracțiuni.

S-a mai reținut că nu s-a probat, peste un dubiu rezonabil, că acești inculpați sau inculpatul O. ar fi influențat în vreun fel votul sau că ar fi existat vreo înțelegere de orice natură între acești inculpați și inculpatul M.. De asemenea, în afara faptului necontestat că inculpații M., R. și M. lucrau în același loc, nu există nici un mijoc de probă care să ateste că inculpații M., R. sau O. au acționat în orice mod pentru favorizarea intereselor C..

Astfel, analizând mijloacele de probă administrate în cauza de față, Curtea a considerat că în cazul inculpaților R., M. sau O. nu se poate reține existența unei constituiri, aderări sau sprijiniri a grupului infracțional ce fusese creat pentru a proteja interesele C..

În ceea ce privește persoana juridică inculpată, aceasta poate răspunde penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, iar răspunderea acesteia nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit la săvârșirea aceluiași fapte.

În cauza de față C. este trimisă în judecată pentru că, prin intermediul persoanelor care controlau și direcționau activitatea acesteia, a dat mită și a cumpărat influența inculpatului M., acesta fiind la momentul faptelor angajat al ASF.

Cu privire la situația de fapt, Curtea a arătat că aceasta a fost analizată anterior în cuprinsul prezentei sentințe.

În ceea ce privește condiția referitoare la săvârșirea infracțiunilor în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, Curtea a apreciat că este evident că inculpatului M. i s-au acordat beneficii materiale pentru ca acesta să protejeze, când exista necesitatea sau posibilitatea, interesele C. prin furnizarea unor date confidențiale sau prin tergiversarea unor controale ce ar fi putut avea repercusiuni negative asupra situației economico-financiare a societății.

În ceea ce privește persoanele care au săvârșit aceste infracțiuni în interesul persoanei juridice inculpate, acestea au fost inculpatul C. care controla societatea în calitate sa de patron, beneficiar al activității acesteia și „consultant” al acesteia, inculpatul M. care era membru în consiliul de administrație și avea în plus și atribuțiile de direcționare a activității societății prin prisma contractului de consiliere încheiat cu societatea și inculpatele R. sau C., ambele ocupând funcții de conducere în societate, fiind un factor decizional în cadrul acesteia. Prin urmare, instanța de fond a apreciat că acțiunile acestor persoane fizice exprimă, fără dubiu, voința societății inculpate și antrenează răspunderea penală a acesteia.

În ceea ce privește susținerile inculpatului C. în sensul că acesta nu a intervenit niciodată în mod direct sau indirect pe lângă consiliul ASF sau că nu a

contactat niciodată în mod direct vreun membru al acestui consiliu, Curtea a arătat că această situație nu este contestată în nici un mod, dar nici nu are vreo relevanță sub aspectul răspunderii penale a inculpatului atât timp cât acesta a folosit intermediari precum inculpatul M. sau V. pentru a obține pentru C. beneficii din partea inculpatului M. și implicit a ASF-ului.

De asemenea, este adevărat că nu inculpatul C. l-a propulsat pe inculpatul M. în cadrul ASF-ului, dar inculpatul C. a profitat cât a fost posibil de pe urma acestei numiri.

În ceea ce privește susținerile în sensul că acuzarea se întemeiază pe interceptările convorbirilor efectuate de inculpați, Curtea a constatat, în primul rând, că potrivit principiului liberei aprecieri a probelor, nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită, iar instanța are vocația de a analiza fiecare mijloc de probă în raport de întregul material probatoriu, putând înlătura sau menține motivat valoarea probatorie al acelei probe. În acest sens, Curtea a analizat materialul probatoriu depus la dosarul cauzei, stabilind că aceste mijloace de probă se coroborează cu celelalte probe aflate la dosar și sunt utile pentru aflarea adevărului în cauză. În al doilea rând Curtea, în faza de cameră preliminară, a constatat că aceste mijloace de probă au fost administrate cu respectarea normelor legale la momentul dispunerii lor, neexistând nici un motiv pentru care acestea să fie înlăturate din cadrul procesului penal. Atât vechea reglementare procesual penală cât și cea actuală nu prevăd nici o interdicție de valorificare ca mijloc de probă a interceptărilor convorbirilor efectuate de inculpați atât timp cât acestea sunt obținute în mod legal, motiv pentru care nu se poate susține că o astfel de probă ar fi fost efectuată cu nerespectarea dispozițiilor legale la data administrării ei, cerință care este solicitată în mod expres pentru înlăturarea probei conform dispozițiilor legii de punere în aplicare a noului Cod de Procedură Penală.

În ceea ce privește situația legalității interceptărilor și înregistrărilor efectuate în cauză, potrivit art. 8 parag. 2 din Convenție, nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Convorbirile telefonice sau înregistrarea audio a unei persoane fără știința sa, care sunt cuprinse în noțiunile de „viață privată” și „corespondență”, în sensul art. 8 § 1 citat anterior, interceptarea acestora, memorarea datelor astfel obținute și eventuala utilizare a acestora în cadrul urmăririi penale declanșate împotriva unei persoane se interpretează ca fiind o „ingerință a unei autorități publice” în exercitarea dreptului garantat de art. 8. Curtea EDO reamintește în mod constant că, pentru a fi conformă cu aliniatul 2 al art. 8 § 2 din Convenție, o astfel de ingerință trebuie să fie prevăzută de lege. Expresia „prevăzută de lege” impune nu numai respectarea dreptului intern, ci se referă, de asemenea, la calitatea legii, care trebuie să fie compatibilă cu principiul supremației dreptului. În cauze precum Dumitru Popescu contra României, Curtea a decis că legislația română încălca rigurile unei „legi” în sensul Convenției.. De aici rezultă că

dreptul intern trebuie să ofere o anume protecție împotriva încălcărilor arbitrare ale drepturilor garantate de paragraful 1. În urma condamnărilor suferite de către România în cauzele Rotaru sau Dumitru Popescu, legislația în materia interceptărilor audio s-a modificat dramatic în sensul respectării jurisprudenței Curții EDO sub aspectul previzibilității legii, a existenței unui control a priori și a posteriori efectuat de o instanță independentă sau în ceea ce privește durata interceptărilor și necesitatea prelungirii în condiții de legalitate a acestora. În această cauză, dispozițiile Codului de procedură penală au fost urmate întocmai, fiind obținute aceste mijloace de probă atât în conformitate cu legea internă cât și cu jurisprudența Curții EDO. De asemenea, Curtea EDO a arătat că utilizarea unei înregistrări, chiar și ilegale și, pe deasupra, ca element unic de probă, nu este în sine incompatibilă cu principiile de echitate consacrate de art. 6 § 1 din Convenție, chiar și atunci când acest mijloc de probă a fost obținut cu încălcarea cerințelor Convenției, în special cu cele ale art. 8 din Convenție (cauza J.H împotriva Regatului Unit).

În ceea ce privește folosirea în cadrul materialului probatoriu a declarațiilor date de către martorii cu identitate protejată, normele de procedură penală prevăd că o hotărâre de condamnare nu se poate întemeia în mod determinant pe declarațiile date de martorii cu identitate protejată. Pe de altă parte, jurisprudența Curții EDO prevede necesitatea de a se pune la dispoziția părților posibilitatea de a pune întrebări în mod nemijlocit și contradictoriu acestor martori. În cauza de față acești martori au fost audiați în condiții de nemijlocire și contradictorialitate de către instanță iar aceste declarații nu reprezintă fundamentul soluțiilor ce se vor pronunța. Declarațiile date de martorii cu identitate protejată au fost analizate de către instanță prin prisma întregului material probatoriu, fiind considerate utile sau veridice doar în parte și fiind înlăturate sub aspectele ce nu au fost coroborate de restul probelor administrate în cursul judecății.

În ceea ce privește faptul că ASF nu ar fi o persoană juridică fără scop patrimonial datorită faptului că această instituție este o persoană juridică de drept public și doar o persoană juridică de drept privat ar putea fi fără scop patrimonial, Curtea a considerat că nu doar o persoană juridică de drept privat poate fi o persoană juridică fără scop patrimonial.

Conform Ordonanței de urgență nr.93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea ASF, Autoritatea de Supraveghere Financiară se înființează ca autoritate administrativă autonomă, de specialitate, cu personalitate juridică, independentă, autofinanțată, care își exercită atribuțiile potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, prin preluarea și reorganizarea tuturor atribuțiilor și prerogativelor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.), Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor (C.S.A.) și Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private (C.S.S.P.P.). De asemenea, A.S.F. se finanțează integral din venituri proprii extrabugetare.

Contrar susținerilor inculpaților, Curtea a constatat că ASF-ul este autoritate publică, autofinanțată, dar care nu are un scop patrimonial. A avea un scop patrimonial nu înseamnă doar ca instituția să aibă un buget propriu de cheltuieli sau încasări ci ca în activitatea sa, respectiva instituție să urmărească realizarea unui profit. Dacă ar fi să acceptăm contrariul, ar însemna că absolut

orice instituție publică este o persoană juridică care are un scop patrimonial indiferent de obiectul activității sale, ceea ce este de neconceput. Din actele normative care reglementează activitatea ASF rezultă că această instituție nu este una care să urmărească realizarea unui profit, fiind deci o instituție autonomă, autofinanțată, care nu are un scop patrimonial.

În ceea ce privește faptul că informațiile transmise de către inculpatul M. nu ar fi avut caracter confidențial, Curtea a constatat că principalele atribuții ale ASF sunt acelea de supraveghere și control a respectării legislației care reglementează activitatea entităților reglementate și/sau supravegheate de A.S.F., precum și a reglementărilor și a actelor individuale emise în aplicarea acestora și de sancționare a eventualelor abateri, ca urmare a exercitării de către direcțiile de specialitate a unui control permanent, periodic sau inopinat.

În aceste condiții, dispozițiile privind efectuarea unor controale inopinate, componența echipei de control sau alte astfel de informații nu pot fi privite decât ca fiind date confidențiale, menite a fi cunoscute doar de către angajații ASF, ca autoritate de supraveghere și control, în nici un caz de către societățile de asigurare ce ar fi urmat a fi supuse unui control inopinat.

Așa cum s-a arătat și anterior, inculpatul M. a încercat să acrediteze ideea că informațiile pe care le furniza inculpaților M. și V. nu erau obținute în calitate sa oficială de membru al consiliului ASF ci erau doar informații din cadrul ASF-ului pe care acesta le primea întâmplător, astfel că s-a apreciat că această distincție este lipsită de relevanță.

Mai mult, este evident că genul de informație pe care inculpatul M. le-a transmis către C. era confidențială din moment ce angajații ASF aveau obligația contractuală de a semna angajamente de confidențialitate. Deși membrii consiliului de administrație al ASF nu aveau o obligație expresă de a semna angajamente de confidențialitate astfel cum erau ceilalți angajați ai ASF-ului fiind numiți de Parlament, iar angajați în baza unui contract de muncă, este de la sine înțeles că și membrii consiliului de administrație al ASF aveau obligația de a păstra informații cu caracter confidențial și de a nu le divulga către societățile de asigurare ce urmau a fi controlate.

Având în vedere argumentele expuse anterior, Curtea a considerat că în cauză sunt întrunite atât sub aspect obiectiv cât și sub aspect subiectiv elementele constitutive ale infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, C., M., M., C., R. sau V., precum și persoana juridică C. SA.

De asemenea, aceeași concluzie este valabilă și în cazul inculpaților C., O. și C., cu excepția acuzațiilor privind sprijinirea grupului infracțional organizat, acuzație în raport de care, astfel cum s-a arătat anterior, nu este probată existența laturii subiective a acestora, soluția urmând a fi achitarea inculpaților în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza a II a C.p.p sub aspectul acestei infracțiuni.

În ceea ce îi privește pe inculpații R., M. și O., Curtea a apreciat că se impune aceeași soluție cu privire la infracțiunea de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, respectiv complicitate la această infracțiune.

În ceea ce privește infracțiunea de aderare sau sprijinire a unui grup infracțional, având în vedere considerentele expuse cu ocazia analizei efectuate

asupra situației fiecărui inculpat față de această infracțiune, Curtea a apreciat că se impune achitarea celor trei inculpați în temeiul art. 16 alin. 1 lit.a) C.p.p.

În ceea ce privește infracțiunile reținute în sarcina inculpatului R. cu privire la semnarea angajamentelor de confidențialitate, Curtea a susținut că soluția trebuie să fie aceeași, respectiv achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) C.p.p, având în vedere că nu există probe care să ateste că inculpatul a dat vreo dispoziție în acest sens.

În ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor inculpaților din prezenta cauză și legea penală mai favorabilă, Curtea a apreciat că în cauză nu pot fi combinate dispozițiile din legile succesive considerate mai favorabile cu privire la fiecare instituție aplicabilă, fiind posibilă doar aplicarea globală a fiecăreia dintre legile în vigoare și stabilirea în urma acestei operațiuni a acelei dintre cele două legi care permite o soluție mai favorabilă situației fiecărui inculpat, în raport de instituțiile concret aplicabile în cauză. Această interpretare corespunde jurisprudenței Curții Constituționale cu privire la crearea unei "lex tertia", jurisprudență care se regăsește în considerentele mai multor decizii în care Curtea a analizat constituționalitatea unor dispoziții legale noi, de natură a crea o situație mai favorabilă. Astfel, în considerentele deciziei 1740/08.11.2011, Curtea Constituțională a precizat „Cât privește determinarea concretă a legii penale mai favorabile, este de observat că aceasta vizează aplicarea legii, și nu a dispozițiilor mai blânde, neputându-se combina prevederi din vechea și din noua lege, deoarece s-ar ajunge la o lex tertia, care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, ar permite judecătorului să legifereze”. „Determinarea caracterului „mai favorabil” are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: quantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă. Cu privire la aceasta din urmă pot exista deosebiri de natură (o lege prevede ca pedeapsă principală amenda, iar alta închisoarea), dar și deosebiri de grad sau quantum privitoare la limitele de pedeapsă și, evident, la modalitatea stabilirii acestora în mod concret.”

De altfel, în decizia nr. 265/06.05.2014, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile [art. 5](#) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, reținând în considerente că interpretarea potrivit căreia legea penală mai favorabilă presupune aplicarea instituțiilor autonome mai favorabile, este de natură să înfrângă exigențele constituționale, deoarece, în caz contrar s-ar rupe legătura organică dintre instituțiile de drept penal aparținând fiecărei legi succesive, cu consecința directă a schimbării conținutului și sensului actelor normative adoptate de către legiuitor.

Este evident însă că această jurisprudență a instanței de contencios constituțional permit aplicarea principiilor menționate pentru fiecare dintre inculpații trimiși în judecată în parte, situația concretă a fiecăruia dintre aceștia putând conduce la identificarea, în mod global evident, a legii penale mai favorabile.

În situația în care legea nouă aduce mai multe modificări în afara limitelor de pedeapsă (elementul inițial în raport de care se stabilește care dintre cele două legi este mai favorabilă), Curtea urmează să stabilească legea penală mai favorabilă în raport de modificările aplicabile relevante în cauză care conduc la o situație juridică concretă favorabilă inculpatului, cu luarea în considerare a tuturor acestor elemente, incluzând și dispozițiile legale privind modalitatea executării pedepsei, prescripția răspunderii penale, ș.a.m.d.

Anterior stabilirii legii penale mai favorabile aplicabile fiecărui inculpat, Curtea a analizat în ce măsură se impune schimbarea încadrării juridice a unora dintre faptele pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, schimbări de încadrare juridică ce nu sunt determinate de aplicarea legii penale mai favorabile.

Astfel, în ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice solicitată de Ministerul Public, Curtea a constatat că dispozițiile art. 7 alin. 2 și alin. 3 din Lg 78/2000, precum și dispozițiile art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 au fost abrogate odată cu intrarea în vigoare a Noului Cod Penal. Însă, în măsura în care se constată că veghea reglementare penală este mai favorabilă inculpaților, aceste cauze de agravare ale pedepselor prevăzute de Codul penal pot fi aplicate în virtutea aplicării globale a legii penale mai favorabile.

În ceea ce privește reținerea dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000 prin prisma calității inculpatului M. de funcționar cu „atribuții de control”, Curtea a constatat că această sintagmă trebuie interpretată ca fiind o activitate de verificare a respectării unor norme legale sau regulamentare, verificare ce se realizează în baza unor sarcini și atribuții concrete pe care le are funcționarul, menționate expres în fișa postului sau în lege. Anterior s-a arătat că ASF-ul are atribuții în verificarea sau controlarea modul în care societățile de asigurare respectă normele legale. Dar faptul că această instituție are competența de a verifica respectarea legii de către anumite persoane juridice nu conduce la concluzia automată că fiecare dintre angajații acestei instituții este un funcționar cu atribuții de control. ASF-ul are o direcție de control care este controlată și direcționată de un director și de unul dintre vicepreședinții ASF. Faptul că efectuarea unor controale se realiza după aprobarea consiliului de administrație al ASF, din care făcea parte și inculpatul M. ca membru neexecutiv, nu înseamnă că membrii acestui consiliu sunt funcționari cu atribuții de control în sensul legii penale. Inculpatul M. nu a avut atribuții de efectuare sau supervizare a vreunui control efectuat de ASF și nu avea în fișa postului său sau în lege atribuții expres menționate în acest sens.

Prin urmare, chiar dacă legea penală mai favorabilă ar fi legea veghe, Curtea a considerat că nu este fondată cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor de corupție reținute în sarcina inculpaților în sensul reținerii dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000.

În ceea ce privește reținerea dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000, Curtea a reținut că potrivit acestui text de lege falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a din Legea 78/2000 sau săvârșite în realizarea scopului

urmărit printr-o asemenea infracțiune se sancționează cu pedepsele prevăzute în Codul penal pentru aceste infracțiuni, al căror maxim se majorează cu 2 ani.

În cauza de față, în măsura în care legea penală mai favorabilă ar fi considerată vechea reglementare de drept material penal, reținerea acestor dispoziții este justificată, având în vedere că în sarcina inculpaților se reține săvârșirea unor infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, respectiv complicitate la aceste infracțiuni, toate acestea fiind comise în scopul de a ascunde o infracțiune de dare de mită.

În ceea ce privește reținerea formei continuate a infracțiunilor de dare de mită, luare de mită, trafic de influență și cumpărare de influență, Curtea a reținut că în cauză există un număr de două acte materiale în cazul fiecăreia dintre aceste infracțiuni. Curtea a mai reținut că pentru a exista o infracțiune unică continuată este necesar ca fiecare dintre fapte să fi fost săvârșite de către același autor, fiecare dintre actele materiale întrunind prin el însuși elementele constitutive ale aceleiași infracțiuni, fiecare dintre acestea să fi fost săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale și faptele să fi fost săvârșite la intervale de timp regulate și aflate la o distanță care să permită aprecierea acestora ca fiind o infracțiune unică în formă continuată. În cazul acestor inculpați și a faptelor lor, toate cerințele art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969 sau 35 alin. 1 C.penal sunt întrunite, impunându-se aplicarea acestui text de lege. Faptele sunt comise de către aceleași persoane, în calitate de autor sau complice, întrunesc fiecare în parte elementele constitutive ale infracțiunilor menționate anterior și au fost comise în realizarea rezoluției infracționale unice, comune și continue de a proteja interesele societății inculpate, acesta fiind și scopul grupului infracțional organizat.

În ceea ce privește perioada de timp în care aceste acte materiale s-au derulat, Curtea a considerat că intervalul de timp scurs între actele materiale nu este suficient de mare pentru a se considera că în cauză au fost comise infracțiuni distincte, mai ales în condițiile în care rezoluția delictuală este în mod evident unică.

În ceea ce privește forma continuată a infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată reținută în sarcina inculpatei R., Curtea a reținut că aceasta în data de 06.06.2013, a dat dispoziție numitului M. să emită factura nr. 2, antedatăată iar în data de 10.06.2013, a dat dispoziție numitei P. să opereze factura nr. 2, antedatăată, mai sus menționată, în contabilitatea electronică a societății, după încheierea lunii contabile, ca fiind emisă în luna mai 2013, ambele acțiuni fiind menite la a facilita și ascunde darea de mită către inculpatul M..

Și în cazul acestei infracțiuni, Curtea a considerat că se impune reținerea formei continuate, iar nu a două infracțiuni distincte, având în vedere că faptele au fost săvârșite de către același autor, fiecare dintre actele materiale întrunind prin el însuși elementele constitutive ale aceleiași infracțiuni, fiecare dintre acestea au fost săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale și la un interval de timp care permite aprecierea acestora ca fiind o infracțiune unică.

În ceea ce privește infracțiunile reținute în sarcina inculpatului R., respectiv influențarea declarațiilor (11 infracțiuni), aflate în concurs real, prev. de art. 272 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 38 alin. 1 C.p. și favorizarea făptuitorului, în formă

continuată, prev. de art. 269 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 5 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 35 C.p. (39 acte materiale), Curtea a constatat că această încadrare juridică a fost reținută ca urmare a acțiunii inculpatului de a da dispoziție ca fiecare angajat al ASF să semneze angajamentele de confidențialitate, scopul fiind acela de a se proteja pe sine sau pe altul împotriva anchetei penale efectuate de DNA.

În primul rând trebuie observat că această încadrare juridică a fost realizată în funcție de data la care fiecare dintre martorii audiați în cauză a semnat angajamentul de confidențialitate, respectiv anterior sau ulterior datei de 01.02.2014, data intrării în vigoare a Noului Cod Penal.

Însă, Curtea a considerat că în raport de situația de fapt expusă în actul de sesizare, prezumtiva faptă comisă de inculpat a constatat în a da un ordin ca fiecare angajat al ASF să semneze angajamentele de confidențialitate. Astfel, acțiunea imputată inculpatului a fost unică, neavând un caracter de repetabilitate. Simplul fapt că semnarea propriu – zisă a acestor angajamente a avut loc într-un interval de câteva zile, nu conduce la concluzia că există în cauză tot atâtea infracțiuni câte acte de semnare au existat. Infracțiunile imputate inculpatului sunt infracțiuni îndreptate împotriva bunei înfăptuiri a justiției și au ca subiect pasiv principal statul, nefiind corectă reținerea unui număr egal de infracțiuni cu numărul de angajamente de confidențialitate semnate.

Astfel, acțiunea unică imputată inculpatului a avut loc anterior datei de 01.02.2014 și constituie o singură infracțiune ce poate fi încadrată juridic în funcție de legea penală mai favorabilă inculpatului. În cauză, având în vedere limitele de pedeapsă și aplicabilitatea altor instituții de drept material, precum circumstanțele atenuante, s-a apreciat că legea penală mai favorabilă este legea veche. Prin urmare, singura încadrare juridică posibilă în cauză este aceea de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin. 1 C.penal de la 1969, fiind vorba despre o singură infracțiune iar nu despre o infracțiune continuată, având în vedere că a existat un singur act de executare din partea inculpatului, indiferent câte persoane au semnat angajamentele de confidențialitate.

Astfel cum s-a arătat anterior, nu există la dosarul cauzei probe care să ateste că acțiunea imputată inculpatului, respectiv aceea de a da un ordin ca fiecare angajat al ASF să semneze angajamentele de confidențialitate, a existat în realitate. De asemenea, trebuie observat și faptul că acceptarea tezei acuzării din punct de vedere teoretic ar conduce la concluzia că o persoană poate comite infracțiunea de favorizare a infractorului, sau de favorizare a făptuitorului, atunci când persoana favorizată este chiar el însuși, ceea ce nu poate fi acceptat din punct de vedere juridic.

În ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile, Curtea a constatat, în primul rând, că în ceea ce privește limitele de pedeapsă prevăzute de vechea reglementare penală și actuala reglementare penală există diferențe notabile. Astfel, pedepsele prevăzute de legea veche pentru unele dintre infracțiunile reținute în sarcina inculpaților sunt considerabil mai mari decât cele prevăzute de actuala reglementare penală, exemplul cel mai clar fiind pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de constituire, aderare sau sprijinire a unui grup infracțional organizat. Însă, în cazul altor infracțiuni reținute în cauză, precum infracțiunea de dare de mită sau cea de abuz în serviciu, limitele pedepselor prevăzute de legea nouă sunt mai puțin favorabile inculpaților.

Se poate observa că aplicarea dispozițiilor legale privind concursul de infracțiuni, astfel cum sunt prevăzute de art. 38 Nou Cod Penal, ar crea automat o situație mult mai grea inculpaților prin aplicarea obligatorie a sporului de pedeapsă. Astfel, Curtea a avut în vedere numărul mare de infracțiuni ce urmează a fi reținute în sarcina fiecărui inculpat, iar sporul ce ar urma să fie aplicat conform legii noi față de condamnările ce urmează a fi aplicate în cauză ar conduce la limitarea severă a posibilităților de individualizare a modului de executare al pedepsei rezultante.

De asemenea, în cazul inculpatului C., datorită reținerii stării de recidivă postexecutorie, legea penală veche este cea mai favorabilă sub aspectul tratamentului sancționator.

De asemenea, s-a mai reținut că un aspect foarte important în stabilirea legii penale mai favorabile este și posibilitatea reținerii în beneficiul inculpaților a unor circumstanțe atenuante, iar atât gama acestora cât și efectul produs conduce la concluzia că legea penală veche este mai favorabilă, sub acest aspect, inculpaților.

În aceeași ordine de idei, vechea reglementare penală prevedea modalități mai blânde de individualizare a modului de executare al unei pedepse cu închisoarea, precum și condiții mai puțin restrictive pentru aplicarea suspendării sub supraveghere sau al suspendării condiționate.

Analizând și incidenta dispozițiilor legii penale mai favorabile în privința fiecăruia dintre inculpați, având în vedere limitele de pedeapsă, tratamentul sancționator al cauzelor de agravare ale pedepsei, posibilitatea individualizării pedepselor și al modalității de executare precum și posibilitatea reținerii unor circumstanțe atenuante, Curtea a conchis că legea penală mai favorabilă inculpaților din prezenta cauză este Codul penal de la 1969. Această concluzie nu este însă valabilă pentru inculpații M. și O., în cazul cărora diferența dintre limitele de pedeapsă ale infracțiunii de sprijinire a unui grup infracțional organizat, conduc la concluzia că legea penală mai favorabilă este actualul Cod penal.

Având în vedere considerentele menționate anterior, Curtea a dispus în temeiul art. 386 C.p.p. schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și instigare la uz de fals reținute în sarcina inculpaților C., M., R. și O., în sensul reținerii pentru fiecare dintre aceste infracțiuni a dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000.

În temeiul art. 386 C.p.p. a respins, ca nefondată, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, formulată de PÎCCJ – DNA, în sensul reținerii dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000 în cazul fiecăreia dintre infracțiunile de dare de mită, luare de mită, trafic de influență, cumpărare de influență sau de complicitate la una dintre aceste infracțiuni astfel cum acestea au fost reținute în sarcina inculpaților.

În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute prin actul de sesizare al instanței în sarcina inculpatului C. din infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, cumpărare de influență (două infracțiuni), dare de mită (două infracțiuni), folosirea în orice mod de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii pentru sine

de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la uz de fals, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplic. art. 37 lit. a C.p., toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, cumpărare de influență în formă continuată, dare de mită în formă continuată, folosirea în orice mod de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii pentru sine de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la uz de fals, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 6 indice 1 din legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 41 alin. 2 din C.p. de la 1968, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplic. art. 37 lit. a C.p., toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În temeiul art. 386 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului M. din infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, luare de mită (două infracțiuni), trafic de influență (două infracțiuni), permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), abuz în serviciu contra intereselor publice contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, instigare la abuz în serviciu contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 289 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 25 din Codul penal 1968 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 249 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional

organizat, luare de mită în formă continuată, trafic de influență în formă continuată, permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (3 acte materiale), abuz în serviciu contra intereselor publice contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, instigare la abuz în serviciu contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 7 din legea 39/2003, art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969, art. 257 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969, art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului R. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.p., cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, influențarea declarațiilor (11 infracțiuni), aflate în concurs real, prev. de art. 272 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 38 alin. 1 C.p., favorizarea făptuitorului, în formă continuată, prev. de art. 269 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 5 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 35 C.p. (39 acte materiale), folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, favorizarea infractorului prev. de art. 264 alin. 1 C.pen de la 1969, folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a din Codul penal 1969.

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului M. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită (două infracțiuni), complicitate la luare de mită (două infracțiuni), complicitate la cumpărare de influență (două infracțiuni), complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, uz de fals, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 289 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a

dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, de art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 291 din Codul penal 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită în formă continuată, complicitate la luare de mită în formă continuată, complicitate la cumpărare de influență în formă continuată, complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, uz de fals, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1968, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, de art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 291 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968.

În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei R. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la luare de mită și complicitate la cumpărare de influență, fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată (2 infracțiuni), prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 289 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; 25 rap. la art. 290 din C.p. 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (2 infracțiuni), art. 291 Codul penal din 1968 cu aplic. art. 5 alin. 1 C.p. și art. 290 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la luare de mită și complicitate la cumpărare de influență, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea 78/2000; art. 25 rap. la art. 290 din C.p. 1969 cu aplic. disp. art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 și a art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000, art. 291 Codul penal din 1969 cu aplicarea art. a art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000 toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei C. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei C. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 7 din Legea 39/2003 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969, toate cu aplic. art. 33-34 din Codul penal de la 1969.

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului O. din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal și art. 290 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituirea unui grup infracțional organizat și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003, și art. art. 290 alin. 1 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1968.

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului V. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, complicate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată (2 acte materiale), prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 6

din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la dare de mită, complicitate la cumpărare de influență, complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în vederea obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, în formă continuată, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 6 indice 1 din Legea nr. 78/2000, art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

În baza art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului C. prin actul de sesizare al instanței din infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal; art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat și abuz în serviciu contra intereselor publice, contra intereselor publice, care a avut ca urmare obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit, prev. de art. art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 alin. 1 din Codul penal de la 1969, toate cu aplic. art. 33 din Codul penal de la 1969.

În temeiul art. 386 alin. 1 C.p.p. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei S.C. C. S.A. din infracțiunile de cumpărare de influență (două infracțiuni) și dare de mită (două infracțiuni), prev. de art. art. 292 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal și art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969 în infracțiunile de cumpărare de influență în formă continuată și dare de mită în formă continuată prev. de art. 6 indice 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969, toate cu aplic. art. 33 lit. a și b din Codul penal 1969.

S-a reținut că, în drept, faptele inculpaților C., M. și M., care începând cu mai 2013, au constituit un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale S.C. C. S.A., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

De asemenea, faptele inculpaților V., C. și R., care au sprijinit prin acțiunile lor grupul infracțional organizat constituit de cei trei inculpați menționați anterior, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de sprijinire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003, cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

Faptele inculpaților C. și S.C. C. S.A. constând în remiterea către inculpatul M. a unui autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate și în acordarea unui bonus salarial nedatorat, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000, a art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

De asemenea, faptele inculpaților M., V., C. și R. care au sprijinit pe inculpatul C. și C. să remită bunurile menționate anterior inculpatului M. pentru ca acesta să protejeze interesele societății prin neîndeplinirea atribuțiilor sale de serviciu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la dare de mită, prev. de 26 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. În cazul inculpatului M., este necesar a se reține și aplicabilitatea dispozițiilor art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969.

Faptele inculpatului C. și ale C. care au remis foloasele necuvenite inculpatului M., în două ocazii, cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență în formă continuată prev. de art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 și cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

De asemenea, faptele inculpaților M., V., C. și R. care au sprijinit pe inculpatul C. și C. să remită bunurile menționate anterior inculpatului M. pentru ca acesta să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru a proteja interesele societății, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la cumpărare de influență prev. de 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000, cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. În cazul inculpatului M., este necesar a se reține și aplicabilitatea dispozițiilor art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969.

Fapta inculpatului C. care, în datele de 16.09.2013, 25.09.2013 și 25.10.2013 a folosit, indirect, informații ce nu erau destinate publicității obținute de la inculpatul M. în legătură cu data desfășurării unor controale inopinate cu tematica urmărită de către comisia de control a A.S.F., în scopul obținerii pentru sine a unor foloase necuvenite, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de folosire în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii de foloase necuvenite, prev. de art. 12 lit. b din

Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

Faptele inculpaților M. și V., care l-au ajutat pe inculpatul C. să folosească informații ce nu erau destinate publicității obținute de la inculpatul M., prin transmiterea acestor informații de la inculpatul M. către inculpatul C., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii de foloase necuvenite, prev. de art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

Fapta inculpatului C. care l-a determinat, în cursul lunii mai 2013, pe inculpatul O. să întocmească un raport de evaluare, neconform realității, cu privire la autoturismul marca Audi A8, aparținând S.C. C. S.A., instigare urmată de întocmirea acestui înscris și folosirea acestuia în cadrul ședinței consiliului de administrație al S.C. C. S.A. din 29 mai 2013, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 290 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

Fapta inculpatului C. de a determina membrii consiliului de administrație al S.C. C. S.A. să utilizeze înscrisul falsificat menționat la punctul anterior, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la uz de fals, prev. de art. 25 din codul penal 1969 rap. la art. 291 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplic. disp. art. 5 din C.p.

În ceea ce privește infracțiunile reținute în sarcina inculpatului C., s-a constatat că acestea au fost săvârșite în condițiile stării de recidivă postcondamnatorie, inculpatul fiind anterior condamnat definitiv la o pedeapsă de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ pentru săvârșirea infracțiunilor de dare de mită și cumpărare de influență, pedeapsă din executarea căreia a fost liberat condiționat la 01.10.2012, cu un rest rămas neexecutat de 389 zile, prezentele infracțiuni fiind comise până la considerarea ca executată a pedepsei aplicate anterior.

Fapta inculpatului M. care, în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, a primit, cu titlu de mită, de la inculpatul C. și de la C. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate și un bonus salarial nedatorat, în scopul neîndeplinirii de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969 cu aplic. art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

Fapta inculpatului M. care a primit foloasele necuvenite de la inculpatul C. cu scopul ca, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu

funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 alin. 1 C.p. de la 1969 cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

Fapta inculpatului M. care, în datele de 16.09.2013, 25.09.2013 și 25.10.2013 a permis, prin intermediul inculpaților M. și V., inculpatului C. accesul la informații ce nu erau destinate publicității în legătură cu data desfășurării unor controale inopinate și în legătură cu tematica urmărită de către comisia de control a A.S.F., în scopul obținerii unor foloase necuvenite, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de permiterea accesului, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității în scopul obținerii de foloase necuvenite, prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969, cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

Fapta inculpatului M. care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în calitate de membru al consiliului A.S.F., a urmărit și reușit tergiversarea efectuării unor controale asupra activității S.C. C. S.A., a influențat rezultatul controalelor dispuse și a adus la cunoștința consiliului situația financiară precară a S.C. C. S.A., fapt ce i-a cauzat o tulburare însemnată a Autorității de Supraveghere Financiară, prin punerea în incapacitate a acesteia de a-și exercita prerogativele în sensul asigurării unei pieți stabile a asigurărilor în România, urmărind prin aceasta obținerea unor foloase materiale, atât pentru sine, cât și pentru inculpatul C., a unor foloase necuvenite, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal;

Fapta inculpatului M. care, în data de 01.08.2013, l-a determinat pe inculpatul C. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu, în calitatea acestuia din urmă de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, prin solicitarea adresată acestuia din urmă, urmată de executare, de a sustrage un document și de a șterge numărul de înregistrare al documentului de la registratura A.S.F., privând, astfel, conducerea Autorității de Supraveghere Financiară de a lua la cunoștință de practicile ilegale existente în activitatea desfășurată de S.C. C. S.A., fapt ce a cauzat o tulburare însemnată acestei autorități prin punerea în incapacitate de a-și exercita funcția de supraveghere și control asupra unui operator important de pe piața asigurărilor din România, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

Fapta inculpatului M. care l-a sprijinit pe inculpatul M., în două ocazii, să obțină foloasele necuvenite cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la luare de mită, prev. de

art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 254 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 41 alin. 2 C.p. din 1969 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

Fapta inculpatului M. care, a utilizat raportul de evaluare nr. 4134046, falsificat de către inculpatul O., cunoscând că înscrisul conține date neconforme realității, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals, prev. de art. 291 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

Fapta inculpatei R. care l-a sprijinit pe inculpatul M. să obțină foloasele necuvenite cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1968 rap. la art. 254 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

Fapta inculpatei R. care a utilizat raportul de evaluare nr. 4134046, falsificat de către inculpatul O., cunoscând că înscrisul conține date neconforme realității, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals, prev. de art. 291 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

Faptele inculpatei R. care, în data de 06.06.2013, a dat dispoziție numitului M. să emită factura nr. 2, antedatată factură ce, ulterior, a fost utilizată pentru a da o aparență legală înstrăinării autoturismului Audi A8 inculpatului M., și a dat dispoziție numitei P. să opereze factura nr. 2, antedatată, mai sus menționată, în contabilitatea electronică a societății, după încheierea lunii contabile, ca fiind emisă în luna mai 2013 întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.p. de la 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.;

Fapta inculpatei C. care, în data de 26 august 2013, l-a sprijinit inculpatul C. să remită inculpatului M. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la dare de mită, prev. de art. 26 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.;

Fapta inculpatei C. care, în condițiile descrise la pct. III, subpunctul 8.2., cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul C. să remită foloasele necuvenite

inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. de la 1969 rap. la art. 6 indice 1 din Legea 78/2000 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

Fapta inculpatului C. care, în data de 01.08.2013, l-a instigarea inculpatului M. și-a îndeplinit, în mod defectuos, atribuțiile de serviciu, în calitate de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, prin sustragerea unui înscris și ștergerea numărului de înregistrare al documentului de la registratura A.S.F., privând astfel, conducerea Autorității de Supraveghere Financiară de a lua la cunoștință de practicile ilegale existente în activitatea desfășurată de S.C. C. S.A., fapt ce a cauzat o tulburare însemnată acestei autorități prin punerea în incapacitate de a-și exercita funcția de supraveghere și control asupra unui operator important de pe piața asigurărilor din România, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

Fapta inculpatei C. care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în lunile mai-iunie 2013, a organizat și dispus constituirea unei comisii de interviuare, cu nerespectarea condițiilor legale, în vederea favorizării inculpatei C., fapt ce a condus la avizarea pozitivă a acesteia în data de 19 iunie 2013, demersuri infracționale prin care s-a adus o tulburare însemnată Autorității de Supraveghere Financiară prin decredibilizarea acesteia cu privire la rolul de verificare a competențelor persoanelor semnificative ce acționează într-un domeniu nebancar cu impact asupra a milioane de clienți de pe piața asigurărilor din România, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.;

Fapta inculpatului O. care, cu ocazia întocmirii raportului de evaluare cu nr. 4134046, privind autoturismul Audi A8, cu număr de înmatriculare, având CIV-ul, din data de 29.05.2013, a atestat fapte neconforme realității, urmărind diminuarea prețului de vânzare a autoturismului susmenționat, raport care a fost, ulterior, utilizat și și-a produs consecințe juridice, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

În ceea ce privește infracțiunile reținute în sarcina inculpaților R., M. sau O., instanța nu a mai analizat întrunirea elementelor constitutive, având în vedere că acestea au fost expuse pe larg cu ocazia analizei situației de fapt.

De asemenea, anterior instanța a analizat și în ce măsură este realizată în cauză latura subiectivă a infracțiunii de sprijinire a unui grup infracțional în

cazul inculpaților C., C. și O., concluzionând că latura subiectivă a acestei infracțiuni nu este întrunită în ceea ce îi privește pe cei trei inculpați.

În ceea ce privește susținerile inculpaților referitoare la dezincriminarea infracțiunii de abuz în serviciu, Curtea a reținut că actuala reglementare penală prevede că este infracțiunea de abuz în serviciu fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Fosta reglementare penală prevedea că infracțiunea de abuz în serviciu există atunci când există o faptă a funcționarului public, care, în exercitiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia.

Prin urmare vechiul cod penal prevedea necesitatea existenței unei tulburări însemnate a bunului mers al unui organ sau al unei instituții, pe când actuala reglementare prevede doar necesitatea existenței unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice fără a mai condiționa existența infracțiunii de o anumită gravitate a acestei vătămări.

Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. Astfel, în cazul în care o faptă era prevăzută ca fiind infracțiune, iar prin apariția legii noi aceasta nu se mai regăsește reglementată sau este incriminată ca fiind faptă contravențională, nu va mai putea fi atrasă răspunderea penală a persoanelor cercetate pentru săvârșirea acelei fapte. Dezincriminarea unei infracțiuni operează, de obicei, prin abrogarea expresă a dispozițiilor de incriminare, însă trebuie apreciată în concreto, fiind posibil ca în legea nouă fapta să constituie infracțiune, dar sub o altă denumire sau să fie absorbită de o altă infracțiune.

Astfel, actuala reglementare a abuzului în serviciu este mai permisivă față de cea anterioară, neputându-se pune problema unei dezincriminări a acestei infracțiuni odată cu intrarea în vigoare a noului cod penal.

În ceea ce privește existența unei tulburări însemnate a bunului mers al unui organ sau al unei instituții, Curtea a constatat că în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu săvârșite în cauza de față, această cerință a legii este îndeplinită.

Astfel, prin acțiunile inculpatei C., care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a organizat și dispus constituirea unei comisii de interviu, cu nerespectarea condițiilor legale, în vederea favorizării inculpatei C., fapt ce a condus la avizarea pozitivă a acesteia în data de 19 iunie 2013, s-a adus o tulburare însemnată Autorității de Supraveghere Financiară prin decredibilizarea acesteia cu privire la rolul de verificare a competențelor persoanelor semnificative ce acționează într-un domeniu nebanca cu impact asupra a clienților de pe piața asigurărilor din România.

De asemenea, prin acțiunile inculpatului C., care, în data de 01.08.2013, l-a instigat pe inculpatul M. și-a îndeplinit, în mod defectuos, atribuțiile de serviciu, în calitate de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, prin sustragerea unui înscris și ștergerea numărului de înregistrare al

documentului de la registratura A.S.F., privând astfel, conducerea Autorității de Supraveghere Financiară de a lua la cunoștință de practicile ilegale existente în activitatea desfășurată de S.C. C. S.A., acesta a cauzat o tulburare însemnată acestei autorități prin punerea în incapacitate de a-și exercita funcția de supraveghere și control asupra unui operator important de pe piața asigurărilor din România și prin punerea în imposibilitate a conducerii ASF de a lua la cunoștință aspecte relevante privind activitatea profesională a unui membru neexecutiv din conducerea instituției.

În ceea ce privește reținerea, în concurs, a infracțiunilor de complicitate la cumpărarea de influență, complicitate la luare de mită și complicitate la dare de mită, Curtea a constatat că fapta de a înlesni atât darea unei sume de bani de către o persoană, cât și primirea acestei sume de bani de către un funcționar, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini sau a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută în art. 26 C. pen. raportat la art. 255 C. pen. și art. 6 din Legea nr. 78/2000 și ale complicității la infracțiunea de luare de mită prevăzută în art. 26 C. pen. raportat la art. 254 C. pen. și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în concurs. De asemenea, fapta de a promite și de a da sume de bani unui funcționar care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarilor din cadrul instituției, pentru a-i determina să facă sau să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută în art. 6¹ din Legea nr. 78/2000. Reținerea acestor infracțiuni, în concurs, este justificată atât din punct de vedere obiectiv cât și subiectiv, fiind consacrată chir prin jurisprudența ÎCCJ. (decizia penală nr. 1333/17.04.2013 a ÎCCJ).

În ceea ce privește individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate în cauză, Curtea a constatat că inculpatul C. are studii superioare și este acționar majoritar al S.C. C. S.A. Acesta deține cetățenia română, este căsătorit, are stagiul militar satisfăcut, este recidivist ca urmare a unei condamnări suferite tot pentru infracțiuni de corupție, fiind condamnat, definitiv, în aprilie 2012, la pedeapsa închisorii de un an și 6 luni, cu executarea acesteia. De asemenea, acesta este cercetat în prezent în stare de arest preventiv într-un alt dosar al PÎICJ-DIICOT, în legătură cu săvârșirea altor infracțiuni legate de activitatea C..

Inculpatul M., nu are antecedente penale.

Inculpatul M. este membru în cadrul consiliului de administrație al S.C. C. S.A., iar în data de 19.12.2013 acesta a fost ales și președinte al Biroului Asiguratorilor de Autovehicule din România Inculpatul și nu are antecedente penale.

Inculpata R., este membru al consiliului de administrație al S.C. C. S.A., nu are antecedente penale

Inculpata C. a deținut calitatea de director general al S.C. C. S.A.,, nefiind cunoscută cu antecedente penale.

Inculpata C. nu este cunoscută cu antecedente penale.

În data de 28.01.2014, inculpata a încercat să se sustragă urmăririi penale, sens în care, cunoscând faptul că soțul acesteia C., ministru al finanțelor și

vicepremier la acea dată, avea și are și în prezent calitatea de parlamentar și beneficia de imunitate parlamentară, a refuzat să părăsească domiciliul comun, iar ofițerii delegați în prezenta cauză au fost, temporar, puși în imposibilitatea de a pune în executare mandatul de aducere, astfel cum rezultă din interceptarea unor comunicări telefonice purtate de inculpata C. cu numitul C. (*volumul 7, filele 192-196 d.u.p.*).

Inculpatul O. nu este cunoscut cu antecedente penale.

Inculpatul C. nu este cunoscut cu antecedente penale;

Inculpatul V. nu este cunoscut cu antecedente penale.

Curtea a constatat că activitatea de individualizare judiciară a pedepselor aplicate în cazul săvârșirii infracțiunilor de corupție reprezintă, în contextul socio-politic actual, o responsabilitate deosebită, prin prisma angajamentelor asumate de România, a așteptărilor societății față de finalitatea actului de justiție, dar și a schimbării unor mentalități și deprinderi.

Pentru individualizarea pedepselor în acest caz Curtea a luat în calcul gradul de pericol social pe care îl prezintă cazul concret și persoana infractorilor, astfel încât să se asigure scopul ei și să se realizeze finalitatea răspunderii penale. Curtea a avut în vedere că scopul pedepsei nu poate fi atins decât în măsura în care aceasta corespunde gravității infracțiunii, pericolului social concret al acesteia, situației personale a infractorului, pericolozității lui etc. Ca atare, au fost avute în vedere dispozițiile legale referitoare la limitele prevăzute de lege pentru pedepsele aplicabile în raport de infracțiunile comise, gradul de pericol social al faptei și al autorului ei, împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

În ceea ce privește criteriile pe care le enumeră Codul penal, Curtea a constatat că inculpații au fost judecați pentru comiterea unor infracțiuni de corupție sau în legătură cu infracțiuni de corupție, care prin natura și gravitatea lor, prin organizarea activității infracționale reținute, prin aceea că a existat o pluralitate de inculpați, relevă un grad de pericol concret ridicat, având în vedere și că acest gen de infracțiuni, prin amploarea lor deosebită, aduc atingere unor importante valori proteguite de legea penală, respectiv prestigiul, autoritatea, credibilitatea organelor, instituțiilor sau serviciilor publice, precum și corectitudinea, cinstea funcționarilor care-și desfășoară activitatea în cadrul acestora, îndeplinind funcțiile încredințate. Modul în care inculpații au acționat trebuie să determine aplicarea unor pedepse care să fie proporționale cu gravitatea acțiunilor inculpaților.

S-a apreciat că lipsa antecedentelor penale, faptul că inculpații au un grad de instruire sau pregătire profesională peste medie, sunt integrați în societate și în mediul familial și se bucurau de o bună reputație trebuie să aibă o pondere în determinarea pedepsei ce trebuie aplicată, iar în cazul tuturor inculpaților, cu excepția inculpatului C. al cărui comportament anterior acestui proces penal dar și cel avut pe parcursul acestuia nu permite atenuarea răspunderii sale, aceste circumstanțe personale justifică reținerea circumstanței atenuante prevăzute de art. 74 alin. 1 lit. a) C. penal de la 1969.

De asemenea, Curtea a considerat că modul în care urmează a fi individualizate pedepsele pentru fiecare dintre acești inculpați este direct legat de rolul pe care aceștia l-au avut în derularea activității infracționale.

Astfel, inculpatul C. este cel care a controlat de la bun început această acțiune ilicită și cel care controla și acțiunile celorlalți inculpați. De asemenea, Curtea a constatat că inculpatul a demonstrat o atitudine de sfidare față de actul de justiție, concluzie ce rezultă din antecedentele sale penale și atitudinea sa procesuală pe parcursul acestui proces penal. Curtea a apreciat că aplicarea unor pedepse orientate între minimul și mediul pedepselor prevăzute de legea penală, cu închisoarea în regim de detenție, satisface scopurile pedepsei, principiului proporționalității pedepsei cu gravitatea infracțiunii săvârșite și echitabilitatea procesului penal în ansamblu.

Aceeași concluzie, sub aspectul modalității de executare, a apreciat că se impune și în ceea ce îi privește pe inculpații M. și M.. Aceștia au fost implicați în crearea grupului infracțional organizat și au avut un rol determinant în activitatea acestuia. Rolul avut de către acești inculpați a fost unul principal, aceștia stabilind, împreună cu inculpatul C., modul în care activitatea grupului se desfășura, direcționând și activitatea celorlalți inculpați ce au sprijinit activitatea grupului infracțional.

Analizând succesiunea cronologică a evenimentelor din prezenta cauză, Curtea a constatat că rezoluția infracțională a acestui grup a luat naștere la momentul la care inculpatul M. a fost numit în cadrul ASF. Chiar de la acest moment, inculpații au avut reprezentarea faptului că acesta va proteja interesele C. și că urmează a fi recompensat pentru această activitate, aceste recompense financiare fiind mascate sub forma unor drepturi sau beneficii ce derivau din fostul raport de muncă dintre inculpatul M. și C.. Din acest punct de vedere, Curtea a constatat că inculpatul M. nu a avut practic nici un moment intenția de a își desfășura activitatea în cadrul ASF-ului cu probitatea profesională și morală ce era normală pentru o persoană ce ocupa această funcție.

De asemenea, Curtea a considerat că modul în care sunt sancționați acești inculpați trebuie să reprezinte o ripostă fermă și dură a societății față de fenomenul corupției precum și un puternic semnal de alarmă în primul rând către orice persoană, în sensul că indiferent de orice factori subiectivi sau de natură personală, săvârșirea unei infracțiuni de acest gen nu trebuie să fie ignorată și nu va rămâne nepedepsită.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepselor ce se vor aplica acestor inculpați Curtea a considerat că executarea acestor pedepse în regim privativ de libertate este singura modalitate de reeducare a inculpaților și constituie singura modalitate în care societatea poate avea o reacție adecvată în scopul reducerii fenomenelor infracționale de acest gen. De asemenea, executarea în regim de detenție este singura măsură ce poate da membrilor societății confirmarea că organele ce au ca rol protejarea societății reacționează ferm pentru reprimarea comportamentelor antisociale.

Această concluzie se bazează și pe faptul că prin activitatea infracțională a inculpaților aceștia au perturbat activitatea unei instituții căreia i s-au acordat atribuții de control și supraveghere tocmai a se realiza o obiectivă analiză și verificare a unei piețe în care acționează societăți comerciale ce au relații contractuale cu un număr enorm de beneficiari, fie că vorbim de persoane juridice, fie că vorbim despre un simplu cetățean. Denaturarea rolului ASF, mai ales în condițiile în care este vorba despre o companie ce deține un rol fruntaș în

piața asigurărilor ce are sute de mii de asigurați, creează un pericol deosebit de mare pentru siguranța financiară a asiguraților, aspect ce a fost dovedit și anterior în cazul altor societăți de asigurări. Având în vedere că ASF-ul este bugetat prin intermediul societăților de asigurare, care la rândul lor, încasează banii de la cetățean, face ca ASF-ul să fie o instituție ce trebuie să își focalizeze întreaga activitate în scopul protejării consumatorului final, respectiv cetățeanul care încheie o poliță de asigurare RCA. Acțiunile inculpaților au condus la imposibilitatea de a se realiza acest scop și reprezintă practic o atingere adusă intereselor fiecărui asigurat, atât al C. cât și al altor societăți de asigurare.

În ceea ce îi privește pe inculpații V., C. sau R., Curtea a constatat că acești inculpați, deși s-au implicat în mod activ în activitatea grupului infracțional, au fost persoane implicate datorită poziției lor supuse ca simpli executanți ai dispozițiilor pe care le primeau din partea inculpaților C. sau M., care aveau mijloacele materiale ce le confereau puterea de decizie. Inculpații V., C. sau R. nu au fost factori de decizie în procesul infracțional ci au fost simpli executanți, care însă și-au asumat această calitate pentru a beneficia de pe urma activității infracționale.

În aceste condiții Curtea a considerat că modul de sancționare a acestor inculpați, sub aspectul modalității de executare al pedepselor ce se vor aplica, trebuie să fie diferit de cel ce se va aplica inculpaților care au avut un rol indispensabil, precum și că prezența acestor trei inculpați în rândul societății este mai utilă decât înlăturarea temporară a acestora prin intermediul unor pedepse privative de libertate. Motivele menționate anterior dar și gravitatea faptelor săvârșite, coroborat cu celelalte circumstanțe reale și personale care derivă din actele depuse la dosar a determinat Curtea să considere necesară stabilirea pentru acești inculpați a unor pedepse în cuantumuri mai reduse decât în cazul celorlalți inculpați și a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere.

Același raționament este valabil și în cazul inculpaților O., C. sau C., iar gravitatea faptelor săvârșite, coroborat cu circumstanțele reale și personale care derivă din actele depuse la dosar dar și cu neimplicarea acestora în grupul infracțional, conduc la concluzia că în cazul acestor inculpați se justifică aplicarea unor pedepse cu închisoarea, orientate sub minimul special și cu suspendarea condiționată a executării acestor pedepse.

Având în vedere activitatea infracțională a inculpaților, Curtea a reținut că se justifică aplicarea unor pedepse complementare în temeiul dispozițiilor care prevăd aplicarea instituțiilor pedepselor complementare și accesorii identificate conform dis part 5 Cod penal, după verificarea în mod prealabil, a incidentei aplicării legii penale mai favorabile în cursul procesului penal. În cazul inculpatului C., având în vedere trecutul infracțional al acestuia, ce a fost legat tot de funcționarea societăților pe care inculpatul le controlează, precum și activitatea infracțională din acest dosar, Curtea a considerat necesar a se aplica inculpatului și pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale.

În ceea ce privește întinderea pedepsei ce va fi impusă inculpatei persoană juridică, instanța a considerat că gravitatea faptelor reținute în sarcina acesteia raportată la scopul grupului infracțional și la consecințele pe care acțiunile

inculpaților le-au avut justifică aplicarea unor pedepse orientate spre maximul prevăzut de vechiul cod penal.

În ceea ce o privește pe inculpata persoană juridică precum și pe cei trei inculpați ce au constituit grupul infracțional, instanța a considerat că este necesară și aplicarea unui spor de pedeapsă, urmare a contopirii pedepselor ca urmare a reținerii incidenței concursului de infracțiuni, având în vedere activitatea infracțională a inculpaților, numărul mare de infracțiuni comise, durata activității infracționale și gravitate sporită a acestora. Aplicarea pedepsei celei mai grele, fără un spor, ar putea crea inculpaților impresia de impunitate pentru unele din infracțiunile săvârșite, ceea ce ar contraveni scopului educativ și preventiv al sancțiunilor penale.

Având în vedere considerentele menționate anterior, Curtea, în baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 6 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 6 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare.

În baza art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 2 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

În baza 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, a art. 41 alin. 2 din C.p. de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 290 din Codul penal 1968, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 8 luni închisoare

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 8 luni închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 389 zile închisoare.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 291 din Codul penal 1968, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 7 luni închisoare

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal v a dispus revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, a contopit restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 7 luni închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 389 zile închisoare.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 6 ani închisoare sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul urmând să execute în final o pedeapsa rezultanta de 6 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 12.02.2015 și de la data de 12.05.2015 până la data de 03.11.2015.

În temeiul art. 399 C.p.p. a menținut măsura controlului judiciar impusă inculpatului prin încheierea de ședință din data de 29.10.2015 a Curții de Apel București Secția a II a Penală.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 4 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1968 pentru o durata de 5 ani ca pedeapsa complementară.

În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza 257 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din C.pen de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare, sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o pedeapsa rezultantă de 4 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 22.08.2014.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin. 1 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul R. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 C.p.

A constatat că inculpatul R. a fost reținut, arestat preventiv și arestat la domiciliu de la data de 25.02.2014 până la data de 26.02.2014 și de la data de 04.03.2014 până la data de 08.09.2014.

În baza art. art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1968, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat M. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 5 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1968, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000, cu

aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, și a dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 luni închisoare

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, sporita cu 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o pedeapsa rezultanta de 3 ani și 6 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

In baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa durata reținerii de la data de 28.01.2014 până la data de 29.01.2014.

In baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1968 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

In baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 1 an închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 291 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 25 rap. la art. 290 din C.p. 1969 cu aplic. disp. art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1 lit. c din Legea 78/2000 și a art. 5 alin. 1 din Codul penal a condamnat pe inculpata R. la pedeapsa de 2 luni închisoare

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatei și a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul

Sibiu și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca pe perioada termenului de supraveghere inculpata să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu, la datele fixate de acesta;
- f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1968 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatei și a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probatiune de pe lângă Tribunalul Brașov și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca în perioada termenului de supraveghere inculpata să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- e) să se prezinte la serviciul de probatiune de pe lângă Tribunalul Brașov, la datele fixate de acesta;
- f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpata C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpata C. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 3 ani, conform dispozițiilor art. 82 C. pen. de la 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea nr.39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. art. 290 alin. 1 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 17 alin. 1

lit. c din Legea 78/2000 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul O. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 2 ani și 2 luni, conform dispozițiilor art. 82 C. pen.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

In baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

In baza 26 C.penal de la 1969 rap. la art. 6/1 al 1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 1 an închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 5 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 10 luni închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a contopit pedepsele aplicate anterior inculpatului și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.

In baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

In baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a aplicat pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor

prev. de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul București și a stabilit un termen de supraveghere de 6 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

A dispus ca pe perioada termenului de supraveghere inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

- e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;
- f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.pen. a condamnat pe inculpatul C. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 C. pen. de la 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale pe un termen de încercare de 3 ani, conform dispozițiilor art. 82 C. pen. de la 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 C. pen din 1969.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul M. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul Penal cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul M. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 16 alin. 1 lit. a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 din Codul Penal cu aplicarea art. 5 C.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. a achitat pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la infracțiunea de folosire a influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 48 C.penal raportat la art. 13 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 6 indice 1 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 300.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență în formă continuată.

În baza art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen din 1969 și a art. 5 C.penal a condamnat pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 500.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită în formă continuată.

Având în vedere poziția ocupată de această societate în piața asigurărilor precum și necesitatea ca fiecare asigurat actual sau potențial să știe situația în care se află societatea de asigurări cu care a încheiat sau ar putea încheia o poliță de asigurare RCA, Curtea a considerat că este necesar ca, în temeiul art.53 indice 1 C.penal de la 1969, să aplice inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art.71 indice 7 din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art. 71 indice 7 alin. 5 din Codul Penal de la 1969 a dispus ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

În baza art. 40 indice 1 C. penal de la 1969 a contopit pedepsele aplicate anterior și a aplicat inculpatei persoană juridică pedeapsa cu amenda în cuantumul cel mai ridicat, respectiv 500.000 lei, pe care a sporit-o cu suma de 100.000 lei, inculpata persoană juridică S.C. C. S.A. executând pedeapsa rezultantă constând în amendă penală în cuantum de 600.000 lei.

În temeiul art. 53 indice 1 C.penal de la 1969 a aplicat inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art. 71 indice 7 din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art 71 indice 7 alin. 5 din Codul Penal de la 1969 a dispus ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

Având în vedere că în cazul săvârșirii infracțiunilor la care se referă Legea 78/2000, banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru a determina săvârșirea infracțiunii sau pentru a răsplăti pe infractor ori cele dobândite prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă, Curtea, în baza art.19 din

Legea nr.78/2000, a confiscat de la inculpatul M. suma de 8.937,5 euro și autoturismul marca AUDI A8, culoare Gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin.1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea nr.78/2000 cu modificările și completările ulterioare a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța din 13.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, asupra sumei de 8.937,5 euro, ridicată de la inculpatul M..

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin.1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea nr.78/2000 cu modificările și completările ulterioare a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurător, dispusă prin ordonanța din 03.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, până la concurența sumei de 81.370 euro, asupra autoturismului marca AUDI A8, culoare Gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare, aparținând inculpatului M..

În temeiul art. 25 alin. 3 C.p.p. a dispus desființarea înscrisurilor false aflate la dosarul cauzei, respectiv, contractul de vânzare-cumpărare al autoturismului marca AUDI A8 datat, în fals, la data 20.05.2013, raportul de expertiză extrajudiciară de evaluare cu nr. 4134046 din 29.05.2013 întocmit de inculpatul O., factura fiscală seria ASIG nr. 2, datată 22.05.2013 emisă de SC C. și chitanța emisă în baza acestei facturi ce reprezenta plata avansului ce a fost înregistrată în contabilitatea SC C. cu data de 07.06.2013.

În baza art. 275 al 2 Cod pr.pen. a obligat pe fiecare inculpat, cu excepția inculpaților R., O. și M., la plata a câte 7500 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpații C., C., C., C., M., M., M., O., O., R., S.C. C. S.A. și V..

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat soluția primei instanțe sub următoarele aspecte:

În ceea ce privește motivul de apel constând în greșita achitare a inculpaților sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, fapte încadrate juridic la art. 7 alin. 1 din Legea nr.39/2013, a arătat următoarele:

În esență, în ceea ce privește pe inculpatul O. s-a susținut în mod greșit că nu ar fi cunoscut existența grupului infracțional, funcția pe care urma să o ocupe inculpatul M., și scopul urmărit prin diminuarea prețului autovehiculului, însă din declarațiile inculpatului rezultă că acesta îl cunoștea pe coinculpatul M., care a fost prezent la așa zisa evaluare și s-a arătat că acest inculpat a avut reprezentarea că inculpatul M. este beneficiarul prețului redus și că acest preț a fost negociat cu inculpatul C..

Contrar celor reținute de prima instanță, s-a susținut că din coroborarea înscrisurilor, rezultă că inculpatul O. nu a întocmit și depus raportul de evaluare

anterior ocupării funcției publice de către inculpatul M., ci ulterior acestui moment, astfel încât nu se poate reține că nu ar fi avut cunoștință despre calitatea inculpatului M. în cadrul ASF la data așa zisei evaluări.

În plus, s-a mai arătat că acesta a avut reprezentarea că autovehiculul aparține societății și nu coinelculpatului C. și că bunul va fi scos din contabilitatea societății la un preț inferior celui de piață și dat inculpatului M..

S-a considerat că pentru a fi îndeplinită condiția sprijinirii grupului infracțional, autorul nu trebuie să cunoască numărul exact de membri ai grupului, fiind suficient să aibă reprezentarea că activitatea sa infracțională, în cazul concret, falsul săvârșit, profită mai mult decât unei singure persoane, ori, din împrejurările în care a fost întocmit ad-hoc și ținând cont de conținutul său concret, sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii.

În ceea ce privește soluția de achitare a inculpatei C., s-a arătat că prin fapta de abuz în serviciu săvârșită de aceasta a fost încălcată legislația primară - dispozițiile art. 3 lit. a și art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 93/2012 raportat la art.5 lit.d din Legea nr.32/2000 referitoare la activitatea de asigurare și supraveghere a asigurărilor, respectiv potrivit textului art.3 lit.a din O.U.G. nr.93/2012 supravegherea exercitată de ASF se realizează, printre altele, prin emiterea de avize, iar potrivit art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr.93/2012 cu referire la art.5 lit. d din Legea nr.32/2000, atribuțiile și prerogativele conferite ASF, inclusiv condițiile de exercitare a acestora, precum și măsurile și sancțiunile ce pot fi aplicate de ASF, sunt raportate la probarea sau retragerea aprobării în condițiile legislației în vigoare și a normelor emise în aplicarea acesteia pentru persoanele semnificative ale asigurătorilor, reasigurătorilor, brokerilor de asigurare, și după caz, retragerea titlurilor pentru membrii consiliului director al fondului.

Cu privire la inculpata C., s-a apreciat că aceasta era una dintre persoanele semnificative, în calitatea sa de director general S.C. C. S.A. în momentul în care s-a cerut avizarea.

În ceea ce privește soluția de achitare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a grupului infracțional organizat, s-a învederat că în mod greșit prima instanță a reținut că inculpata C. nu îi cunoștea pe ceilalți membri ai grupului, că nu a avut o rezoluție infracțională comună cu aceștia, de a sprijini interesele S.C. C. S.A. și că nu și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu doar pentru inculpatul M..

S-a apreciat că inculpata a avut reprezentarea acestor aspecte, că a cunoscut atât împrejurarea că inculpatul M. își încalcă propriile atribuții de serviciu prin intervenția în favoarea S.C. C. S.A., al cărei director general urma să fie intervievat, dar și faptul că prin solicitarea ajutorului de către coinelculpat, acesta și-a practicat influența asupra sa.

De asemenea, s-a considerat că nu se poate reține teza instanței de fond în sensul că inculpata nu avea cunoștință despre protejarea intereselor S.C. C. S.A., întrucât această societate a fost menționată de mai multe ori în discuțiile purtate cu inculpatul M., iar în discuția al cărui fragment a fost invocat de prima instanță, inculpatul M. i-a povestit inculpatei cum a protejat S.C. C. S.A. în fața unei intenții de control din partea șefului de asigurări T..

S-a apreciat că sintagma „...SC C. SA, nu știu nimic” din cuprinsul convorbirii, pretins a fi esențială de prima instanță, este în sensul că inculpata nu avea cunoștință despre înscrierea pe ordinea de zi a unui control care să

privească societatea menționată și că avizarea favorabilă a inculpatei C. ca director la S.C. C. S.A. nu apare ca o simplă favoare făcută coinelculpatului M., ci ca o favoare făcută întregii echipe de la S.C. C. S.A..

S-a apreciat că din cuprinsul unei discuții pe care inculpatul M. a purtat-o cu soția sa la data de 28.05.2013, înainte de avizarea inculpatei C. ca director general, rezultă că „ar fi vorbit cu L.” și că ar fi fost posibilă înlăturarea martorei A. de la conducerea consiliului de administrație a C..

Prin urmare, a insistat în sensul că inculpata cunoștea despre ce este vorba la societatea C. și că a mai purtat discuții despre administrarea acestei societăți cu inculpatul M., iar înainte de avizarea nelegală menționată, inculpatul M. a trimis un mesaj coinelculpatului M. prin care îi cerea să vorbească cu L. „pentru organizarea interviului”, context în care folosirea numelui mic al inculpatei sugerează, din punctul său de vedere, că cei trei se cunosc.

În ceea ce-l privește pe inculpatul C., s-a arătat că în contextul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, acesta a încălcat dispozițiile art.6 alin.1 din O.U.G. nr. 93/2012 raportat la art.5 lit. m din Legea nr.32/2000, text de lege potrivit căruia una dintre atribuțiile ASF este să primească și să răspundă la toate sesizările și reclamațiile privind activitatea asigurătorilor, reasigurătorilor și intermediarilor în asigurări și după caz, reasigurări.

Prin urmare, a învederat că atribuția inculpatului C. era prevăzută în legislația primară, iar acesta a încălcat-o prin sustragerea acelei informări și ștergerea ei din evidența electronică a Autorității de Supraveghere Financiară.

În ceea ce privește soluția de achitare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a grupului organizat, s-a precizat că prima instanță a reținut că inculpatul C. nu a avut cunoștința despre existența grupului și că s-ar fi limitat la ceea ce i s-a solicitat de către inculpatul M., însă așa cum rezultă din convorbirea pe care acesta a purtat-o cu inculpatul M. în ziua respectivă, avea cunoștința despre conținutul informării primite, iar prin ștergerea documentului din evidență, a favorizat nu numai pe inculpatul M., pe S.C. C. S.A., dar și pe broker-ul SRFA ale căror situații financiare putea fi verificate în baza documentelor ASF.

S-a apreciat că nu este obligatoriu ca cel care sprijină grupul infracțional să cunoască toți membrii săi, fiind suficient să aibă reprezentarea că ajutorul său va folosi mai multor persoane iar sprijinul acordat de inculpatul C. a favorizat inclusiv S.C. C. S.A. a cărei situație financiară a rămas neverificată de ASF în legătură cu preluarea în asigurare a clientului A., menționat în acea informare.

În ceea ce privește motivul de apel constând în greșita achitare a inculpaților R., M. și O., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de folosire a influenței și constituire a grupului infracțional organizat, a arătat că menține solicitarea de schimbare a încadrării juridice, în sensul ca instanța să rețină dispozițiile art.13² raportat la art. 297 din Codul penal în sarcina inculpaților R. și M. și complicitate la această infracțiune în sarcina inculpatului O..

S-a considerat că având în vedere conținutul normelor legale și administrative cu caracter normativ indicat în precizările aferente cererii de schimbare de încadrare juridică, prin folosirea influenței și prin demersurile efectuate în decembrie 2013, în scopul alegerii inculpatului M. în funcția de președinte ASF, asociație profesională independentă constituită să reprezinte

interesele asiguraților și emitenților RCA, asupra inculpaților R. și M., primul în calitate de președinte, al doilea ca vicepreședinte ASF, încălcarea atribuțiilor de supraveghere și control fiind prevăzute expres de lege pentru promovarea stabilității pieței de asigurări și apărarea drepturilor asiguraților, iar împreună aceștia au deturnat activitatea ASF în favoarea intereselor inculpatului M. și ale asiguratorului RCA de la care provenea acesta, în cazul de față S.C. C. S.A., cu consecința vătămării interesului legitim al autorității publice de a exercita o supraveghere obiectivă asupra pieței asigurărilor și în favoarea asiguraților, sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.13² raportat la art. 297 din Codul penal.

S-a apreciat că ASF a fost înființată să reprezinte interesele asiguraților, context în care nu putea să reprezinte interesele unuia dintre asiguratorii relevanți în piața de asigurări RCA iar prin promovarea inculpatului M. la șefia BAAR, președintele și vicepreședintele Sectorului de asigurări din ASF și-au încălcat atribuțiile de serviciu și au reprezentat interese contrare celor pentru care Autoritatea de Supraveghere Financiară a fost înființată.

S-a apreciat că influențarea alegerii inculpatului M. este subordonată unor interese private, incompatibile cu scopul apărării drepturilor asiguraților, interesați de existența unei entități care să aibă rol de constatare a situațiilor în care un asigurator, cum este cazul S.C.C. S.A., nu îndeplinea condițiile referitoare la marja de probabilitate și la rezervele tehnice și că sprijinirea inculpatului M. de către inculpații R. și M. prin demersurile fictive asupra membrilor Adunării generale BAAR și influențarea votului acestora, rezultă neechivoc atât din înregistrările convorbirilor dintre inculpații M. și M., precum și dintre inculpații M. și O..

S-a apreciat că aceste înregistrări se coroborează cu declarațiile inculpaților, care au recunoscut că au avut întâlniri în legătură cu campania electorală, deși ASF nu avea niciun fel de atribuții în legătură cu aceasta și nici dreptul de a se implica în sistemul electoral al unei organizații din partea asiguratorilor și că nu se poate pune problema unui așa-zis parteneriat sau dialog de tipul celui care rezultă din declarațiile inculpaților R., M. și M., întrucât rolul ASF este să supravegheze și să controleze piața asigurărilor în favoarea asiguraților, nu în favoarea asiguratorilor, între acele categorii existând de multe ori interese contrare, de exemplu, în contextul soluționării dosarelor de daună.

S-a solicitat, ca în măsura în care instanța va aprecia că încadrarea corectă a faptelor este cea menționată în rechizitoriu, respectiv art.13 din Legea nr.78/2000, aceasta să aibă în vedere că această infracțiune este una de pericol, nefiind necesar ca voturile să fi fost efectiv influențate, ci doar să se fi folosit influența sau autoritatea pentru dirijarea acestora în favoarea unuia dintre candidate și că această influență sau autoritate a inculpaților R. și M. rezultă din însăși atribuția de supraveghere și control asupra votanților, membri ai adunării generale BAAR.

De asemenea, s-a mai susținut că întrucât influența care, prin ipoteză, nu s-ar exercita asupra BAAR ca persoană juridică independentă, ci asupra asiguratorilor, membri ai adunării generale ale acestei asociații, nu prezintă relevanță apărarea inculpaților în sensul că aceasta este o asociație profesională independentă, întrucât influența a fost exercitată asupra acelor persoane care

aveau dreptul să voteze în acea asociație profesională iar demersurile efective de influențare a procesului electoral din cadrul BAAR, a susținut că acesta rezultă din înregistrările discuțiilor aflate la dosar, iar aspectele relatate de inculpatul M., coinculpatului M., au fost confirmate de discuția dintre inculpații M. și O..

În ceea ce privește infracțiunea de constituire de grup infracțional organizat în modalitatea sprijinirii, cu privire la care inculpații au fost achitați, a arătat că la dosar se află mai multe înregistrări care dovedesc sprijinul acordat de inculpații R. și M. pentru protejarea situației financiare a S.C. C. S.A.; inculpatul R., a fost sursa informațiilor obținute de inculpatul M. asupra controalelor inopinate la S.C. C. S.A., atât timp cât numai președintele ASF era competent să dispună efectuarea acestor controale conform dispozițiilor art.21² alin.3. din OUG nr.93/2012 privind înființarea și organizarea ASF.

Din acest punct de vedere, a solicitat instanței să aibă în vedere poziția mincinoasă adoptată de inculpatul R. în fața primei instanțe care a acreditat ideea că vicepreședintele ASF, martorul T., putea de asemenea să dispună controale inopinate, întrucât în realitate, vicepreședintele putea numai să propună astfel de controale, astfel cum rezultă din notele de propunere aflate la dosar, iar datele referitoare la eventualele controale inopinate aduse la cunoștința inculpatului M., în concret data, obiectul și personalul care efectua controlul, au ajuns la inculpatul M. prin intermediul inculpatului R., singurul care avea competența să emită decizia de control.

S-a mai subliniat că ședințele consiliului ASF nu se dezbăteau decât cu controalele permanente și tematice, iar controalele inopinate nu făceau obiectul discuțiilor în consiliul ASF decât după efectuarea acestora pentru propunerea de motive și aplicarea de sancțiuni, deci nu s-ar putea susține nici teza inculpatului M. că ar fi luat cunoștință despre informația aferentă acestor controale inopinate de pe holul instituției ci, din contră, cel care avea competența efectivă să dispună cu privire la aceste controale a furnizat informațiile.

Cu titlu de exemplu în susținerea tezei acordate de inculpații R. și M. grupului organizat, s-a evidențiat convorbirea din 30.10.2013 dintre inculpații M. și M. cu referire expresă la persoana inculpatului C. și la înmânarea de către inculpații R. și M. a dezbaterii unor note care priveau efectiv S.C. C. S.A. la cererea inculpatului M. (fila 93, vol.7 d.u.p.).

În ceea ce privește soluția de achitare a inculpatului R. sub aspectul infracțiunii de favorizare a infractorului, acuzarea a reținut împrejurarea că, prin prisma funcției de președinte al ASF și având în subordonare direcția resurse umane, acesta a determinat angajați din ASF să semneze angajamente de confidențialitate și s-a solicitat să se aibă în vedere situația de fapt aferentă semnării acelor contracte, angajamente de confidențialitate și declarațiile martorilor care au arătat că, prin semnarea acelor angajamente, aveau posibilitatea de a nu face declarații în fața organelor de urmărire penală.

Prin această dispoziție de semnare a angajamentelor, a considerat că inculpatul R. a avut reprezentarea că o parte dintre angajații ASF nu vor mai răspunde chemării organelor judiciare decât cu acordul său iar favorizarea a avut în vedere angajații ASF, adică pe inculpații care erau și membri, respectiv M., C. și C..

În ceea ce privește punctul ultim din motivele de apel referitor la individualizarea pedepselor, parchetul a solicitat instanței, în principal, să stabilească pedepsele ca urmare a înlăturării circumstanțelor atenuante judiciare care au fost reținute în sarcina inculpaților, cu excepția inculpatului C. Întrucât din materialul probator nu rezultă o conduită corectă a inculpaților înainte de săvârșirea faptelor care să poată fi valorificată ca și circumstanță atenuantă judiciară, și că interesul concret al acestora a fost de a dobândi un total de 60-70 milioane euro, respectiv 6-7 milioane euro, de pe urma S.C. C. S.A. și ținând societatea în stare de dificultate financiară în mod superficial pe piața de asigurări.

Astfel, ținând cont de conduita concretă a inculpaților, a apreciat că nu este justificată reținerea circumstanțelor atenuante în sarcina acestora și a solicitat instanței să stabilească pedepsele în limitele speciale prevăzute de lege, ca efect al înlăturării circumstanțelor, având în vedere toate aspectele învederate.

Apelantul intimat inculpat C. prin apărători au criticat soluția primei instanțe și au arătat că față de cele două motive de nulitate absolută a hotărârii instanței de fond, în principal, se impune admiterea apelului în baza art.421 pct.2 lit. b teza finală rap. la art. 281 alin.1 lit. a Cod de procedură penală.

S-a susținut că judecătorul fondului, a procedat în calitate de judecător de drepturi și libertăți la certificarea și admiterea unor solicitări din partea parchetului de emitere a unor mandate de percheziție informatică și că este evidentă încălcarea principiului separării funcțiilor judiciare prev. la art.3 Cod de procedură penală, precum și cazul de incompatibilitate prev. de art. 64 alin. 4 Cod de procedură penală care arată că judecătorul de drepturi și libertăți este incompatibil să judece fondul cauzei.

Cu privire la nulitatea invocată, a apreciat că este una absolută pentru că, în noțiunea de compunere a completului de judecată intră, în primul rând, dispozițiile privind respectarea separării funcțiilor judiciare și având în vedere că aceste mandate nu au fost emise asupra inculpatului C., vătămarea fiind prezumată, de iure et de iuris.

A apreciat că un alt motiv de nulitate absolută privește aceeași greșită compunere a completului de judecată, făcând referire la modalitatea în care judecătorul fondului a fost investit cu soluționarea acestei cauze, judecător care a pronunțat soluția și nu cel care inițial a fost desemnat să judece în acest complet.

A menționat că art.281 alin.1 lit. a Cod de procedură penală statuează cazul de nulitate absolută atunci când compunerea completului nu a fost făcută potrivit dispozițiilor legale, fiind vorba despre norme imperative, care se cer a fi respectate pentru o corectă compunere a completului de judecată și care se regăsesc și în Legea nr. 304/2004 a organizării judiciare, precum și în Hotărârea CSM nr.387/2005 în vigoare la data repartizării dosarului.

A arătat că dosarul a fost repartizat la data de 24.04.2014, completului C10, prin repartizare aleatorie, însă ulterior, doamna judecător A. a intrat în concediu prenatal.

Față de aceste aspecte, a apreciat ca sunt incidente dispozițiile art. 11 și art.5 3 din Legea nr.304/2004 care stipulează că principiul repartizării aleatorii se aplică atât la repartizarea inițială cât și la eventuale incidente procedurale,

precum și dispozițiile art.95 și 99 din ROI din Hotărârea CSM nr.387/2005 care arată că „incidentele procedurale ivite în cursul procesului vor fi soluționate cu respectarea continuității precum și a normelor privind repartizarea aleatorie în cazul în care nu se poate aplica principiul continuității”.

Apărarea a considerat că textele legale la care a făcut trimitere în susținerea nulității țin de organizarea judiciară, fiind norme de ordine publică și trebuie respectate sub sancțiunea nulității absolute prev. de art.281 alin.1 lit.a Cod de procedură penală.

A solicitat admiterea acestor excepții, desființarea soluției instanței de fond cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare în complet compus conform prevederilor legale.

În ceea ce privește infracțiunile reținute în sarcina inculpatului C., s-a solicitat achitarea inculpatului pentru toate faptele pentru care a fost trimis în judecată.

A arătat că infracțiunile constau în instigare la fals, instigare la uz de fals și folosirea de informații care nu sunt destinate publicității.

În ceea ce privește infracțiunea de instigare la fals a solicitat, în principal, achitarea în baza art. 16 alin.1 lit. a Cod de procedură penală, în materialitatea ei fapta nu există iar în subsidiar, a solicitat achitarea în baza art.16 alin.1 lit. b teza I Cod de procedură penală, considerând că fapta nu este prevăzută de legea penală.

S-a arătat că, poziția juridică a inculpatului C. ca instigator este dependentă de poziția autorului, adică a celui care a întocmit raportul presupus a fi fals, însă urmează a se aprecia, raportat la textul de incriminare sub care inculpatul a fost trimis în judecată și judecat dacă raportul de evaluare a fost sau nu fals și că deși instanța de fond a reținut că există infracțiunea de fals constând în aceea că raportul de evaluare „a atestat fapte neconforme realității cu privire la autoturismul Audi A8”, deci că latura obiectivă a infracțiunii de fals prev. de art.290 alin.1 din Vechiul Cod penal este îndeplinită; în vechiul Cod penal, art. 290 privind falsul în înscrisuri sub semnătură privată, se raporta în mod direct la normele prev. de art. 288 din același cod care, admitea ca modalități de comitere doar contrafacerea scrierii, subscrierii, deci o alterare a materialității înscrisului și în nici un caz menționarea de date nereale într-un înscris sub semnătură privată, care în concepția vechiului cod penal nu avea relevanță penală.

S-a arătat că menționarea de date nereale avea relevanță penală în ipoteza în care era vorba de fals intelectual, deci de un înscris oficial, iar numai noul cod a prevăzut că menționarea de date nereale într-un înscris sub semnătură privată este sancționabilă și că sub aspectul legii penale sub care inculpatul a fost condamnat că raportul de evaluare nu poate fi considerat ca fiind fals deoarece îi lipsesc elementele de alterare prev. de art. 288 Vechiul Cod penal.

Pe fondul acuzației s-a solicitat să se aibă în vedere că, instigarea în materialitatea ei nu există, iar instanța de fond nu a reușit să indice nici un element de fapt care să ateste ideea participației inculpatului C. la întocmirea raportului de evaluare, singurul element pe care apărarea l-a identificat și care a rezultat și din dezbaterile din fond și din apel, elementul de legătură între inculpatul C. și raportul de evaluare, fiind telefonul pe care l-a primit C. de la martorul S. – director de daune în S.C. C. care a spus că s-a întâlnit cu

evaluatorul O., care i-a predat raportul, la care inculpatul a răspuns sec „du-l la contabilitate”, acesta fiind singurul moment ce îl leagă pe C. de inculpatul O., indirect.

S-a solicitat instanței să aibă în vedere că referitor la declarațiile acestor martori, doar din cea a martorului S. ar reieși o poziție cât mai apropiată de acest eveniment, respectiv fraza: „Domnul C. nu s-a interesat la mine despre acel raport de expertiză niciodată”, prin urmare, raportul de evaluare a fost obținut în urma unui contract încheiat între S.C. C. S.A. și O., a fost depus la contabilitate, inculpatul C. doar a luat la cunoștință despre existența acestuia și a dispus depunerea acestuia la contabilitate, aceasta fiind procedura în cadrul companiei și că, față de lipsa oricărei dovezi că ar fi existat o activitate de instigare în materialitatea ei, soluția corectă este cea de achitare cu privire la această faptă.

În ceea ce privește infracțiunea de instigare la uz de fals, în principal, a solicitat aceeași soluție de achitare pentru că, în raport de aceleași aspecte anterior învederate, activitatea de instigare în materialitatea ei referindu-se nu la fapta principală, cea de uz de fals, ci la instigarea la uz de fals, ori această activitate de instigare nu există.

S-a considerat că argumentația juridică „merge în cascadă”, dacă raportul de evaluare, așa cum a arătat inițial, nu este unul fals având în vedere dispozițiile legale din vechiul Cod penal pe care le-a identificat și având în vedere că îi lipsesc elementele de alterare prevăzute de art. 288 din vechiul Cod penal, dacă nu există un fals, nu există nici un uz de fals și cu atât mai puțin nu există nici activitate de instigare iar sub aspectul stării de fapt se impune constatarea inexistenței oricărei activități de determinare a membrilor consiliului de administrație să voteze în vreun fel, iar tot sub aspectul probator pe care s-a bazat instanța de fond, a considerat că niciun martor sau coindicat nu a demonstrat vreo activitate de instigare a inculpatului C. asupra membrilor de administrație să voteze sau să uzeze de un raport de evaluare presupus a fi fals.

Activitățile de determinare reținute în sarcina inculpatului nu sunt confirmate; în acest sens, este importantă ședința Consiliului de administrație în care s-a decis vânzarea autoturismului, din data de 29 mai 2013 și a solicitat instanței să aibă în vedere înregistrarea acelei ședințe în care unul din membrii Consiliului de administrație a întrebat dacă domnul C. știa despre această vânzare, întrebarea fiind extrem de importantă pentru că prin reținerea infracțiunii de instigare se presupune că cel instigat are cunoștință la momentul săvârșirii unei fapte că este instigat, de esența instigării fiind faptul că este anterioară, nici măcar concomitentă, fiind întotdeauna anterioară cu activitatea la care este instigată persoana și mai mult decât atât o și cauzează, însă dacă membrii Consiliului de administrație nu știau nici măcar dacă inculpatul C. știe despre această vânzare, apărarea apreciază că nu există o activitate de instigare concomitentă sau ulterioară cu activitatea care este instigată.

În ceea ce privește infracțiunea de folosire de informații care nu sunt destinate publicității – art. 12 lit.b din Legea nr.78/2000, a solicitat instanței să aibă în vedere că atât doctrina pe care a indicat-o în cuprinsul memoriului de apel, dar și recente decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt în sensul următor: subiect activ al infracțiunii prev. de art.12 lit. b Legea nr.78/2000 statuează că autor este persoana care în considerarea calității sale privilegiate are

acces la anumite informații care nu sunt destinate publicității, pe care le divulgă unui destinatar, destinatar care în niciun caz nu poate avea calitate de autor sau de subiect activ.

A mai arătat că deciziile pe care le-a indicat, respectiv decizia nr. 1300/2013, 1500/2014, 2902/2014 și 269/2014, toate pronunțate de Înalta Curte au statuat că destinatarul unor informații care nu sunt destinate publicității nu poate avea niciodată calitatea de subiect activ sau de autor al acestei infracțiuni, în schimb inculpatul C. a fost trimis în judecată și condamnat pentru această infracțiune în calitatea sa de autor însă din acest punct de vedere, nu există întrunită condiția tipicității acestei infracțiuni.

S-a mai arătat că inculpatul C. a fost trimis în judecată pentru o infracțiune în formă continuată și s-au reținut 3 acte materiale: primire de informații, și anume acte din datele de 16.09.2013, 25.09.2013, 25.10.2013, solicitând instanței să aibă în vedere că, în realitate, s-au reținut niște convorbiri, SMS-uri purtate între coinculpații M. și M., neexistând nici un fel de dovadă că aceste informații ar fi ajuns în vreo modalitate la inculpatul C. ci niște simple discuții între cei doi coinculpați care nu au ajuns la inculpatul C., iar în ceea ce privește al doilea moment și anume cel din 25.09.2013, discuțiile au avut loc între aceeași doi coinculpați și coinculpatul V. fără a se dovedi dacă inculpatul C. a luat la cunoștință despre acele informații.

Singura informație, care a ajuns la inculpatul C. a fost cea din 25.10.2013 atunci când în urma unor SMS-uri între coinculpații M. și M. a urmat și un telefon scurt pe care l-a primit inculpatul C. de la M. în care i s-a spus: „vor veni musafirii pe care îi știți”, iar inculpatul C. a răspuns: „nu știu”, după care a spus: „da, da, bine, bine, bine”.

S-a precizat că nu s-a arătat în ce a constatat folosirea de informații, care sunt controalele ce au fost împiedicate sau neregulile acoperite prin folosirea acestor informații și că multe dintre aceste informații nu erau informații nedestinate publicității, multe dintre ele erau publice și nu se arată în cuprinsul sentinței nici măcar care sunt acțiunile pe care inculpatul C., în considerarea calității sale de privilegiat, de detentor al unor informații care nu sunt destinate publicității, le-a exercitat asupra conducerii S.C. C. S.A. pentru a acoperi dificultățile financiare.

În ceea ce privește infracțiunea de grup infracțional organizat, s-a arătat că în mod greșit s-a reținut că scopul fundamental al constituirii grupului infracțional organizat l-a reprezentat protejarea intereselor economice menționate de procuror prin prisma a două paliere: primul, acela de eludare a majorării capitalului social al companiei S.C. C. S.A. de către inculpatul C., sens în care a indicat pagina 10 din rechizitoriu în care procurorii susțin că era unica măsură de redresare a societății ce putea fi adoptată de acesta, dar măsura a fost fie refuzată, fie evitată de către inculpatul C.; iar al doilea îl constituie acela că, în pag. 8-9 ale rechizitoriului se afirmă că în lumina minutei de negociere din 28.11.2012 încheiată între C. și M. s-ar crea premisa unei înțelegeri în timp a realizării unei proceduri de vânzare a companiei la nivelul final al anului 2015 în care fiecare ar fi împărțit anumite interese economice rezultate din această minută de negociere.

S-a considerat că nu a existat un scop în sine, respectiv protejarea vreunor interese economice ale S.C. C. S.A. ca și societate de asigurare-reasigurare,

elementul fundamental de susținere și de încredere a apărării pleacă din evaluarea elementului de bază al acestui dosar și anume faptul că procurorii au susținut că prin eludarea mijlocului de majorare a capitalului social în cuantumul prevăzut de 15 milioane de euro s-a creat acest grup infracțional format din cei trei inculpați, ducând la încheierea contractului de reasigurare cu compania germană H., contract care avea, de fapt, un caracter ilicit, o inginerie financiară – potrivit rechizitoriului- un contract care nu avea practic niciun fel de efect, ci doar să mascheze în sine operațiunile economice ale companiei care erau dezastruoase la acea dată de referință, însă acest contract de asigurare-reasigurare are trei elemente care îl exclud din start pe inculpatul C. de orice prezumție de vinovăție în reglementarea laturii subiective a constituirii de grup:

Prima este că, așa cum a declarat și inculpatul M. prin declarația dată în fața instanței, inculpatul C. nu are cunoștințe profesionale în domeniul pieții de asigurări, fiind astfel cum a afirmat domnul T.: „un inginer auto foarte remarcabil” și s-a arătat că în această situație, contractul cu compania germană H., a fost negociat, gândit și realizat urmare a unui raport adoptat tocmai de către inculpatul M. în vederea realizării și îndeplinirii obiectivelor din contractul german.

S-a apreciat că se exclude implicarea inculpatului C. în legătură cu acoperirea scopului în realizarea contractului pentru că elementul de extraneitate este mai important decât orice voință internă, iar elementul de extraneitate este dat de faptul că nemții, având în vedere și prestigiul celei mai mari companii de profil cum este H. în realizarea auditului care a dus la realizarea acestui contract, audit extern, independent atât de voința lui C., M., M., dar și independent de autoritățile române, au concluzionat că acest contract este unul legal, licit, răspunzând tuturor cifrelor analizate la momentul evaluării acestui audit, cifre și audit care nu răspund argumentelor și acuzațiilor formulate de procuror cu privire la situația financiară a S.C. C. S.A. la momentul semnării contractului.

În al doilea rând, s-a arătat că această companie germană a supus contractul în analiza sa integrală forului german similar ASF-ului românesc, iar numai după primirea aprobării celei mai înalte autorități germane, documentația a fost trimisă în România la ASF, ASF care a realizat în paralel cu compania germană o întreagă corespondență în legătură cu semnarea, interpretarea, executarea, plata acestui contract și finalitatea sa, aceste corespondențe având caracter secret, necunoscute de inculpatul C. decât în momentul în care apărarea a luat act de derularea acestui proces și că acest lucru conduce la o altă concluzie, că orice scop de constituire a grupului între cei trei inculpați cu ideea promovării, promulgării și propulsării unora în ASF pentru acoperirea și protejarea intereselor S.C. C. S.A. nu putea fi realizat, indiferent de calitatea persoanei, caracterul clasificat al corespondențelor și informațiilor între ASF România, partea germană și compania de asigurare-reasigurare nu au putut fi influențate, nu au putut fi accesate, datele și informațiile nu au putut fi niciodată cunoscute sau folosite în favoarea evidentă a intereselor economice ale inculpatului C..

S-a susținut că acest contract a fost validat, considerat legal și oportun chiar de Direcția Juridică a ASF-ului, în acest sens existând la dosar punctele de vedere ale Direcției Juridice cu date diferite ce reflectă caracterul de respectare a normelor de aplicare în vigoare la acea dată cu privire la reasigurare și nu numai

atât, chiar domnul vicepreședinte audiat, U. a arătat că în aplicarea și interpretarea contractului de asigurare-reasigurare cu compania germană era exclusă orice intervenție a oricărei persoane din România.

A menționat că la dosar, se observă faptul că norma de aplicare și de interpretare a contractului conform legislației germane pe regimul de contabilitate german, a fost trimis ASF-ului, iar partea română, respectiv Consiliul de administrație prin A., director al Direcției Juridice din S.C. C. S.A. și cea care superviza executarea și plățile ratelor de asigurare către partea germană a pus în aplicare contractual și că concluziile rapoartelor întocmite ca urmare a controalelor ASF în perioadele indicate și niciuna de la momentul executării contractului; ASF-ul ca autoritate nu a contestat legalitatea normei aplicabile de înregistrare contabilă a contractului, mai mult martora A., în realizarea operațiunilor de plăți externe a cerut prealabil aprobarea ASF-ului acordată tocmai pentru ca deductibilitatea și acoperirea acestor prime să fie conforme cu norma aplicabilă, iar eroarea constă în aceea că a fost trimisă să realizeze implementarea așa-zisei cifre de calcul a operațiunii de înregistrare, ori aceasta a recunoscut că în cariera ei nu a avut cunoștință și nu a mai lucrat cu un asemenea contract atipic, în înregistrările de natura celor pe care H. le-a avut cu partea română.

S-a mai arătat că martorul D., audiat în fața instanței de fond, are două poziții în legătură cu implementarea și efectul contractului din perspectiva normei contabile: a declarat că într-adevăr contractul a respectat forma legală a înregistrării din perspectiva normelor ASF, dar că la ASF erau două curente, două grupuri din cadrul conducerii în care unii susțineau că acest contract îndeplinește condițiile legale ale interpretării și înregistrării contabile iar alții spuneau că nu le îndeplinește, iar când apărarea l-a întrebat de partea cui a fost și cum există această graniță în cadrul acestei instituții a spus: „nu mă pot pronunța, eu spun că eram de partea celor care nu credeam că acest contract trebuie să fie menținut”, și în mod greșit s-a considerat că înregistrarea contabilă a fost defectuoasă întrucât înregistrarea implementării plăților era una pe care o făcea inculpatul C. în mod direct, nu consiliul și specialiștii care au fost audiați.

S-a mai arătat că nu există în acest moment o clarificare anterioară și posterioară a constituirii grupului infracțional organizat referitor la perioadă, acte materiale săvârșite de fiecare persoană în parte, care să convingă în mod obiectiv instanța că cei trei inculpați aveau atribuții bine stabilite, când s-au întâlnit, cum au stabilit condițiile să facă grupul acesta și mai ales care au fost actele materiale în timp în succesiunea lor, instanța având o interpretare globală a unor scopuri economice și atât, restul decurgând din interpretări, aprecieri, evaluări, fără probe concrete, clare în lămurirea acestei operațiuni.

În situația în care ar fi acceptat ipoteza parchetului, grupului îi mai trebuia o persoană determinată pentru a avea succesul de care era nevoie, și anume A., având în vedere puterile pe care le avea ca președintă a consiliului, director al Direcției Juridice și director general, indiferent de dorința inculpatului C., chiar dacă este acționar majoritar, acționar semnificativ, chiar dacă are interese economice licite, deși orice acționar majoritar are interese licite să-i crească profitul și compania în derularea activității, cei trei aveau nevoie de ajutorul A. pentru a putea să ducă la îndeplinire orice scop economic în interesele pe care ei

urmas să le protejeze cu privire la S.C. C. S.A., ori, atât timp cât aceasta lipsește, atributul semnăturii și drepturile ei nu pot fi eludate și nu pot fi înlăturate, astfel că acest grup infracțional nu a existat, nu și-a asigurat sustenabilitatea și eficiența, respectiv toate aceste aprecieri ale legăturii lor este una strict contractuală, de conjunctură, având în vedere și perioadele în care inculpatul C. era în executarea unor alte pedepse și în condițiile contractul cu H. se derula în lipsa acestuia.

S-a arătat că nu există nicio rațiune pentru a face referire la interese economice protejate atât timp cât situațiile contabile-financiare aprobate de ASF pe perioada anilor 2012, 2013, 2014 privind evoluția și situațiile financiare ale companiei aveau acoperite toate polițele de asigurare și reasigurare în derulare, și mai mult, un excedent de peste 10 milioane de euro după acoperirea tuturor polițelor din piață, deci argumentele că se înșela populația și că se urmărea artificial creșterea nivelului companiei cu scopul de a păcăli populația privind nivelul de solvabilitate al societății este unul fals, datele nefiind contestate sau invalidat de ASF sau de altă autoritate.

În legătură cu infracțiunile de dare de mită și de cumpărarea de influență, s-a considerat că C. a fost evaluat în cadrul acestui dosar din două perspective: fie ca acționar majoritar al companiei S.C. C. S.A., fie ca persoană care avea un contract de consultant prin societatea lui profesională de consultanță, însă fie că este vorba de poziția de acționar majoritar, fie că este vorba de poziția de consultant prin care era informat, s-a cunoscut prin această natură a informării că exista o cutumă legală, rezultată din aplicarea legii societăților comerciale, și una specială rezultată din deciziile privind contractele de mandat, bonusurile acordate și deciziile Consiliului de administrație, o politică economică de susținere prin bonusuri materiale, financiare a membrilor bordului de conducere pentru dările de mită în condițiile în care acestea erau deja în executarea lor, în acest sens observându-se lipsa de echilibru și de echitate în evaluare de către procurori a faptului că și A. a avut parte de aceeași procedură pe care ea personal a solicitat-o privind achiziția unui autoturism în evaluarea impusă și acceptată de aceasta, ca membră și președintă a consiliului fără să fie trimisă în judecată în egală măsură cu celălalt beneficiar al acestui autoturism.

S-a arătat că inculpatul C. nu a avut un rol decisiv și nu a avut nicio poziție care să încline balanța în implementarea unei proceduri care exista, adică nu i se poate imputa o intervenție efectivă într-o procedură derulată de ani de zile cu acordul membrilor Consiliului de administrație și nu a impus o anumită politică de vot în legătură cu deciziile Consiliului de administrație, astfel că niciun efect juridic nu s-a creat din executarea acestui vot cu privire la măsurile implementate pentru bonificări, plăți, achiziții de autoturisme.

S-a mai învederat că între inculpatul C. și A. exista un conflict evident de natură organizatorică, principială, juridică, economică care nu putea fi trecut sub tăcere și nu putea fi ascuns în condițiile în care ceilalți membri ai Consiliului de administrație recunoșteau că îl informau pe inculpat, în calitatea sa de acționar, dar nu a fost primită și replica reacției inculpatului C. cu privire la aceste informări efective, fiind vorba de intervenția unor acte, decizii, semnături sau alte chestiuni care să determine o modificare a Consiliului de administrație în optica de proceduri aplicabile.

În raport de cele reținute prin rechizitoriu și prin sentința atacată, a arătat că A. a recunoscut, fără echivoc, că nu a fost chemată din ședința Consiliului de administrație de inculpatul C. pentru a se putea vota o anume procedură, ședința se terminase, după încheierea ședinței având această discuție cu inculpatul: „bine, dacă tu ca președinte al consiliului și director al Direcției Juridice ai înțeles ulterior că n-a fost corectă procedura, de ce nu ai intervenit în dubla calitate pentru a opri efectele hotărârii?”, răspunsul fiind foarte clar: „nu am făcut-o pentru că eu am crezut că este corectă și eu nu am mai considerat că este nevoie să se facă nici un fel de atac și mai mult decât atât, au existat precedente în care știu foarte bine că am realizat o asemenea manieră de lucru”, iar în condițiile în care o asemenea autoritate confirmă că nu e vorba de o intenție penală, nu e vorba de un interes ilicit al inculpatului C., nu pot fi înlăturate declarațiile celei mai importante persoane de autoritate, fără a fi evaluate în favoarea inculpatului.

În legătură cu probele în circumstanțierea inculpatului C., a susținut că este unul dintre cei mai reprezentativi investitori români din toată Transilvania și România în domeniul bancar – Banca C., în domeniul financiar; că la ora actuală sunt 6.000 de oameni care muncesc în companiile lui, respectiv pentru A., companii de transport sau de orice altă natură și că există un denunț valorificat deus la dosar care atestă încă o dată că în executarea și colaborarea pe care a avut-o cu autoritățile române, inculpatul a ajutat foarte mult, protejându-și interesele, familia, companiile în legătură cu care apărarea a depus documentele pe care instanța trebuie să le aibă în vedere în evaluarea generală a circumstanțelor inculpatului și că restul brevetelor, invențiilor, activităților de cercetare științifică recunoscute de autoritățile naționale, cât și celelalte premii pe care societatea le-a acordat, în opinia apărării, reflectă după mulți ani o anumită conduită și un anumit profil al inculpatului.

Apelantul intimat inculpat C. prin apărător a solicitat admiterea apelului formulat de inculpat și desființarea, în parte, a sentinței apelate iar pe fondul cauzei, a solicitat pronunțarea unei hotărâri de achitare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod de procedură penală – fapta nu există, iar în subsidiar lit.c), respectiv lit.b) – fapta nu este prevăzută de legea penală.

S-a arătat că fapta reținută în sarcina inculpatului nu există, având în vedere că, astfel cum apare în cronologia relevantă de probe, se transmite un fax în data de 31 iulie la ora 18.57 de către martora I. către ASF, email care se transmite din eroare; această împrejurare este recunoscută de martoră în ambele declarații pe care le-a dat atât în fața organului de urmărire penală, cât și în fața instanței de fond. În dimineața zilei următoare, în intervalul orar 08.30 – 10.14, lucrătorii din cadrul Registraturii generale înregistrează documentul respectiv din eroare, după care doamna A., președinta Consiliului de administrație a S.C. C. S.A. se sesizează cu privire la această transmitere și solicită martorei L. să sune la ASF în vederea restituirii documentului, iar această martoră sună, vorbește cu un bărbat, în opinia apărării singurul posibil fiind martorul S., pentru că lucrătorii de la ASF erau în număr de doi: S. și D., și solicită acestuia să șteargă numărul de înregistrare și să restituie documentul; martorul S. dă curs acestei solicitări, șterge numărul de înregistrare prin aplicarea unei paste corectoare și restituie la numărul de fax al S.C. C. S.A. acest document la ora 10:14, toate aceste

împrejurări fiind relevate și de declarația martorei L., fiind foarte importantă dovada emisă de fax care demonstrează că la ora 10:14 pe faxul S.C. C. S.A. se primește acest document, dovada fiind la dosarul cauzei.

S-a arătat că inculpatul M. o contactează pe R. și îi solicită acesteia să se sesizeze în legătură cu această transmitere din eroare la ora 13:54, iar la ora 14:06 martora R. îl sună pe inculpatul M., îi confirmă că acest fax a fost primit, că a fost înregistrat dar că numărul de înregistrare a fost șters, fiind transmis pe fax către S.C. C. S.A.; iar în ceea ce privește a treia acțiune, a arătat că la ora 15:18, inculpatul M. îl sună pe C., îi spune acestuia că există un document transmis din eroare, îi cere să se intereseze despre acest document fără a oferi detalii de conținut, natură și motiv, iar pentru că șefa de cabinet a apelantului inculpat C. era ocupată cu diferite activități administrative, acesta coboară personal la Registratura ASF, ia legătura cu martorul S., care îi confirmă că documentul respectiv a ajuns, că i-a șters numărul fizic și implicit, în opinia apărării, l-a șters și din registrul electronic de intrări-ieșiri atribuind unui alt document același număr, toate aceste aspecte fiind relatate de către apelantul inculpat C. apelantului inculpat M..

S-a apreciat că deși martorul S., audiat în fața Curții de Apel, nu-și amintește această împrejurare, totuși nu poate fi interpretată în defavoarea inculpatului C., pentru că din cuprinsul declarației acestuia reiese că i s-au mai întâmplat astfel de situații, în sensul de a aplica din greșeală ștampila, după care să aplice pastă corectoare, deci nu exclude posibilitatea ca în privința acestui document să fi aplicat un tratament asemănător, iar pe de altă parte, răspunsul pe care ASF l-a transmis către instanța de apel la solicitarea acesteia este mai mult decât relevant.

S-a solicitat să se aibă în vedere că la momentul respectiv, la data de 1 august 2013 nu exista o procedură scrisă cu privire la modul în care circula corespondența în cadrul ASF, în schimb potrivit uzanțelor, în situația în care un înscris era trimis din eroare, acel înscris era restituit expeditorului în măsura în care era cunoscut, în caz contrar, documentul era clasat; această uzanță fiind preluată în cele două proceduri ulterioare și anume procedura privind circuitul corespondenței din februarie 2014 și procedura operațională privind circuitul corespondenței din 2015 care preiau exact aceleași reguli: în situația în care un înscris era trimis din eroare era restituit expeditorului sau în măsura în care nu era cunoscut era expedit.

De asemenea, a apreciat că este foarte importantă concluzia la care se oprește ancheta administrativă internă care a vizat acea împrejurare și anume că nu s-a putut stabili dacă au existat numere de înregistrare șterse sau radiate în perioada 01 august 2013 – 02 august 2013, că doar salariații S. și G. își desfășurau activitatea în acea registratură situată în sediul din și că singurele persoane care au accesat acest program electronic de la registratură pe bază de user și parolă sunt cei doi salariați.

Din perspectiva apărării, în prezența acestor concluzii care au fost stabilite, care au fost avute în vedere sau exprimate de către autoritate pe baza unei anchete administrative, acel document transmis din eroare către ASF nu aparținea acestei autorități și se cuvenea a fi restituit expeditorului doar în

măsura în care acest expeditor, ceea ce nu este în cazul de față, nu era cunoscut, astfel că ar fi trebuit clasat.

De asemenea, a arătat că din economia dosarului, acuzația concretă adusă apelantului inculpat C. vizează împrejurarea că nu se poate stabili cu exactitate dacă au fost șterse sau radiate numere de înregistrare din Registrul electronic, existând probabilitatea ca documentului fax să-i fie alocat un număr de înregistrare în Registrul electronic de intrări-ieșiri și apoi acest număr să fie alocat altui document, iar singurele persoane care puteau face această modificare, operațiune, la data de 01 august 2013 sunt S. și G. întrucât doar aceștia erau singurii care puteau accesa acest program electronic pe bază de username și parolă.

Având în vedere declarațiile celorlalți martori, apărarea a apreciat că singura persoană care a putut face această modificare este S. și că modificarea a fost efectuată cel mai târziu la ora 10:14, oră la care documentul a fost reexpediat către S.C. C. S.A.; această ipoteză este susținută și din vizualizarea înscrisului respectiv sub care se poate vedea numărul 25.958 din 01 august 2013.

Verificând extrasul imprimat fizic al acestui registru de intrări-ieșiri din perioada respectivă, a arătat că se poate vedea că poziția cronologică 23 din 276 de înregistrări în acea zi este aferentă unui document al cărui conținut este descris ca fiind raport trimestrul II expedit de A. broker de asigurare SRL efectuată de martorul operator S. ce avea ca destinatar Direcția de Supraveghere financiară.

Având în vedere toate aceste probe a apreciat că fapta nu există și că în realitate nici din punct de vedere temporal, nu a putut să existe o acțiune de ștergere din partea inculpatului C. a acestui număr de înregistrare din registrul electronic, nu putea să existe o sustragere atât timp cât acest document, pe de o parte, nu aparținea ASF iar, pe de altă parte, i-a fost solicitat martorului S., acesta l-a așezat într-o mapă inscripționată CSA și a fost predată inculpatului M..

Într-o teză subsidiară – respectiv art. 16 alin. 1 lit. c Cod de procedură penală, a arătat că întreaga hotărâre de condamnare se bazează în ceea ce privește condamnarea inculpatului C. pe acea interceptare, pe acea convorbire telefonică efectuată la data de 01 august prin care inculpatul M. îi solicită respectivul document, iar inculpatul C. îi răspunde rezumativ poate utilizând în mod greșit acel verb, „l-am delete”.

A apreciat că trebuie avut în vedere că acea probă nu se coroborează cu nicio altă probă din prezenta cauză, în schimb, declarația inculpatului pe care a dat-o în prezenta cauză se coroborează atât cu declarația martorei de la S.C. C. S.A., cu dovada expedierii faxului și cu celelalte documente din care reiese că ora la care acest înscris a fost radiat din registrul electronic este mai târziu de 10:14.

Privind teza subsidiară – lit. b, apărarea a apreciat că fapta nu este prevăzută de legea penală dintr-o triplă perspectivă: în primul rând trebuie să se aibă în vedere că nu este săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege – teza a II-a, fiind esențial a se observa că în fișa postului inculpatului C. avea prevăzută ca și obligație imperativă să predea membrilor neexecutivi toate documentele care interesau activitatea acestora sau care erau solicitate în mod expres.

Având în vedere că inculpatul M. este un membru neexecutiv, fiind în ierarhia ASF superior inculpatului C., a apreciat că existența acestei atribuții în fișa postului, în raport și de acest ordin al superiorului nu a făcut altceva decât să-și îndeplinească atribuțiile prevăzute de lege, neavând din modul în care s-a derulat discuția niciun fel de reprezentare cu privire la caracterul ilicit al acestei solicitări.

În al doilea rând, a apreciat că nu este îndeplinită nici condiția privind urmarea imediată, respectiv acea tulburare a bunului mers al societății C..

Totodată, a precizat că trebuie să se aibă în vedere conținutul concret al înscrisului respectiv, al informării respective, care sub nicio formă nu ar fi putut să excludă societatea C. de la controlul autorității de supraveghere financiară, iar, în al doilea rând, să fie adevărate susținerile parchetului.

În acest sens, a arătat că nu s-ar fi putut dispune nici un fel de măsură cu privire la M., membru neexecutiv, întrucât numirea acestuia fusese făcută de Parlament și în conformitate cu dispozițiile art. 10 raportat la art. 8 din acea Ordonanță, el putând fi revocat tot de Parlament.

A mai precizat că urmarea imediată trebuie să fie efectivă, nu să vizeze o potențialitate, lucru care nu s-a întâmplat, motiv pentru care a apreciat că infracțiunea nu îndeplinește toate condițiile de tipicitate.

Totodată, a apreciat, față de precizările acușării, că sunt incidente dispozițiile deciziei Curții Constituționale nr.405/2016.

A solicitat să se aibă în vedere că prin actul de sesizare a instanței și prin sentința prin care a fost condamnat, inculpatului C. nu i s-a reținut nicio încălcare a legii, ci doar s-a apreciat că și-ar fi îndeplinit necorespunzător atribuțiile de serviciu prin aceea că a dispus ștergerea din registrul electronic și a sustras înscrisul respectiv, nefiind încălcată vreo prevedere legală.

A mai arătat că acușarea a indicat încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din OUG 93/2012, prin raportare la art. 5 lit. n din Legea 32/2000, însă această precizare este tardivă, aceasta ar fi trebuit să se regăsească în actul de sesizare a instanței pentru ca inculpatul să-și poată face apărările și în fața instanței de fond.

Totodată, a solicitat să se aibă în vedere că între atribuțiile de serviciu ale inculpatului C. nu se regăsea și aceea de a răspunde la orice fel de petiție, care era adresată fie de societăți de asigurare, fie de reasigurare, prin urmare, acest aspect nefiind de natură a aprecia că ar fi încălcat legea.

În continuare, a arătat că nu există niciun fel de legătură de cauzalitate între o eventuală încălcare a obligațiilor de serviciu și încălcarea dispozițiilor respective.

Apelanta intimată inculpată C., prin apărător a solicitat admiterea apelului și achitarea inculpatei în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b Cod de procedură penală întrucât nu a fost încălcată atribuția de serviciu, astfel cum a fost reinterpretată prin decizia Curții Constituționale, în sensul că această dispoziție de serviciu nu provenea și nu era reglementată printr-o legislație primară, lege sau ordonanță.

A mai arătat că s-a reținut în actul de sesizare al instanței și în considerentele hotărârii Curții de Apel că inculpata a încălcat uzanțele ASF-ului în convocarea și numirea membrilor comisiei de interviu pentru doamna C.; această încălcare

se referă doar la neconvocarea doamnei D. iar singurul temei care reglementa convocarea și procedura desfășurării interviului era decizia nr.1056/2011, astfel cum au susținut martorii audiați atât în fața instanței de fond cât și în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, a afirmat că această decizie era inoperabilă și asta datorită faptului că interviul inculpatei C. a avut loc după înființarea noii entități ASF.

A învederat că prin rechizitoriu s-a reținut faptul că trebuiau convocate nominal persoanele din această decizie, însă astfel cum a susținut și martorul C., acele persoane și direcții nu mai existau, pentru că au fost comasate și s-a format o nouă structură prin înființarea acestei noi entități ASF și că acele uzanțe nu încălcau legea deoarece la art. 3 din acea decizie, act normativ intern, se prevede în mod clar că se putea constitui comisia în mod legal doar cu trei membri din cele cinci direcții și un aspect foarte important este acela că nu se precizează care din cele trei direcții.

A adăugat că așa cum au afirmat toți martorii, nu exista o procedură clară și nu exista o uzanță, au fost diverse persoane care au fost chemate să facă parte în componența acestei comisii de interviu și de asemenea, așa cum a afirmat și martora N. la termenul anterior, practic, acest interviu era o simplă formalitate pentru că în realitate, astfel cum s-a dovedit prin probele administrate la dosar, ponderea maximă în analiza dosarului pentru avizare o aveau actele care se depuneau la registratura ASF-ului, practic, interviul validând oarecum această procedură care era formată din două etape: cea a dosarului și cea a interviului.

Cu privire la împrejurarea că inculpata C. ar fi convocat în mod discreționar membrii comisiei, a precizat că există probe la dosar din care rezultă că această convocare s-a făcut prin e-mail de către I., existând acel mesaj pe canalul de comunicare intern în care îi spune martorei C. „ți-am trimis invitația pentru interviu” și ea spune: „da, știu”.

A menționat că așa cum se poate observa și martorul C., a declarat că obișnuia să participe la astfel de comisii pentru interviuarea persoanelor ce urmau să fie avizate, de asemenea, și martora N. și C., au confirmat acest lucru prin declarațiile date.

A apreciat că nu a fost săvârșită vreo faptă în legătură cu atribuțiile de serviciu prin convocarea telefonică a dl. C., și dacă aceasta s-ar fi făcut într-un anumit scop, așa cum rezultă din toate probele la dosar și chiar din decizia nr.1056, ar fi trebuit ca această validare să se facă cu majoritatea membrilor comisiei care făceau parte la acel moment la interviul dnei C.; dacă doamna D. ar fi fost convocată și ar fi votat împotriva avizării inculpatei C., totuși s-ar fi putut trece, având în vedere că ceilalți patru membri au votat pentru validarea acesteia. Această validare s-a făcut datorită considerentelor profesionale ale inculpatei C., așa cum au susținut majoritatea martorilor.

A solicitat respingerea apelului Parchetului, întrucât astfel cum s-a menționat și în hotărârea instanței de fond, nu a existat o cunoștință între membrii conexiunii infracționale, a scopului urmărit de ceilalți membri ai grupului cu atât mai mult cu cât inculpata C. nu cunoștea ceilalți membri ai grupului infracțional.

Inculpata C., prin apărător, a solicitat achitarea în temeiul dispozițiilor art. 16 lit. a Cod de procedură penală cu privire la infracțiunea de grup

infracțional organizat pentru care inculpata a fost condamnată în primă instanță, a solicitat să se constate că piața asigurărilor din România este relativ mică, sunt doar 30 de societăți, inculpata a avut un parcurs profesional plecând de la cel mai mic grad de lucrător în agenție până la cele mai înalte poziții astfel încât era practic imposibil să nu se cunoască cu ceilalți coinculpați activând toți în aceeași piață mică.

Cu privire la modalitatea în care aceasta a ajuns director general la C., a solicitat să se constate că inculpatul M. a ajuns în luna mai 2012, inculpata C. nu a fost niciodată prima opțiune pentru a o duce să lucreze împreună, primii nominalizați fiind inculpatul M. și martorul A., că I. a ajuns la societate abia în iunie 2013 când M. a plecat la ASF iar A., la o altă societate comercială.

Totodată, în ceea ce privește nota de negociere pe care inculpatul M. a semnat-o cu inculpatul C. și în care se făcea referire la majorarea numărului de membrii în CA prin aducerea inculpatei C. și a lui M., aceasta nu s-a realizat niciodată, niciunul dintre ei neocupând vreo funcție în Consiliul de Administrație, fiind doar în mod succesiv directori generali.

A arătat că presupusul mobil este comun pentru toate infracțiunile, deși legea nu prevede existența mobilului, nu se poate susține că inculpata în mod conștient s-a angajat în săvârșirea de infracțiuni doar pentru a beneficia de salariu și de locuință de serviciu în Municipiul Sibiu în condițiile în care din probele de la dosarul cauzei rezultă că aceasta își păstrase locuința pe care o avea în București, plătind în continuare chirie, chiar căuta să-și cumpere o locuință, lucru care s-a și întâmplat.

Tot în ceea ce privește grupul, s-a arătat în hotărârea de condamnare că discuția telefonică pe care aceasta a purtat-o cu inculpatul M. după susținerea interviului ar contura o înțelegere frauduloasă între ei și aceasta ar demonstra faptul că este membră a unui grup infracțional organizat.

A precizat că inculpatul M. a recunoscut în cuprinsul declarației pe care a dat-o și reiese din cuprinsul tuturor convorbirilor telefonice pe care le-a purtat că niciun aspect relatat la telefon nu s-a întâmplat în realitate, astfel încât a apreciat că nu este necesar să se dea o valoare absolută acestei interceptări telefonice întrucât nu reprezintă realitatea.

S-a mai arătat că toți martorii audiați din cadrul ASF-ului au precizat că nu au fost influențați în ceea ce privește avizarea Inei C., de altfel, dosarul acesteia era impecabil din punct de vedere profesional, fiind ultima persoană care ar fi avut nevoie de vreo „pilă” pentru a putea fi avizată pe poziția de director general.

Cu privire la bonus, complicitatea la cumpărare de influență și complicitatea la dare de mită, a arătat că despre acest bonus s-a discutat în cadrul societății încă din luna iulie 2013, discuție între C., A. și M., lucru dovedit de declarațiile acestora. Inculpata I. a întocmit referatul la solicitarea inculpatului M., lucru recunoscut de acesta în cuprinsul declarației cât și de martora A., calculul bonusului a fost făcut de către coinculpatul V., iar emiterea acestui referat de către I. s-a bazat pe modelul contractului de mandat care a fost pus la dispoziție de către Oficiul Juridic; din cuprinsul acestui model de contract de mandat se observă în mod clar că se vorbește de bonus atât pe anul 2012 cât și pe anul 2013, originalul contractului de mandat al inculpatului M. nu i-a fost

pus la dispoziție motivându-se confidențialitatea acestuia, însă, ce este cel mai important este că plata acestui bonus a fost aprobată de consiliul de administrație ori, inculpatul M. și-a semnat contractul de mandat cu CA, astfel încât membrii consiliului de administrație în mod cert cunoșteau care sunt prevederile acestui contract, ori aprobând plata bonusului, s-au exprimat și cu privire la legalitatea sau nu a acestuia.

A apreciat că martora A., care nu a participat la ședința consiliului de administrației, arată în cuprinsul declarației ulterioare că nu știe de ce nu s-a opus la plata bonusului, dar că a dispus-o.

Totodată, a menționat că directoarea P. care aplica vizele de legalitate și făcea controlul financiar preventiv, nu a avut nicio obiecție, dispunând efectuarea plății, iar de remarcat este că în aceeași zi s-a respins la plată o sumă mult mai mică de bani de către președinta consiliului de administrație, A..

Apelantul intimat inculpat M., prin apărător, a arătat că în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită în formă continuată, reținută în sarcina inculpatului M., au fost imputate acestuia două acte materiale, respectiv cel referitor la autoturismul AUDI, presupus a fi fost subevaluat și cel referitor la bonusul salarial nemeritat.

A opinat că s-ar impune achitarea inculpatului în baza dispozițiilor art.16 lit. b Cod de procedură penală, cu privire la autoturism arătând că instanța de fond a invalidat 12 mijloace de probă esențiale, enumerate în motivele de apel depuse la dosarul cauzei, din cauza acestei invalidări ajungându-se la conturarea unei premise eronate.

De asemenea, a învederat că autoturismul AUDI nu a fost subevaluat, la dosarul cauzei există probe din care rezultă că acest autoturism a fost achiziționat inițial la prețul de 40.000 de Euro, acesta fiind prețul cu care a fost achiziționat la aproximativ 20.000 de km. Ulterior, a fost folosit un an, perioadă în care a parcurs până la 70.000 de km, fiind apoi vândut inculpatului M. la prețul de 31.000 de euro, apreciindu-se astfel în mod corect că pe parcursul unui an, un autoturism poate să își piardă din valoare.

A precizat că raportul de expertiză efectuat în cauză ridică anumite suspiciuni în ceea ce privește concluziile și caracterul său științific, nu se poate susține că acest autoturism ar valora la momentul vânzării 44.500 euro pe piața liberă în condițiile în care există documente din care reiese faptul că autoturismul a fost achiziționat din Germania cu prețul de 40.000 euro cu un an în urmă.

Mai mult, a arătat că, inițial, a fost trimis un draft de către expertul desemnat de organul de urmărire penală, draft în care valoarea autoturismului era menționată la aproximativ 38.000 euro, ulterior, acesta schimbându-și concluziile în sensul aproximării valorii la 44.500 de euro, apărarea presupunând că suma de 38.000 euro este chiar valoarea la care a fost cumpărat autoturismul: 31.000 euro, la care s-a adăugat TVA-ul.

Cu privire la modalitatea de plată în rate, a apreciat că judecătorul fondului, a reținut în mod greșit modalitatea de plată în rate ca fiind un folos necuvenit pentru a justifica acea mită, plata în rate nu poate fi reținută a fi un folos necuvenit, fiind o modalitate de plată prevăzută de legea penală, acest autoturism fiind achiziționat de către C. tot prin plata în rate.

A arătat că judecătorul fondului a menținut sechestrul asigurător în limita sumei de 81.370 de euro, această sumă reieșind din prețul de catalog al autoturismului, apărarea neputând decela asupra valorii ce se reține a fi un beneficiu necuvenit în sarcina inculpatului și că nu s-a dovedit o legătură între primirea acestui autoturism subevaluat și modalitatea de plată în rate de executarea sau neexecutarea unei atribuții de serviciu, neputând fi primită explicația „nu va uita de interesele C.”, din această perspectivă, arătând că fapta așa cum a fost analizată și reținută în tipicitatea ei nu este una prevăzută de legea penală.

În ceea ce privește bonusul primit de inculpat, a învederat că poziția apărării, diferită de cea a instanței de fond, este în sensul că dreptul inculpatului izvora din contractul de mandat semnat inițial, astfel că existența sau inexistența unei anexe nu este izvorul dreptului de a beneficia de un bonus. Prin acea anexă, se arăta doar o modalitate concretă de calcul bonusului, inexistența acesteia nu atrăgea inexistența dreptului.

A apreciat că judecătorul fondului nu contestă caracterul meritoriu al acestui bonus, chiar a apreciat că inculpatul M. și-a îndeplinit foarte bine atribuțiile de serviciu având în vedere vectorul pozitiv al creșterii C., însă arată că dacă nu s-au respectat niște dispoziții legale, acest bonus este acordat în mod nelegal.

A susținut că în cauză se face referire la o societate privată, având fonduri private, la decizia unui consiliu de administrație care reprezintă lege în dreptul societar privat, astfel că nu se poate reține situația unui fond public, făcându-se referire la scurgerea unor fonduri ce își au originea în bugetul general consolidat sau în cel local.

A concluzionat în sensul că se impune astfel achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod de procedură penală și cu privire la acest aspect, întrucât instanța de fond nu reușește să creeze o legătură credibilă între acest bonus și prefigurarea unei atitudini viitoare ilegale ca membru neexecutiv al A.S.F.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență în formă continuată, a arătat că nu poate fi convingătoare suprapunerea a două infracțiuni ce au același obiect, se referă la același folos necuvenit, nefăcându-se distincție între laturile obiective ale celor două infracțiuni, iar descrierea situației de fapt este una comună; reținerea concursului între luare de mită și trafic de influență relativ la același folos, fiind discutabilă, în esență însemnând că inculpatul M. a primit două foloase necuvenite ca să nu-și exercite atribuțiile de serviciu, însă luarea de mită este acoperitoare pentru traficul de influență, neexistând totodată în sentința atacată referiri la latura obiectivă a infracțiunii de trafic de influență.

Cu privire la infracțiunea de permitere a accesului la informații ce nu sunt destinate publicității, a precizat că aceste controale inopinate ar trebui să aibă un element de surpriză, să verifice niște aspecte care nu ar putea fi surprinse în alt mod, la fel ca un flagrant delict, tematica avută în vedere de aceste controale neavând acest caracter, întrucât prevedeau situații juridice anterioare, reflectate în acte.

A adăugat faptul că din punctul de vedere al unei obligații de rezervă, într-adevăr ar fi fost aplicabilă o sancțiune disciplinară, morală, dar în niciun caz

legală, întrucât norma penală are obiectivul de a proteja informațiile care au o anumită valoare, aceste informații putând fi cuprinse în documente și discuții în cadrul organului deliberativ, respectiv consiliul A.S.F., izvorul informațiilor comunicate neaflându-se în niciuna dintre acestea, fiind simple păreri ale inculpatului.

Cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, în raport de decizia Curții Constituționale, a arătat că nu există în prezent indicată de către acuzare norma juridică primară încălcată, dar existând faptic acuzația în sensul că inculpatul a urmărit și reușit tergiversarea efectuării unor controale, a influențat rezultatul controalelor dispuse și nu a adus la cunoștința consiliului situația financiară precară a C..

A considerat că această acuzație nu este concretizată în niciun fel de rezultat, în sensul că inculpatul ar fi reușit tergiversarea unor controale, nefiind indicat în materialul de urmărire penală controalele tergiversate de către inculpatul M., societatea vizată sau actele concrete prin care inculpatul M. a tergiversat aceste controale.

A arătat că s-a mai susținut că inculpatul a influențat rezultatele controalelor dispuse și că nu a adus la cunoștință ASF-ului situația financiară precară a S.C. C. S.A., nefiind însă vorba despre o situație precară, premisa fiind falsă, și mai mult, nu există o obligație de serviciu în acest sens.

A considerat că fapta nu se concretizează nici din perspectiva indicării legii încălcate, nici din perspectiva elementului material concret și mai ales al tulburării însemnate, respectiv de punere în imposibilitate a A.S.F.-ului de a-și exercita prerogativele, neexistând nicio probă că această tulburare s-ar fi produs în mod efectiv, prejudiciul și tulburarea însemnată trebuind a fi certe, cu elemente concrete.

Cu privire la fapta de instigare la abuz în serviciu, a arătat că există proba, respectivul înscris care atestă că discuția între inculpatul M. și inculpatul C. a avut loc la 5 ore după ce acest înscris a fost radiat și înapoiat, astfel că fapta se pliază pe dispozițiile art.32 alin.2 Cod penal, respectiv tentativă absolut improprie, obiectul infracțiunii era dispărut, în sensul că altcineva comisese fapta înainte.

În ceea ce privește infracțiunea de constituire grup infracțional organizat, a arătat că achiesează la concluziile apărătorului ales al inculpatului C., ridicând însă semne de întrebare cu privire la faptul că s-a dispus schimbarea de încadrare juridică a faptei din art. 8 în art. 7 al Legii nr.39/2003, afirmând că s-au făcut niște alegații care nu-și află corespondent în realitate, M. nefiind propus și propulsat de C., M. nefiind propus și propulsat de către M..

În ceea ce privește reindividualizarea pedepselor aplicate și a modului de executare, în cazul în care instanța va ajunge la o soluție de condamnare a inculpatului, a arătat că în ceea ce privește presupusul prejudiciu, pe parcursul urmăririi penale, a fost acoperit, în sensul că în mod voluntar inculpatul M., prin familie, a acoperit acea sumă reținută ca și bonus, aceasta nefiind sechestrată în mod inopinat, la fel întâmplându-se și cu mașina, ce a fost restituită după ce s-a efectuat expertiza în faza urmăririi penale.

A învederat că inculpatul M. a plătit pentru această mașină, plata fiind în rate, astfel că obiectul luării de mită nu a existat, iar un eventual prejudiciu a fost acoperit încă din faza urmăririi penale prin atitudinea voluntară a inculpatului.

În ceea ce privește circumstanțele personale ale inculpatului, a depus la dosarul cauzei articole din presa vremii, inculpatul M. fiind perceput ca un foarte bun profesionist și un om care nu poate să dezamăgească, un om apreciat, un om de valoare al comunității sale.

În ceea ce privește aplicarea art.19 Legea nr.682/2002, a arătat că inculpatul a făcut un denunț, fiind audiat ca martor de către instanța de judecată, parchetul totuși neadmițând că acesta a ajutat la facilitarea identificării și tragerii la răspundere penală a unor participanți la alte fapte penale; textul legal nu indică expres că trebuie să fie o mărturie decisivă care să conducă la condamnare, poate să fie și o mărturie care să sprijine celelalte probe.

A solicitat astfel aplicarea art. 19 Legea nr.682/2002 față de inculpatul M., iar în ceea ce privește modalitatea de executare a unei eventuale pedepse, a arătat că nu se impune executarea efectivă a acesteia.

Apelantul intimat inculpat M. a arătat prin apărător că motivele de apel constau în necesitatea corelării dintre motivarea instanței de fond și temeiul juridic de drept folosit la achitarea inculpatului, motivarea instanței fiind temeinică și legală.

A solicitat admiterea apelului și desființarea parțială a sentinței penale doar în ceea ce privește cea de-a doua acuzație prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 și schimbarea temeiului juridic din art.16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod de procedură penală, care se referă la inexistența vinovăției în condițiile săvârșirii faptei, în art. 16 alin. 1 lit.a Cod procedură penală, respectiv inexistența faptei și în subsidiar, art.16 alin. lit. b teza I Cod procedură penală, fapta nu este prevăzută de legea penală.

A învederat că prima instanță a constatat că și în ipoteza în care implicarea în procedura de alegere a președintelui BAAR a unor factori de decizie din cadrul ASF ar fi fost probată, ceea ce înseamnă în optica judecătorului că nu există fapta, întrucât nu avea cum să fie probată o faptă inexistentă, această implicare nu ar fi întrunit elementele constitutive ale unei infracțiuni.

A mai precizat că, în situația în care ar fi existat vreo implicare, această implicare nu era o faptă prevăzută de legea penală, nu putea să constituie temei pentru formularea acuzațiilor penale.

A arătat că tot judecătorul fondului a considerat că nu s-a probat că inculpații M., R., M. și O. ar fi influențat în vreun fel votul sau că ar fi existat vreo înțelegere de orice natură între acești inculpați și inculpatul M., astfel că fapta nu există și dacă ar exista, nu este prevăzută de legea penală.

A menționat că deși s-a avut în vedere de către DNA convorbirea din 16.12.2013 între inculpații M. și O., chiar dacă s-ar reține că aceea ar fi o faptă în materialitatea ei, se impune reținerea textului de la art.16 alin. 1 lit.b Cod de procedură penală – fapta nu este prevăzută de legea penală, întrucât discuția, conținutul discuției nu este prevăzut de legea penală, în sensul că discuția este pur colocvială, fără să existe în cuprinsul ei vreo presiune de natura celor prevăzute în textul incriminator.

Cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice formulate de parchet, a arătat că nu subzistă sub nicio formă acuzațiile inițiale în privința inculpatului raportat la conținutul incriminator al art. 297 Cod penal și la Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale.

A arătat că parchetul se referă la încălcarea mai multor texte de lege din O.U.G nr.93/2012, respectiv art. 4 și art. 25 din Legea nr.32/2000 și la statutul BAAR.

A solicitat respingerea cererii de schimbare ca neîntemeiată, întrucât potrivit deciziei Curții Constituționale menționate anterior, atunci când se pronunță o condamnare pentru infracțiunea de abuz în serviciu, este necesar a se explica exact atribuția încălcată conform textului de lege și vătămării produse, fără a se face trimitere la texte cu caracter vag, general, abstract, ci la texte concrete, elementul material al îndeplinirii defectuoase a actului trebuind să cuprindă o dispoziție clară a legii și prin încălcarea acesteia să se producă o vătămare.

A susținut că în prezenta cauză, se observă însă faptul că toate textele de lege invocate în cazul schimbării de încadrare juridică a faptelor au caracter general, referindu-se la supravegherea exercitată de ASF în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

A menționat că BAAR constă într-o organizație independentă, așa cum a stabilit și judecătorul instanței de fond, astfel că nu are nici o relevanță supravegherea exercitată de ASF în ceea ce îl privește.

Cu privire la afirmația parchetului în sensul că fapta constă în folosirea influenței și demersurile efectuate în perioada decembrie 2013 pentru alegerea inculpatului M. cu încălcarea atribuțiilor de supraveghere și control expres, prevăzute de lege pentru promovarea stabilității activității de asigurare și apărare a drepturilor asiguraților, a arătat că aceasta are caracter general, vag și abstract, fără a avea legătură cu presupusele fapte imputate clientului său.

A precizat că analizând activitatea BAAR-ului și alegerea președintelui acestuia, nu are nici o legătură cu atribuțiile de supraveghere și control în acest domeniu, nefiind probată nici o vătămare a unui interes legitim al asiguraților, acuzația fiind informă din punctul de vedere al normei incriminatoare prevăzute de art. 297 Cod penal și de Decizia nr. 405 a Curții Constituționale, iar cu privire la conținutul acesteia, neavând nici o legătură cu preținsele acte materiale deduse judecării în cazul inculpatului M., făcând referire la discuția din data de 16 decembrie 2013 cu inculpatul O..

A solicitat, având în vedere dispozițiile art. 421 alin. 1 lit. b Cod de procedură penală, respingerea ca nefondată a apelului formulat de către Direcția Națională Anticorupție, acesta reprezentă doar o reiterare a afirmațiilor din rechizitoriu și nu o critică reală a hotărârii atacate, aceasta fiind temeinică și legală cu privire la motivarea și concluziile trase.

A învederat instanței că în motivele de apel ale parchetului se afirmă că martorul M. a declarat că deși a fost apelat de M., nu a răspuns la telefon, ulterior decizia sa fiind schimbată de inculpatul O., ce a impus reprezentanților societății să îl voteze pe M..

Tot cu privire la acest aspect, a arătat că parchetul afirmă că declarația acestui martor relevă în mod convingător modul în care votul reprezentanților C.

a fost modificat față de opțiunea inițială, situație explicabilă prin influențarea exercitată de conducătorul ASF, așa cum rezultă din convorbirile dintre O. și M..

A menționat declarația martorului M. cu privire la starea de fapt, declarație dată în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel: „Nu mi-a spus nimic de ASF referindu-se la discuția cu O. telefonică, nici de dl. M., în sensul că l-ar fi sunat în legătură cu alegerile BAAR... Discuția între mine și dl. O. a fost pur profesională, pe argumente pur tehnice, iar în urma acestor discuții, l-am împuternicit pe dl. B. să ne reprezinte în ședința de alegere a președintelui BAAR și să voteze pentru dl. M.”, reieșind inexistența vreunei presiuni, iar așa cum afirmă judecătorul fondului, chiar dacă aceasta ar fi existat, nu ar fi constat într-o faptă penală, conform art.16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală.

Apelantul intimat inculpat M., prin apărător, a învederat că înțelege a se ralia concluziilor și motivelor de apel invocate de către apărătorii inculpatului C. în ceea ce privește nulitatea hotărârii instanței de fond, aceasta fiind pronunțată de un judecător ce se afla într-o stare de incompatibilitate, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 281 Cod de procedură penală.

A arătat că în concluzia exprimată de Comisia pentru Codurile judiciare europene se arată că nicio persoană nu poate fi judecător într-o cauză, dacă există unul sau mai multe motive care îi pun la îndoială imparțialitatea; în legislația română, această situație este sancționată cu nulitatea absolută în cuprinsul art. 281 Cod de procedură penală.

A susținut că sentința instanței de fond a fost pronunțată de către judecătorul A., care în calitate de judecător de drepturi și libertăți prin hotărârea pronunțată în dosarul nr./3/2014 a admis cererea Direcției Naționale Anticorupție, dispunând efectuarea unor percheziții informatice, una dintre părțile vizate fiind S.C. C. S.A.

Cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 7 Legea nr.39/2003 pentru care a fost condamnat inculpatul M., a afirmat că respectiva condamnare pentru această infracțiune s-a dispus cu încălcarea principiului legii penale mai favorabile, respectiv art. 5 Cod penal, invocând faptul că în cursul urmăririi penale, față de inculpat, prin Rezoluția din data de 21 ianuarie 2014, ora 10:00 față de inculpatul M., s-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 323 Cod penal cu referire la art.17 lit. b Legea nr.78/2000, ulterior, datorită intrării în vigoare a noii legislații, respectiv art. 367 alin.1 Cod penal, parchetul dispunând schimbarea încadrării juridice printr-o ordonanță, reținând în sarcina acestuia aceste noi dispoziții cu referire la infracțiunea de asociere la grup infracțional organizat, faptă ce printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost catalogată ca fiind absorbită în conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute art. 367 alin. 1 Cod penal, fiind trimis astfel în judecată.

A arătat că prin încheierea pronunțată de judecătorul instanței de fond, apreciind asupra legii penale mai favorabile, s-a dispus schimbarea încadrării juridice reținute în sarcina inculpatului; fără a exista elemente noi față de urmărirea penală, extinzând cadrul procesual, a reținut în sarcina inculpatului dispozițiile art. 7 Legea nr.39/2003, deși etapele urmăririi penale și ale cercetării judecătorești se desfășuraseră sub imperiul infracțiunii de grup infracțional.

A invocat sub acest aspect nelegalitatea sentinței instanței de fond în raport de reținerea în sarcina inculpatului a unei legi penale mai favorabile, care în realitate i-au agravat acestuia situația.

A opinat în raport de elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 7 Legea nr.39/2003, că acestea nu sunt întrunite, impunându-se achitarea inculpatului în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod de procedură penală, respectiv lipsa vinovăției la momentul săvârșirii faptei.

A subliniat faptul că nu există nici o probă care să conducă la susținerea că întâlnirea inculpaților M.-M.-C. a avut ca scop comiterea de infracțiuni; acuzația penală vizează faptul că această infracțiune a constat în protejarea intereselor societății C., însă rezultând din dispozițiile prevăzute de legiuitor, scopul asocierii constă în săvârșirea de infracțiuni și nu de protejarea unor interese.

A apreciat că probele administrate în cursul urmăririi penale și în faza de judecată a fondului, nu au demonstrat intenția de a săvârși infracțiuni, chiar dacă discuțiile dintre M. și C. denotau intenția de a proteja interesele C..

A învederat că acest dosar a fost constituit potrivit procesului-verbal întocmit de către procurorul Direcției Naționale Anticorupție, pe baza informațiilor existente la nivelul parchetului, ulterior s-a stabilit o încadrare juridică și s-a încercat, pe baza probelor administrate, să se confirme acuzațiile penale aduse inculpaților, de altfel parchetul a încercat și la acest termen să prezinte o situație de fapt detaliată și care să excedă limitelor ce au fost avute în vedere prin actul de sesizare.

A solicitat cu privire la infracțiunea de grup infracțional organizat achitarea inculpatului M..

În raport de infracțiunile de luare de mită, dare de mită și cumpărare de influență în forma complicității reținute în sarcina inculpatului M., a arătat cu privire la bonusul primit de inculpatul M., că timp de 5 luni, acesta a fost funcționar și a lucrat în cadrul S.C. C. S.A., potrivit contractului de mandat pe care îl încheiase cu societatea pentru această perioadă, având dreptul să primească un bonus dacă își realiza criteriile de performanță, acestea fiind prevăzute în anexa cuprinsă în acest contract, care oferea posibilitatea angajatorului să verifice acești parametri, calculându-i bonusul.

Astfel, a susținut că inculpatul M. și ceilalți membri ai Consiliului de Administrație, după încheierea raporturilor contractuale dintre C. și inculpatul M., au apreciat cu privire la oportunitatea acordării acestui bonus, ce consta într-o remunerație fără a putea constitui obiectul material al infracțiunii de luare de mită/cumpărare de influență/dare de mită.

A precizat că toate aceste aspecte rezultă din materialul probator administrat în cauză, respectiv actele de la dosar și declarațiile inculpaților M., M., C., precum și din declarațiile martorilor A. și C..

A susținut că acuzația penală constă în faptul că s-au luat niște decizii în cadrul unei societăți cu caracter privat, ce nu este supusă controlului de către organele publice ale statului.

În ceea ce privește situația autoturismului Audi, a menționat că este vorba despre un contract civil încheiat între persoane private, astfel că parchetul, prin

încercarea de a interveni și a stabili dacă prețul este corect sau nu, încalcă principiul libertății contractuale, prevăzut de dispozițiile Codului Civil.

A afirmat că prețul pentru autoturism a fost unul corect, în cadrul expertizei efectuate de către parchet pentru a se ajunge la o sumă cât mai mare și la afirmația că prețul este unul subevaluat, expertul desemnat în cauză, a modificat de două ori în cursul aceleiași zile valoarea raportului de expertiză, culminând cu adăugarea T.V.A.-ului la suma fixă, deși este cunoscut faptul că pentru societățile de asigurare nu se percepe T.V.A. la vânzarea sau cumpărarea produselor, neavând drept de deducere a acestei sume.

A învederat că scăzând T.V.A.-ul aplicat, se ajunge la o sumă de 34.000 euro, înscrisă în limita de 10% avută în vedere de standardele naționale atunci când apreciază asupra evaluărilor.

Cu privire la toate infracțiunile de corupție reținute, a apreciat că se impune achitarea în temeiul art. 16 lit. b teza a II-a Cod de procedură penală.

Referitor la infracțiunea de uz de fals, a afirmat că la nivelul anului 2013, textul de lege nu prevedea posibilitatea considerării unui înscris ca fiind fals, decât modalitatea în care se altera scrisul sau conținutul.

Astfel, având în vedere că raportul de evaluare întocmit în cauză conținea concluziile unui expert, inculpatul M. nu avea posibilitatea să aprecieze dacă acest înscris este fals, conținutul său și prețul stabilit neputând conduce la concluzia unui fals.

A solicitat achitarea în temeiul art. 16 lit. b teza a II-a Cod de procedură penală.

În ceea ce privește infracțiunea de permitere a accesului în orice mod, direct sau indirect la informațiile destinate publicității, a apreciat că nu reiese din sentința instanței de fond sau a rechizitoriului, cum s-a stabilit că informațiile pe care inculpatul M. le-ar fi transmis către ceilalți inculpați din dosar nu sunt destinate publicității.

A opinat că atâta vreme cât nu există o dispoziție legală care să stabilească dacă o informație este predestinată publicității sau nu, nu se pot face evaluări cu privire la caracterul informațiilor și a solicitat astfel achitarea în temeiul art. 16 lit. b Cod de procedură penală.

În subsidiar, a solicitat să se aibă în vedere circumstanțele personale ale inculpatului, dispunându-se față de acesta o pedeapsă cu aplicarea dispozițiilor referitoare la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

În ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile, a considerat că legea veche este legea penală aplicabilă iar cu privire la infracțiunea prevăzută de Legea nr.39/2003, a apreciat că este aplicabil art. 8 și nu art. 7, cum a fost reținut în rechizitoriu.

Apelantul intimat inculpat O., prin apărător, a solicitat, în temeiul art. 421 alin. 2 lit. a Cod de procedură penală, admiterea apelului formulat, desființarea în parte a sentinței instanței de fond și pronunțarea unei hotărâri legale și temeinice în conformitate cu prevederile art.16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală.

A arătat că actele de complicitate sunt indisolubil legate de cele de autorat, cărora le sunt subordonate, considerent pentru care reținerea oricărui alt temei atrage nelegalitatea respectivei soluții și a a învederat că această calitate

atribuită inculpatului O. depinde în mod exclusiv de încadrarea faptelor persoanelor presupuse a fi autori, respectiv inculpații R. și M., astfel că a înțeles să achieseze la concluziile de respingere a apelului parchetului prezentate anterior, opinând în sensul că nu există elementul material al laturii obiective, respectiv materializarea încălcării atribuțiilor de serviciu.

A precizat că actul normativ indicat de către parchet nu cuprinde decât atribuții generice ale autorității ca instituție, atribuții ce nu revin președintelui sau vicepreședintelui, putând fi exercitate de compartimente specializate ale A.S.F. și că A.S.F. nu are printre atribuțiile sale elemente care să permită gestionarea în mod direct fie a alegerilor de la BAAR, fie a activității în general a BAAR sau a asigurătorilor.

Cu privire la apelul declarat de inculpatul O., a apreciat că analizând prin analogie situația inculpatului R., se observă că judecătorul de fond a dispus achitarea acestuia în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, iar prin raportare la acest inculpat, considerat ca autor, unica soluție legală în cazul inculpatului O., nu poate fi decât cea prevăzută de 16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală, respectiv fapta nu există și că soluția instanței de fond este netemeinică, în sensul că lipsesc probe din care să reiasă o așa zisă activitate infracțională, constând în complicitate și în absența unei fapte a autorului.

Astfel, a afirmat că fapta inculpatului O. de exercitare a unui drept statutar conferit de calitatea de membru al BAAR pentru C., nu poate fi reținută ca și faptă prevăzută de legea penală, întrucât îi lipsește elementul material, chiar judecătorul fondului arătând că inculpatul O. a ales să voteze astfel cum a considerat că este mai oportun pentru buna desfășurare a relațiilor BAAR-A.S.F., respectiv pe inculpatul M.

Apelantul intimat inculpat O., prin apărător din oficiu, a solicitat admiterea apelului formulat de inculpat, desființarea sentinței penale nr. 44/2006 pronunțată de Curtea de Apel București și rejudecând, achitarea inculpatului O. cu privire la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată pentru care acesta a fost condamnat la 2 luni închisoare cu suspendare sub supraveghere.

A învederat că raportul de evaluare întocmit pentru S.C. C. S.A. cu privire la autoturismul Audi, având numărul de înmatriculare, s-a realizat la cererea acesteia, pe baza contractului încheiat cu societatea și că la data întocmirii și depunerii acestui raport de evaluare, nu a existat din partea inculpatului O. nici un moment intenția de a prezenta date false în lucrarea sa cu scopul de a diminua valoarea de piață a autoturismului, aceasta fiind stabilită în mod corect privind procedura de evaluare pe baza unor elemente care nu au fost infirmate de celelalte rapoarte de expertiză de la dosarul cauzei, astfel că uzura fizică a fost stabilită de 40%, mai mică cu 5% decât cea stabilită în rapoartele de expertiză întocmite ulterior.

A considerat că valoarea de piață calculată în raportul de evaluare întocmit de expertul O. la cererea C., contrar speculațiilor din dosarul cauzei, a fost stabilită corect, respectiv 31.000 euro fără T.V.A., valoare care coincide cu valoarea pieței, respectiv 31.100 euro fără T.V.A., calculată de expertul desemnat de organul de cercetare penală în primul său raport de expertiză.

A precizat că valorile stabilite în cuprinsul raportului de evaluare, întocmit de inculpatul O. și cele obținute de expertul desemnat de organul de urmărire penală în rapoartele de expertiză, sunt aproape egale cu o diferență de 120 euro, astfel că în cauză nu a existat o acțiune de subevaluare a autovehiculului menționat, astfel cum a declarat și expertul A. și a solicitat achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală.

Apelanta intimată inculpată R., prin apărător, a solicitat admiterea apelului și achitarea inculpatei în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod de procedură penală pentru toate infracțiunile reținute în sarcina acesteia.

Cu privire la infracțiunile de corupție și grup infracțional organizat, a arătat că nu se poate reține o aderare sau sprijinire a grupului organizat de inculpata R., întrucât nu există anterior lunii mai 2013 nici un indiciu sau probă care să denote o înțelegere, o rezoluție infracțională sau o intenție de sprijinire a oricăror persoane cu scopul săvârșirii de infracțiuni sau cu orice alt scop ocult și nici pe parcursul derulării evenimentelor așa cum sunt ele reținute în rechizitoriu; nu au existat și nu există nici un indiciu că ar fi existat o conivență a inculpatei cu oricare dintre persoanele care sunt acuzate de constituirea acestui grup organizat.

A arătat că aceasta nu are nici o legătură cu inculpații M. și M., punându-se problema existenței unei relații în sprijinul grupului organizat cu inculpatul C., însă din înregistrarea ședinței Consiliului de Administrație din luna mai 2013 și a convorbirii telefonice din data de 29 mai 2013 cu inculpatul C., reiese în mod clar surprinderea și nedumerirea inculpatei R. cu privire la cunoașterea de către inculpatul C. a vânzării autoturismului cu ocazia ședinței menționate, cât și faptul că nu a existat nici un ordin, nici o dispoziție și nu a acționat ca urmare a vreunei sugestii sau presiuni făcute de inculpatul C., în sensul acestei vânzări către inculpatul M..

A învederat că această sprijinire a grupului infracțional organizat, precum și complicitatea la oricare dintre infracțiunile de corupție constă în faptul că după participarea la ședința Consiliului de Administrație, unde a votat și a fost printre persoanele care au aprobat această vânzare a autoturismului a fost desemnată, ca urmare a intrării în concediu a dnei. director A., ca locțiitor urmând să exercite atribuțiile pe această perioadă.

A apreciat că nu a depins de inculpată și a fost alegerea sa să exercite asemenea atribuții în cadrul C., cu atât mai puțin nu avea de unde să prevadă că în perioada următoare acestei ședințe de Consiliu de administrație urmează să se și reglementeze formalitățile de vânzare-cumpărare a autoturismului și să anticipeze că va avea ocazia în sprijinirea grupului infracțional să rezoluționeze o factură sau să avizeze încheierea vreunui contract cu altă dată decât cea reală.

A precizat, în ipoteza în care ar fi existat vreo minimă intenție de sprijinire a grupului infracțional organizat sau de complicitate la infracțiunile de corupție, că în august, când a avut loc cel de-al doilea Consiliu de administrație unde s-a acordat bonusul către M., ar fi fost de asemenea prezentă și nu ar fi fost în concediu, astfel că aceste infracțiuni sunt reținute în sarcina inculpatei ca urmare a participării la ședința Consiliului de Administrație din luna mai și a exercitării atribuțiilor directorului general în perioada din iunie 2013.

A menționat că nici parchetul și nici instanța de fond nu au avut în vedere diferența între activitatea inculpatei R. și activitatea doamnei C., care membru în Consiliul de Administrație, a votat atât în ședința din mai, când s-a aprobat vânzarea autoturismului, cât și în ședința din august când s-a aprobat acordarea bonusului, în sarcina acesteia nereținându-se nici o infracțiune.

A afirmat că din declarația martorei H., care a participat la ședința Consiliului de Administrație din august, reiese faptul că acele decizii au fost luate prin vot, neexistând presiune, solicitare, influență, astfel că reținerea acestor acuzații ca fiind valabile este netemeinică și că având în vedere materialul probator existent la dosarul cauzei, soluția instanței de fond este netemeinică în sensul condamnării inculpatei, ca urmare a greșitei interpretări a probatoriului.

A explicat că există declarații acuzatoare la adresa inculpatei R., respectiv martorii A., M. și P., existând și declarații care contrazic în totalitate aceste poziții, respectiv a martorelor S., H. și C., față de aceste contradicții apreciind că suportul probatoriu trebuie interpretat în mod unitar, astfel încât poziția inculpatei care a fost constantă pe tot parcursul procesului penal și care și-a susținut nevinovăția se coroborează cu pozițiile celorlalți inculpați din dosar, dar și cu un slab probatoriu material în ceea ce privește săvârșirea acestor infracțiuni.

S-a învederat tot ca element contradictoriu că s-a susținut de diverși martori din această cauză că la convocator și la dosarul ședinței Consiliului de administrație din mai, a existat și raportul de expertiză, însă prin procesul verbal de perchezitie se arată că au fost ridicate documente din biroul inculpatei R., inclusiv acest dosar menționat, ori în acest dosar nu a fost găsit și raportul de expertiză, astfel că nu a existat posibilitatea obiectivă ca acest raport să fie analizat de inculpata R., iar votul acordat de aceasta în cadrul ședinței a fost un vot cu privire la aprobarea vânzării și nu un vot de validare a raportului de expertiză evaluatorie privind autoturismul, astfel că infracțiunea de uz de fals reținută în sarcina inculpatei nu poate subzista și nu se poate reține vinovăția inculpatei.

În raport de contextul în care a existat acea viză dată de inculpata R., cu mențiunea „Da, 10 iunie 2013” pe factură, a considerat că există contradicții determinante, neexistând logica pentru care inculpata să rezoluționeze o așa zisă mutare a încasării din iunie în mai și s-o dateze „iunie”, cu atât mai mult cu cât așa cum reiese din probatoriul administrat, chitanța era din luna iunie, iar cu privire la aceasta nu s-a făcut nici o obiecție, nesolicitându-se nici o mutare a încasării într-o altă lună.

A mai arătat că din probatoriul administrat în cauză reiese că în ceea ce privește contractul de vânzare-cumpărare a autoturismului, inculpata R. nu a avut nici o implicare, reieșind din declarația martorei H. că adevăratul context în care martorul M. i-a solicitat inculpatei R. să aprobe o antedatare a facturii se referea la împrejurarea că s-a epuizat facturierul și trebuie să înceapă unul nou, fapt aprobat de inculpata R..

A apreciat că aceasta nu echivalează cu un acord pentru o antedatare sau mutare a acestei încasări, fiind evident că în cadrul C., față de modul informatic în care se ținea contabilitatea, era necesară redeschiderea lunii ce fusese închisă,

acesta fiind singurul motiv pentru care s-ar fi putut solicita o aprobare din partea inculpatei R. pentru a se opera în contabilitate această operațiune.

S-a precizat că nu se face referire sub nici o formă la folosul material sau interesul direct pe care l-ar fi avut inculpata R. în sprijinirea acestui grup infracțional organizat, apărarea dovedind prin adeverințele depuse la dosar că veniturile inculpatei R. pe această perioadă nu au fluctuat, nu a beneficiat de nimic din punct de vedere material, nici în considerarea activității sale ca și membru în Consiliu de Administrație, dar nici nu a fost remunerată pentru poziția de locțiitor a directorului general al C., pe perioada cât a exercitat această funcție sau activitate în lipsa dnei. A. și că la momentul la care s-a motivat scopul cu privire la care inculpata R. ar fi sprijinit grupul infracțional organizat, s-a susținut că aceasta dorea să se asigure de faima și succesul grupării infracționale.

A opinat sub acest aspect că nu sunt întrunite elementele infracțiunii de grup organizat, legea nereferindu-se la sintagmele „sprijin și faimă”, ci de foloase materiale, care lipsesc din posesia sau averea inculpatei.

S-a considerat că nu sunt coroborate acuzațiile din perspectiva probatoriului, că această poziție contradictorie a martorilor cu poziția inculpaților, dar și lipsa unui probatoriu bine structurat din punct de vedere material și scriptic, fiind răsturnat principiul în dubio pro reo, că această activitate conjuncturală a inculpatei R. ce reiese din întreaga descriere a faptelor, denotă că nu există niciun indiciu cu privire la o intenție de săvârșire a unor fapte de care este acuzată inculpata, putând doar să se constate că exercitarea atribuțiilor atât în calitate de membru în Consiliul de Administrație, dar și în calitate de locțiitor a dnei. A. au fost reținute ca și activitate infracțională, în condițiile în care acestea au fost doar o simplă exercitare a atribuțiilor pe care le avea.

Apelanta intimată inculpată S..C C. S.A a solicitat prin apărător achitarea inculpatei în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod de procedură penală, întrucât referitor la situația financiară a societății reținută de parchet, a depus la dosarul cauzei încă din anul 2015 înscrisuri din care rezultă contrariul, atât cu privire la soldurile existente în conturile societății la finele anului 2012, cât și în anul 2013, acestea situându-se între 80-90 milioane lei, iar primele brute subscrise în aceeași perioadă de referință s-au dublat de la circa 240.000 la 450.000 lei, fără a se referi la contractul de reasigurare, care nu face obiectul acuzației.

A mai precizat că faptele imputate societății trebuie legate de o anumită persoană fizică, respectiv de inculpatul C., deși deciziile privind cele două acte materiale sunt luate de Consiliul de Administrație.

În ceea ce privește această legătură, a învederat că judecătorul fondului îl acreditează cu calitatea de acționar pe inculpatul C. (f. 49-50, 63-67 din sentința penală atacată), deși în realitate potrivit înscrisurilor aflate la dosar, acționarii societății erau A., T., A. și T..

A precizat că inculpatul C. era în raport cu societatea prin contractul de consultanță nr. 9/2012 și că situația juridică a societății trebuie raportată la actele organelor de conducere, respectiv membrii Consiliului de Administrație, întrucât potrivit dispozițiilor legii civile, art. 209-219 Cod civil și a Legii societăților

comerciale, despre o voință a societății se poate aprecia numai din perspectiva organelor sale de conducere.

A opinat în sensul că există o imposibilitate obiectivă din perspectiva căreia societatea nu ar putea fi trasă la răspundere penală, întrucât pentru a dispune în mod licit pentru membrii Consiliului de Administrație, legea și statutul constitutiv cereau un cvorum de 3/5, însă din perspectivă penală, doar doi din cei cinci membri ai Consiliului de Administrație sunt inculpați persoane fizice, iar doi inculpați nu ar putea decide în mod valabil, chiar și în sens ilicit, astfel încât să atragă răspunderea penală a persoanei juridice și să poată fi vorba despre o voință în sens penal a acesteia.

A menționat că parchetul și judecătorul fondului nu au analizat și descris faptele concrete ale persoanei juridice față de faptele persoanelor fizice anterior menționate.

A susținut că în măsura în care rămâne valabilă teza potrivit căreia inculpatul C. a acționat în calitate sa de acționar, în cauză s-ar produce o încălcare a principiului „ne bis in idem”, întrucât atât sancțiunea închisorii, cât și cea a amenzii s-ar răsfrânge în final, în realitate față de aceeași persoană, respectiv inculpatul C., iar acesta nu ar putea răspunde de două ori pentru aceeași faptă penală.

Din perspectiva condițiilor specifice ce se desprind din conținutul constitutiv al celor două fapte imputate, a precizat referitor la fapta de luare de mită, că actul pentru care s-ar fi dat această mită, nu făcea parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale inculpatului M., care nu avea drept atribuție de serviciu supravegherea și controlul societății în calitate sa de membru neexecutiv.

Cu privire la fapta de cumpărare de influență, a arătat că nu este îndeplinită cerința esențială constitutivă relativă la scop pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act ce nu intră în atribuțiile sale de serviciu, având în vedere faptul și împrejurarea că 9 martori din cadrul A.S.F., în frunte cu directorul Direcției control de la acea dată, au declarat în fața instanței de fond că nu au fost supuși vreunei imixtiuni și nu au avut știință ca alții să fi fost supuși vreunor intervenții din partea inculpatului M..

A opinat în sensul că darea de mită nu poate fi concurentă cu cumpărarea de influență, având în vedere modalitatea concursului ideal, nefiind fapte materiale distincte, întrucât aceste norme legale sunt într-o relație de specialitate bilaterală a cărei diferență este făcută de scopul pentru care se oferă sau se dă ceva, neputând astfel fi reținută decât una dintre fapte, care ar fi fost conformă cu datele cauzei.

A solicitat instanței să analizeze în ce măsură dispozițiile de „favoare” în sarcina inculpatului C., determinate de denunțul confirmat, s-ar putea întinde și asupra persoanei juridice.

Apelantul intimat inculpat V., prin apărător a solicitat admiterea apelului formulat de inculpat, desființarea sentinței penale atacate și rejudecând, achitarea acestuia pentru infracțiunile reținute în sarcina sa în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, în sensul că fapta nu este prevăzută de legea penală, întrucât îi lipsesc elementele constitutive.

În subsidiar, a înțeles să invoce art. 16 alin. 1 lit. c Cod de procedură penală cu referire la infracțiunea prevăzută la art. 12 lit. b Legea nr.78/2000, însă chiar pe raționamentul judecătorului de fond, o eventuală achitare cu privire la această infracțiune, ar putea conduce și la o achitare cu privire la infracțiunea de constituire de grup infracțional, reținându-se în considerentele sentinței atacate faptul că infracțiunile de complicitate la dare de mită și cumpărare de influență, nu ar fi putut conduce la concluzia că a și aderat la grupul infracțional.

Cu privire la fapta de grup infracțional organizat, a arătat că există neconcordanțe, în raport de cele susținute de parchet, care ar aduce în atenție un nou scop al grupului infracțional, deși în actul de sesizare, inculpatul este trimis în judecată cu mențiunea expresă că a aderat la grupul infracțional în luna august 2008, iar în motivarea sentinței primei instanțe se regăsește referirea la sprijinul acordat de inculpatul V. grupului, o altă modalitate de săvârșire a infracțiunii.

A învederat că a dovedit cu înscrisuri depuse la dosarul cauzei că în considerentele sentinței primei instanțe se reține în mod eronat o poziție a inculpatului V., pe de o parte în raport de C. și pe de altă parte, de C. și inculpatul R., acesta nu s-a aflat niciodată într-un raport juridic direct cu C. și nici nu a făcut propuneri consiliului de administrație al acesteia, nu a înaintat documente către C..

A precizat că s-a aflat într-o relație contractuală cu C., relație contractuală care presupunea efectuarea unor servicii bine delimitate pentru care era remunerat.

De asemenea, a apreciat că reținerea împrejurării că ar fi fost asociat al inculpatului R. nu este justificată, fiind contrazisă de documentele depuse, respectiv un extras de la Registrul Comerțului cu privire la această societate, care atestă că inculpatul V. nu a deținut și nu deține calitatea de asociat în C., simpla prezumție plecând de la faptul că sumele pe care le factura pentru prestațiile efectuate ar fi fost aproximativ jumătatea sumelor pe care inculpatul M. le primea de la C., ori acest aspect nu poate conduce la concluzia că avea calitatea de asociat.

A apreciat că este demonstrat faptul că activitatea acestuia a fost una ce a acoperit un spectru larg de nevoi ale consultantului C., fiind pe deplin justificate sumele încasate prin prestațiile efectuate.

A menționat că reorientarea scopului grupului, îndepărtează de la afirmațiile inițiale și de la cele reținute în fața primei instanțe, în sensul în care inculpatul V. ar fi fost interesat să sprijine grupul, întrucât așa își asigura obținerea veniturilor din contractul pe care îl avea cu C..

A susținut că inculpatul V. este o persoană care a desfășurat activități în această piață a asigurărilor, care a ocupat o funcție de conducere la o societate de asigurări, care la un moment dat s-a aflat pe poziția nr. 1 pe piață, fiind o persoană respectată, care în orice moment dacă nu și-ar fi continuat activitatea alături de C., ar fi putut să-și obțină veniturile în aceeași piață a asigurărilor, astfel că acest scop prezentat nu se justifică.

Cu privire la faptele de complicitate la dare de mită și la cumpărare de influență, a precizat că actul material imputat inculpatului este întocmirea unui calcul, întrucât pe parcursul judecății în primă instanță, acel calcul a primit diverse denumiri, subliniind faptul că acest document nu a calculat bonusul

salarial, nicăieri în cuprinsul acestuia neregăsindu-se mențiuni cu privire la aspectul bonusului salarial, calculul fiind cel de verificare a atingerii criteriilor de performanță, existând și o altă mențiune olografă care reprezintă calculul veritabil al acestui bonus, folosindu-se de valoarea indicată ca atingere a criteriilor de performanță; acest calcul nu a fost relevant pentru parchet, nici nu a stabilit persoana care l-a efectuat, nu au făcut cercetări în acest sens, considerându-se că efectuarea acestui calcul este lipsită de relevanță penală.

A arătat că în măsura în care instanța va ajunge la concluzia că acordarea acestui bonus salarial s-a făcut cu respectarea legii, ceea ce nu îi mai dă un caracter de folos necuvenit, ar putea conduce la achitarea autorilor infracțiunilor la care se presupune că inculpatul a fost complice.

A învederat că prin sentința atacată, nu sunt analizate toate apărările făcute, respectiv aplicarea dispozițiilor legale în materia interpretării contractului, părțile implicate dând o interpretare diferită, în sensul că parchetul consideră că din interpretarea contractului era necesară o nouă anexă pentru anul 2013 pentru a se plăti bonusul, apărarea afirmând contrariul.

A precizat că dispozițiile art. 1272 Cod civil statuează faptul că un contract nu obligă numai la ceea ce este expres prevăzut în dânsul, ci la ceea ce legea sau obiceiul dă obligației după natura sa, făcându-se referire și la practicile statornicite între părți.

A apreciat că pe parcursul cercetării judecătorești s-a demonstrat faptul că în mod obișnuit persoanele care dețin funcții de conducere în societăți de asigurări primesc un astfel de bonus salarial anual, întrucât acesta reprezintă o cointeresare directă a managerului de a atinge anumite performanțe.

A menționat că se contestă faptul că se putea acorda acest bonus salarial în lipsa unei anexe pe anul 2013, însă dacă lipsa anexe ar fi condus la imposibilitatea de plată a bonusului, trebuie analizat contractul și observat faptul că îndeplinirea criteriilor de performanță este prevăzută ca obligație principală a managerului, inculpatul M., în contractul său, ori dacă se acceptă susținerea că lipsa unei anexe pe anul 2013 conduce la imposibilitatea de plată a bonusului, ar trebui să se afirme că pe anul 2013 domnul M. nu avea nici o obligație contractuală, întrucât obligația sa esențială nu mai era definită în lipsa unei anexe pe anul 2013, ceea ce înseamnă că pentru primele 5 luni cât a lucrat, a fost plătit deși nu se cuvenea.

Cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b Legea nr.78/2000, a apreciat că actele materiale reținute în sarcina inculpatului V., vizează transmiterea unui SMS în data de 16 septembrie 2013, respectiv primirea unui SMS în data de 25 septembrie 2013, punctând faptul că apărarea a susținut pe parcursul procesului faptul că ceea ce s-a transmis prin sms-ul din data de 16 septembrie 2013 nu reprezenta decât un simplu zvon, nefiind o informație, aspect confirmat și de concluziile parchetului de la acest termen, întrucât este pentru prima dată când parchetul afirmă că informațiile provin de la domnul R., care în calitate de președinte al ASF, era singurul în măsură să dispună efectuarea de controale, domnul M. luând cunoștință de la acesta și transmițând mai departe.

În raport de decizia cu privire la control și nota care a stat la baza deciziei, după cum rezultă din actele existente la dosar, acestea s-au întocmit la începutul

lunii octombrie 2013, existând inclusiv o convorbire telefonică între domnul T., președinte ASF și domnul I., secretar, ce a fost audiat ca martor, la începutul lunii octombrie, în care domnul I. este interpellat cu privire la desemnarea unei comisii de control la C., acesta răspunzând că nu a fost încă desemnată o comisie de control. Prin urmare, dacă abia în luna octombrie a apărut această informație, care susține parchetul că ar fi fost transmisă de domnul R. prin inculpatul M., atunci inculpatul V. nu ar fi putut să o transmită în septembrie 2013.

Sub acest aspect, a arătat că acel control nu a venit în septembrie, ci în luna octombrie, iar cu privire la sms-ul din 25 septembrie 2013, primit de la inculpatul M., că nu există nicio probă în sensul în care inculpatul V. ar fi transmis acest sms inculpatului C.; complicitatea reținută în sarcina inculpatului V., vizează modalitatea de săvârșire a infracțiunilor, în sensul folosirii informației și nu permitere a accesului, pentru a fi considerat complicele inculpatului M..

A învederat că există un sms ce nu conține o informație, iar cel căruia i-a fost transmis, M., nu era inculpat pentru complicitate la aceeași faptă, existând și un sms primit pe care inculpatul V. l-a transmis mai departe, existând o legătură între această infracțiune și cea de grup, întrucât chiar judecătorul fondului reține în considerentele sentinței, faptul că privită singular, activitatea inculpatului V. constând în efectuarea aceluși calcul, nu ar fi putut conduce la concluzia că acesta ar fi sprijinit grupul, iar faptul că acesta ar fi transmis aceste informații în luna septembrie, definitivează cumva activitatea sa infracțională.

Astfel, a menționat faptul că dacă instanța ar dispune achitarea pentru infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b Legea nr.78/2000, s-ar răsfrânge și asupra participării la grupul infracțional, astfel că a solicitat admiterea apelului și achitarea inculpatului V..

Analizând apelurile formulate, prin prisma motivelor invocate, Înalta Curte apreciază ca fondate doar apelurile declarate de inculpații C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V. însă, în raport de următoarele argumente:

Cu caracter prioritar, Înalta Curte, în opinie majoritară, va analiza motivul de apel circumscris așa zisului caz de nulitate absolută ce vizează în opinia apelanților inculpați C. și M. compunerea instanței, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare.

În analiza acestui motiv de apel, Înalta Curte apreciază că se impun a fi făcute precizări și considerațiuni generale în legătură cu situația judecătorului de drepturi și libertăți care ulterior a îndeplinit și funcția de judecător.

Astfel, art. 3 C.procedură penală intitulat ”separarea funcțiilor judiciare”, prevede în conținutul său următoarele dispoziții:

(1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare:

- a) funcția de urmărire penală;
- b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală;
- c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată;
- d) funcția de judecată.

(2) Funcțiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel.

(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.

Așadar, conținutul acestor dispoziții menționează și explicitează totodată funcțiile pe care un judecător le poate exercita în cazul unui proces penal și explică de asemenea care este sancțiunea care intervine în situația în care un judecător exercită simultan 2 funcții judiciare în cadrul aceluiași proces penal.

Pentru că apelantul inculpat C. a circumscris situația de incompatibilitate a judecătorului fondului, care în cauza supusă judecării a emis două autorizări de percheziție informatică cu privire la alt inculpat; noțiunii de nulitate absolută, Înalta Curte apreciază că se impune a se defini și explicita termenul de ”incompatibilitate a judecătorului care în cadrul aceluiași proces penal exercită două funcții judiciare și sancțiunea procesuală ce derivă din această situație.

Astfel în opinia majoritară a Înaltei Curți, incompatibilitatea vizează situația în care se află un judecător care pe parcursul aceluiași proces penal a îndeplinit mai multe activități judiciare, cu încălcarea dispozițiilor ce reglementează separarea funcțiilor judiciare.

În doctrina de specialitate, **incompatibilitatea a fost definită ca fiind imposibilitatea legală în care se află un subiect procesual de a participa într-o cauză penală, spre a nu influența caracterul echitabil al procesului penal**

După cum se poate observa, incompatibilitatea are o natură preventivă, în sensul că înlătură din timp orice fel de prezumție cu privire la imparțialitatea și obiectivitatea unui subiect oficial. Abținerea și recuzarea intervin întotdeauna înainte de efectuarea unui anume act procesual/procedural sau, de îndată ce s-a luat la cunoștință despre o atare situație dar nu mai târziu de termenul instituit în art. 282 Cod procedură penală.

Așadar, incompatibilitatea reprezintă o instituție procesuală, o situație specială în care se află un subiect oficial față de o cauză penală și se referă la activitatea judiciară în procesul penal a unui judecător .

Cu privire la sancțiunea procedurală care intervine în cazul în care un act a fost deja îndeplinit de către un subiect oficial incompatibil, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că intervine *nulitatea relativă*, opinia apelantului inculpat C. în sensul că incompatibilitatea se referă la compunerea completului de judecată, fiind incident cazul de *nulitate absolută* prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. a) C. pr. pen., este nefondată și în raport de următoarele argumente.

Astfel, dacă legiuitorul ar fi dorit să circumscrie incompatibilitatea judecătorului, cazului de nulitate absolută referitoare la compunerea instanței nu ar fi dat posibilitatea judecătorului **să poată menține** actele îndeplinite sau măsurile dispuse astfel cum este inserat în conținutul art. 68 alin. 6 C.pr. penală.

Mai mult decât atât legiuitorul reglementând expres cazurile de contestație în anulare în conținutul art. 426 lit.d C.pr.penală delimitează clar noțiunea de compunere a instanței de cea în care a existat un caz de incompatibilitate și arată când și în ce condiții poate fi analizată.

Pornind de la aceste dispoziții legale, apreciem că în situația în care subiectul oficial este incompatibil sancțiunea procedurală aplicabilă respectivului act este nulitatea relativă și având în vedere cazurile enumerate de

art. 64 C. pr. pen., apreciem că incompatibilitatea judecătorului atrage nulitatea relativă a actelor efectuate de acesta de la momentul declanșării stării de incompatibilitate, iar remediul procesual este cel al abținerii sau re recuzării.

Adoptând principiul stării de inadecvare a respectivului subiect oficial, este mai mult decât evident că va plana o anumită suspiciune de imparțialitate asupra tuturor actelor îndeplinite, începând cu primul moment în care judecătorul respectiv s-a aflat în starea de incompatibilitate iar analiza acestui motiv se apel se impune a fi astfel analizată și nu prin prisma celei ce vizează compunerea instanței pentru că incompatibilitatea se referă la „activitatea judiciară” în procesul penal și, prin urmare, nulitatea absolută prevăzută de art. 281 alin. (1) lit. a) C. pr. pen. nu se aplică, deoarece acest caz ar privi doar modul de organizare al instanței (din punct de vedere administrativ).

Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că trebuie avut în vedere faptul că împiedicarea prevăzută de lege în cazul unui anumit subiect oficial (în cazul incompatibilității) se justifică prin faptul că, în privința persoanei respective survin anumite împrejurări personale, de natură a pune sub semnul îndoielii obiectivitatea acestora în soluționarea cauzei penale și doar prin prisma acestor aspecte trebuie analizat în ce măsură judecătorul incompatibil a produs o vătămare.

Așadar, cunoscând că a existat deja o încălcare a dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal (prin starea de incompatibilitate), va trebui să stabilim că s-a adus o vătămare drepturilor părților/subiecților procesuali principali (nulitate relativă) deoarece ține chiar de esența incompatibilității ideea de a fi nevoie să se arate dacă va exista sau nu o vătămare pentru că **incompatibilitatea nu trebuie considerată ca o lipsă de pregătire profesională, ci numai o situație specială în care se află un subiect oficial față de o cauză penală.**

Altfel spus, la formularea și respectiv la soluționarea cererii de abținere/recuzare ne interesează dacă va exista sau nu o vătămare în situația în care acel subiect oficial va continua să participe la soluționarea sau judecarea respectivei cauze penale, simpla constatare a stării de incompatibilitate nefiind suficientă pentru ca acesta să se abțină sau să fie recuzat.

Înalta Curte, în opinie majoritară, apreciază că aceeași regulă se aplică și după ce actul a fost efectuat de către un subiect oficial incompatibil întrucât trebuie să existe o simetrie, atât înainte de efectuarea unui act, cât și ulterior efectuării actului. Astfel, dacă un act procesual/procedural a fost efectuat de un subiect oficial aflat într-unul dintre cazurile de incompatibilitate, vătămarea trebuie dovedită, deoarece ține chiar de esența incompatibilității ideea de a fi nevoie să se arate dacă va exista sau nu o vătămare.

În lumina jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea instanței de judecată, în sensul art.6 paragraf 1, este analizată atât sub aspect subiectiv cât și sub aspect obiectiv. Prin prisma demersului subiectiv, judecătorii sunt datori să se abțină să manifeste o părere preconcepută, iar prin prisma demersului obiectiv, judecătorul trebuie să ofere suficiente garanții pentru a exclude orice dubiu că ar putea acționa părtinitor într-un litigiu dedus judecății. Imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se

prezumă până la proba contrarie, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând a fi dovedită .

Curtea Europeană în practica sa constantă deși a admis că nu există o delimitare clară între aspectul obiectiv și cel subiectiv și că pentru a statua asupra imparțialității judecătorului, același act al unui judecător, acesta poate fi analizat atât prin prisma demersului subiectiv cât și obiectiv.

Curtea Europeană, analizând potrivit testului obiectiv imparțialitatea instanței atunci când un judecător s-a pronunțat în cauză într-un stadiu anterior al procedurii, a decis că aceasta nu constituie, în sine, o încălcare a Convenției, determinante fiind întinderea și natura deciziilor pe care instanța le-a luat și se arată spre exemplu, că instanța națională care decide cu privire la cererea de eliberare formulată de un deținut nu trebuie să se pronunțe cu privire la vinovăția acestuia.

Doctrina a precizat că a soluționa cauza înseamnă a rezolva chestiunile privitoare la existența faptei penale, a vinovăției sau a nevinovăției făptuitorului, iar căile de atac să fie în legătură cu soluționarea fondului acestora

Limitând analiza numai la latura penală a cauzei, a soluționa acțiunea penală, potrivit oricăreia dintre posibilitățile legale, implică pronunțarea asupra temeiului și obiectului acesteia: faptă, făptuitor, răspundere penală. De altfel, soluționarea în sensul legii presupune o judecată, o operațiune finală de verificare și evaluare a materialului probator al cauzei.

Rolul instanței în caz de incompatibilitate este limitat numai la constatarea existenței unei suspiciuni cu privire la existența faptei săvârșite de inculpat (*actus reus*), chiar dacă aceasta se va dovedi insuficientă ulterior pentru a dovedi vinovăția unei persoane dincolo de orice îndoială rezonabilă. Altfel spus, nu trebuie pus semnul egalității între suspiciune și dovedirea vinovăției, întrucât rolul judecătorului este limitat numai la constatarea existenței unei suspiciuni cu privire la existența faptei săvârșite de inculpat (*actus reus*), chiar dacă aceasta se va dovedi insuficientă ulterior pentru a dovedi vinovăția unei persoane dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Într-o altă cauză, Curtea a decis că nu poate fi privit drept imparțial judecătorul care a condamnat anterior un coinculpat într-un alt proces penal, tot pentru faptul că înfăptuise acte de instigare la săvârșirea infracțiunii de furt a unor echipamente din mașini, exprimându-și părerea asupra existenței faptei și a vinovăției participanților.

În decizia de inadmisibilitate (parțială) din 15 noiembrie 2005 pronunțată în cauza Peter FRYCKMAN and FRYCKMAN-YHTIÖ OY împotriva Finlandei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat faptul că nu poate fi considerat imparțial, atunci când se ia o decizie pe fond asupra unei cauze judecătorul care urmează să soluționeze o cauză similară. Dimpotrivă, analiza preliminară a informațiilor disponibile nu înseamnă că are o părere preconcepută cu privire la soluția finală ce se va pronunța în ce privește fondul cauzei ; pentru a dispune condamnarea unei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, judecătorul trebuie să constate, mai presus de orice îndoială rezonabilă, întrunirea conținutului constitutiv al unei infracțiuni și imputabilitatea acesteia persoanei acuzate (*actus rei*, adică fapta și *mens rea*, adică latura subiectivă trebuie probate dincolo de orice îndoială rezonabilă).

Toate aceste aspecte, prin raportare la speța concretă și prin prisma actelor procedurale îndeplinite de judecătorul fondului și analizării existenței unei vătămări, conduc la concluzia că în cauza pendinte judecătorul fondului a respectat standardele de imparțialitate atât potrivit normele dreptului intern cât și cele stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, deși judecătorul fondului a emis două autorizări de percheziții informatice în calitate de judecător de drepturi și libertăți, analiza actelor și lucrărilor dosarului nu reliefează nici un aspect în ceea ce privește o posibilă atitudine parțială sau subiectivă a acestuia, în sensul că ar fi avut cunoștință de acest aspect și că în mod intenționat și-ar fi dorit să rămână pe acest dosar prin neformularea unei cereri de abținere.

De altfel repartizarea acestuia pe acest dosar a survenit ca urmare a faptului că judecătorul inițial investit a intrat în concediu de maternitate, iar repartizarea ulterioară a dosarului a avut loc potrivit regulamentului de ordine interioară a instanțelor, așa cum rezultă și din procesul verbal întocmit de președintele de secție și aflat la dosarul cauzei, în pofida susținerilor apelantului inculpat C. care a invocat inclusiv încălcarea acestor norme, dar care nu a fost în măsură să explice în ce măsură au fost ele încălcate.

Potrivit dispozițiilor art.98 alin.4 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor, aplicabil la data judecării faptelor „în caz de absență, compunerea completului de judecată se va realiza prin participarea judecătorilor din planificarea de permanență, desemnați conform alin. (4) și (5), întocmindu-se în acest sens un proces-verbal.”

Analiza actelor dosarului, astfel cum este reliefată în vol.9 fila 239 a Curții de Apel București, procesul verbal încheiat și atașat la dosarul cauzei atestă faptul că înlocuirea judecătorului inițial desemnat s-a dispus din motive obiective iar înlocuirea acestuia s-a dispus cu respectarea normelor legale ce reglementează situațiile de acest gen, respectiv prin desemnarea judecătorului din planificarea de permanență astfel cum s-a consemnat în procesul verbal.

Susținerea apărătorului inculpatului C., în sensul în care dosarul ar fi trebuit să fie supus din nou procesului de repartizare aleatorie și că prin modalitatea folosită s-au încălcat normele legale ce vizează compunerea instanței este neîntemeiată și contravine dispozițiilor legale redată anterior.

Mai mult decât atât, se constată că pe durata judecății la instanța de fond, apărătorii inculpatului C., au formulat mai multe cereri de recuzare, a diferitor judecători, însă cu privire la judecătorul fondului, aflat în stare de incompatibilitate nu a formulat până la terminarea judecății pe fond nicio cerere de recuzare, rămânând într-o totală stare de pasivitate.

Invocarea stării de incompatibilitate a judecătorului fondului, pentru considerentele arătate nu va putea fi analizată decât prin prisma unei presupuse vătămări circumscrise așa cum s-a arătat unei eventuale imparțialități a judecătorului fondului, imparțialitate care nu numai că nu a fost invocată de apelantul inculpat în vreun fel sau contestată sub vreun aspect, ba mai mult decât atât în examenul propriu de imparțialitate, Înalta Curte, în opinie majoritară, apreciază că în analiza modului în care judecătorul fondului a soluționat cauza nu se regăsesc acele temeieri cu privire la care există suspiciunea rezonabilă că judecătorul prin măsurile luate a lăsat să se înțeleagă, dincolo de orice dubiu

rezonabil, că și-a creat convingerea cu privire la vinovăția vreunui dintre inculpați.

Față de argumente de fapt și drept expuse, Înalta Curte în opinie majoritară apreciază că, dincolo de faptul că incompatibilitatea unui judecător nu se circumscrie noțiunii de compunerea instanței și că nu poate fi analizată prin raportare la cazul de nulitate absolută invocat; incompatibilitatea judecătorului fondului nu a afectat în vreun mod imparțialitatea sa și ca atare nu se impune desființarea cauzei și trimiterea acesteia spre rejudecare.

În ceea ce privește acordarea nelegală a bonusului salarial, inculpatului M., apelurile inculpaților pe această acuzație este nefondat pentru considerentele ce vor fi expuse:

În legătură cu acordarea în data de 26.08.2013, în cadrul ședinței consiliului de administrație al S.C. C. S.A. a sumei de 8.937,5 euro, cu titlu de mită, Înalta curte, în opinie majoritară constă că s-a făcut dovada implicării infracționale a inculpaților C., M., M. și C., dincolo de orice dubiu însă doar sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de dare de mită în ceea ce-l privește pe inculpatul C., luare de mită în ceea ce-l privește pe inculpatul M., complicitate la dare de mită în ceea ce-l privește pe inculpatul M. și complicitate la dare de mită în ceea ce o privește pe inculpata C. în raport de următoarele considerente:

Astfel în conținutul actului de sesizare al instanței se reține că fapta inculpatului C. care, în data de 26 august 2013, a remis inculpatului M. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *dare de mită*, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 și că fapta inculpatului C. care, în condițiile descrise anterior a remis foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *cumpărare de influență*, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

În sarcina inculpatului M. se reține că în data de 26 august 2013, a primit de la inculpatul C. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, în scopul neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită*, prev. de art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. și că fapta inculpatului M. care, în condițiile arătate și cu același prilej, a primit foloasele necuvenite de la inculpatul C. cu scopul ca, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența

asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Privitor la inculpatul M. se reține că în data de 26 august 2013, l-a sprijinit inculpatul C. (*inclusiv, prin votul exprimat în cadrul ședinței din data susmenționată*) să remită inculpatului M. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la dare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. și că fapta inculpatului M. care în condițiile descrise anterior l-a sprijinit pe inculpatul C. să remită foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la cumpărare de influență*, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

Totodată se reține că fapta inculpatului M. care, cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul M. să obțină foloasele necuvenite cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la luare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Cu referire la inculpata C. se reține că în data de 26 august 2013, l-a sprijinit inculpatul C. (*inclusiv, prin solicitarea făcută membrilor consiliului de administrație și prezentarea unui calcul nesuținut de date contractuale*) să remită inculpatului M. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la dare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. precum și că fapta inculpatei C. care, în condițiile arătate cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul C. să remită foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului

Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la cumpărare de influență*, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p..

Inculpatei S.C. C. S.A. i se reține faptul că, prin acționar majoritar C., în data de 26 august 2013, a remis inculpatului M. suma de 39.141 lei, disimulată în modalitatea acordării unei prime fără acoperire contractuală, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *dare de mită*, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. și că fapta inculpatei S.C. C. S.A. care, prin acționar majoritar C., în condițiile arătate și cu același prilej, a remis foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *cumpărare de influență*, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p..

Premergător analizei situației de fapt reținută în sarcina inculpaților prin prisma acuzațiilor aduse și a probelor administrate în cauză, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că se impun a fi făcute precizări ce țin de încadrarea juridică dată faptelor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată :

Astfel pentru reținerea în concurs atât a infracțiunii de dare de mită și cumpărare de influență cum este situația inculpatului C. și C..; luare de mită și trafic de influență pentru inculpatul M., beneficiarul mitei; complicitate la dare de mită și cumpărare de influență în raport de inculpatul M. (autor, inculpatul C.) și complicitate la luare de mită în sarcina aceuiași inculpat (autor M.) și complicitate la dare de mită precum și complicitate la cumpărare de influență reținută în sarcina inculpatei C., trebuiesc îndeplinite anumite condiții în vederea angajării cumulativ a răspunderii penale.

Diferența dintre cumpărarea de influență și darea de mită se produce în ceea ce privește subiectul pasiv. Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase se face în cazul infracțiunii de dare de mită către cel care are îndatoririle de serviciu a căror îndeplinire, neîndeplinire, întârziere sau act contrar acestor îndatoriri se solicită.

În cazul infracțiunii de cumpărare de influență, actele de promisiune, oferire sau dare de bani, se exercită se exercită către o altă persoană decât funcționarul ale cărui îndatoriri de serviciu sunt legate de banii sau foloasele în cauză, respectiv actele sunt făcute către o persoană care are influență sau lasă să

se creadă că are influență asupra unui funcționar.

Or, raportându-ne la datele particulare ale prezentei cauze, se constată că strict pe aceeași situație juridică, s-au reținut două încadrări juridice în sarcina inculpaților C. și C., fără a se face dovadă vreunei conivențe infracționale probată astfel cum cer exigențele procesual penale în ceea ce privește reținerea și a infracțiunii de cumpărare de influență.

În opinia majoritară a Înaltei Curți, apreciem că nu s-a făcut dovadă dincolo de orice îndoială că suma de bani cu care a fost bonusat inculpatul M. și dată cu titlu de mită s-a făcut inclusiv în scopul ca acesta să-și exercite influența și către o altă persoană decât persoana acestuia ale cărei îndatoriri de serviciu sunt legate de banii sau foloasele în cauză .

Dacă actele cauzei, astfel cum vor fi expuse ulterior, conduc la concluzia certă că inculpatul M. a fost mituit în legătură cu acte ce țin de propria activitate, situația este total diferită în ceea ce privește reținerea și a infracțiunii de cumpărare de influență reținută în sarcina inculpatului C. corelativ cu reținerea în sarcina inculpatului M. a infracțiunii de trafic de influență.

Simpla prezumție că prin numirea acestuia în calitate de membru neexecutiv al ASF își va încălca atât propriile îndatoriri cât și faptul că își va exercita influența asupra altor persoane din conducerea ASF, pentru a proteja interesele financiare ale C., nu poate conduce de plano la condamnarea acestuia pentru ambele infracțiuni.

Nu a fost demonstrat în nici un mod că inculpatul C. și implicit inculpata persoană juridică C., i-a solicitat inculpatului M. ca în momentul în care va ajunge la ASF va determina sau va face toate demersurile în ceea ce-i privește pe ceilalți membri din conducerea ASF pentru a favoriza într-un mod sau altul C., după cum nu s-a dovedit în niciun mod că inculpatul M. a promis sau s-a angajat în vreun mod să intervină prin prisma noii sale calități în favoarea C., pentru a se putea reține săvârșirea în concurs a celor două infracțiuni.

În mod similar, situația juridică este identică și în cazul inculpatului M., în sarcina căruia se rețin corelativ și pe aceeași situație juridică atât infracțiunea de luare de mită cât și infracțiunea de trafic de influență

Deși ambele infracțiuni aduc atingere aceluiași obiect juridic, ele se deosebesc prin faptul că lezarea prestigiului organelor de stat sau publice se realizează în mod direct în cazul infracțiunii de luare de mită și în mod indirect în cazul infracțiunii de trafic de influență, deoarece în acest ultim caz fapta creează impresia că un funcționar poate fi influențat în legătură cu atribuțiile sale de serviciu, pe când în primul arată că un funcționar este corupt.

Cu privire la latura subiectivă a celor două infracțiuni, dacă la infracțiunea de trafic de influență subiectul își dă seama că discreditează un funcționar, lăsând impresia nefavorabilă că acesta este influențabil sau incoruptibil , în cazul infracțiunii de luare de mită, subiectul își dă seama că discreditează funcției pe care o îndeplinește se datorează propriei sale corupții,

Or, Înalta Curte constată că în mod indubitabil, activitatea infracțională a inculpatului M. a implicat propria sa funcție și nu s-a probat faptul că activitatea sa nu s-a limitat numai la această activitate generată de noua sa funcție și că s-a prevalat de influența pe care i-a conferit-o noua sa funcție pe lângă alți funcționari ai ASF pentru a se putea reține și infracțiunea de trafic de influență.

Pentru reținerea în mod corelativ a acestor două infracțiuni, este necesar ca și cel asupra căruia urmează a se trafica sau după caz cumpăra influența să cunoască fie și în linii mari faptul că urmează sau este angajat în activități ce țin de atribuțiile sale de serviciu de către cel care își va trafica influența sau i-o va cumpăra, în caz contrar în lipsa oricăror probe care să confere posibilitatea de a demonstra că s-a intervenit în vreun mod apt să angajeze răspunderea penală și sub acest aspect nu se poate dispune condamnarea.

Același considerațiuni juridice sunt valabile și în ceea ce privește pe inculpații M. și C. în ceea ce privește reținerea în sarcina acestora atât a infracțiunii de complicitate la dare de mită cât și complicitate la cumpărare de influență, astfel că pentru argumentele arătate acestea nu vor mai fi reluate.

O abordare distinctă necesită în opinia majoritară a Înaltei Curți, încadrarea juridică dată faptelor reținute în sarcina inculpatului M., în sarcina căruia se reține complicitate atât la infracțiunea de dare de mită (autor C.) cât și complicitate la infracțiunea de luare de mită (autor M.), respectiv determinarea poziției juridice a intermediarului, respectiv dacă acesta este complice la infracțiunea de dare de mită sau la cea de luare de mită.

În acord cu opinia exprimată în doctrină, apreciem că în cazul infracțiunilor bilaterale nedisociate, ne aflăm în prezența unei complicități unice, indiferent dacă acea persoană a dorit să ajute numai pe unul dintre autori sau pe amândoi, pentru că ar fi inechitabil ca persoana intermediară să fie condamnată pentru un concurs de infracțiuni iar mituitorul și respectiv persoana mituită să fie condamnați doar pentru infracțiunea de dare de mită și respectiv luare de mită.

În angajarea răspunderii penale, este însă esențial a se determina cu privire la care din cele două infracțiuni complicele a săvârșit acte de complicitate, respectiv este important a se stabili elementul subiectiv cu care acționează complicele.

Astfel, trebuie determinat și delimitat dacă complicele acționează cu intenția directă de a-l ajuta pe mituitor sau pe mituit deși și-a dat seama că, prin fapta sa îl va ajuta implicit și pe celălalt (intenția indirectă) și în raport de poziția sa subiectivă, se va reține complicitate fie la infracțiunea de dare de mită, fie complicitate la infracțiunea de luare de mită.

În determinarea poziției subiective a compicelui trebuie de asemenea stabilit în raport de care dintre cele două persoane autori ai infracțiunilor de dare de mită și respectiv luare de mită, se află complicele în relații mai apropiate sau altfel spus interesul cărui autor dorește acesta în mod prioritar să-l satisfacă.

Pornind de la aceste considerațiuni tehnice apreciem că, actele dosarului reliefează neechivoc că intenția inculpatului M., a fost aceea de a satisface prioritar interesele infracționale ale inculpatului C., persoana de la care acesta beneficia de importante sume de bani astfel că angajarea răspunderii penale pe acest palier se va face doar sub aspectul participației penale la infracțiunea de dare de mită.

Față de toate aceste considerente de fapt și drept expuse și în raport de argumentele arătate se va dispune achitarea inculpaților pentru infracțiunile arătate în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I C.pr.penală.

Pe fondul cauzei, analiza actelor și lucrărilor dosarului, reliefează în opinia majoritară a Înaltei Curți în opoziție cu apărările inculpaților pe acest capăt de acuzare că s-a dovedit neechivoc vinovăția acestora, înscrisurile aflate la dosarul cauzei coroborate cu declarațiile inculpaților, martorilor audiați și conținutul convorbirilor telefonice precum și a procesului verbal de redare a conținutului ședinței consiliului de administrație conduc indubitabil la stabilirea implicării infracționale a acestora.

În analiza vinovăției inculpaților pe acest segment, Înalta Curte va analiza prioritar:

- **natura drepturilor ce se cuveneau inculpatului M.**
- **modul în care acestea i-au fost acordate precum și**
- **scopul premiei nejustificate a acestuia.**

Analiza contractului de mandat nr. 413155 încheiat la 05.05.2012 încheiat cu inculpatul M. (volumul 10, filele 200-209), cu valabilitate de 3 ani, reliefează că pe durata derulării acestuia singurele beneficii contractuale acordate au fost stipulate în articolul 4 alin. 4.1., lit. a., respectiv: să primească o indemnizație lunară, netă de 5.500 euro; să primească în folosință un autoturism de serviciu și să beneficieze de o locuință de serviciu în localitatea Sibiu; să i se deconteze cheltuielile legate de cazare, diurnă și transport, pentru deplasările în interes de serviciu efectuate în țară și în străinătate;

La contractul de mandat precizat a fost încheiată în data de 16.05.2012 anexa cu nr. 413156 prin care inculpatului M. i se acorda, exclusiv pentru anul 2012, un bonus de performanță în funcție de atingerea unor obiective iar în cursul anului 2013, nu s-a mai încheiat o anexă aferentă anului 2013 privind plata bonusului de performanță.

Deși pentru perioada aferentă anului 2013 nu s-a mai încheiat o anexă care să permit analizarea și după caz acordarea vreunui bonus de performanță inculpatului M., în ședința consiliului de administrație al C. din data de 26.08.2013, inculpata C. care deținea la acea dată funcția de director general, a înaintat o solicitare înregistrată la S.C. C. S.A. sub nr. 4155854 din 28.08.2013 (volumul 10, filele 211-212) prin care arăta că inculpatul M. are dreptul să încaseze un bonus de performanță, aferent activității pentru primele cinci luni din anul 2013, în cuantum de 8.937,5 euro și a atașat în susținerea cererii o anexă justificativă întocmită de către inculpatul V..

Declarațiile martorilor audiați în cauză reliefează că în ziua respectivă au avut loc două ședințe ale C.A., una lunară la care a participat ca și președinte, iar cea de-a doua, ulterioară primei și care a avut loc la inițiativa directorului general al S.C. C. S.A., doamna C., prin care se solicita bonificarea domnului M. pentru activitatea desfășurată în perioada 01 ianuarie 2013 – 20 mai 2013. Totodată așa cum rezultă din declarația martorei, bonificația acordată domnului M., în cuantum de aproximativ 9.000 euro, a fost nelegală întrucât contractul de mandat între acesta și S.C. C. S.A. prevedea bonificarea într-un act adițional doar pentru anul 2012 și că a fost chemată de către inculpatul C. într-un alt birou, iar desfășurarea ședinței de aprobare a bonusului a avut loc în absența acesteia.

Analiza declarației acestei martore, pe nume A. este confirmată și susținută și de martora R., secretara consiliului de administrație, care a declarat că ședința din 26.08.2013, a fost una ordinară, iar la aceasta au participat doamna A., domnul M., doamna C. și doamna H., doamna R. fiind în concediu la acea dată. De asemenea, a participat la ședință și doamna C., ca director general la S.C. C. S.A. și că după epuizarea punctului de pe ordinea de zi, a încheiat un proces verbal semnat de toate persoanele prezente, după care doamna A. a părăsit sala de ședință.

După momentul plecării martorei A., inculpata C. a prezentat membrilor consiliului rămași o nouă solicitare, cerând aprobarea acesteia, iar solicitarea prevedea acordarea unui bonus de performanță inculpatului M., pentru activitatea desfășurată în 2013 și se invocau niște clauze contractuale. Solicitarea era semnată de doamna C.. Membrii consiliului rămași au aprobat în unanimitate acea solicitare.

Totodată martora a arătat că a fost o situație neobișnuită cu privire la această solicitare, situație care nu s-a mai întâmplat nici anterior și nici ulterior acelei date.

Analiza corespondenței electronice aflată la dosarul cauzei, respectiv e-mailul din data de 07.09.2013, transmis de la adresa de e-mail aparținând directorului economic adjunct al S.C. C. S.A., D., către C., la căsuța de poștă electronică : „bună dimineța, domnule președinte doresc să vă informez că am primit pentru efectuare plată o decizie a CA din 26.08.2013 și o solicitare a doamnei dir. general, privind achitare bonus pt 5 luni de activitate în 2013 a d-lui M. în sumă de 8.937.5 euro: În săptămâna 09.09.2013 – 13.09.2013, programăm efectuarea acestei plăți. Dacă aveți alte dispoziții de transmis așteptăm dispozițiile dv. Menționez că transmit acest e-mail pentru informarea dvs. întrucât mi se pare normal să vă informăm având în vedere că decizia CA este luată cu 3 voturi din 5 fără a fi semnată de președinte CA - volumul 10, fila 214)”, relevă faptul că inculpatul C. era la curent cu remiterea bonusului inculpatului M., și așa cum s-a arătat era informat cu privire la toate activitățile firmei până în cele mai mici detalii.

În declarația data inculpatul V., cel care a calculat bonus salarial a arătat că, de pe o zi pe alta M. și C., care se aflau împreună în birou cu mine, i-au solicitat să facă un calcul pentru plata unui bonus de performanță în raport cu primele 5 luni din 2013, lucrate de M., ca director la C. S.A. Inculpatul a arătat că i s-a solicitat acest lucru, întrucât și în 2012, atât lui M., cât și lui C., el le calculase valoarea bonusurilor de performanță, dar la cererea lui M. și a lui C. și că acest calcul l-a transmis doamnei C. pe e-mail și că nu a avut la dispoziție cu ocazia efectuării acestui calcul vreun act adițional aferent contractului de mandat pentru anul 2013, privindu-l pe M..

Declarația inculpatului V., reliefează faptul că în mod conștient a acceptat să dea curs unei solicitări despre care știa că excede cadrului legal, motivarea puerilă a acestuia că el se ocupa doar cu asta, relevă faptul că a preferat să încalce legea pentru a rămâne în grațiile conducerii C...

Deși martorii A. și C. au arătat că bonusul care a fost acordat domnului M. pentru anul 2013 este unul prea mic, în raport de activitatea pe care acesta a desfășurat-o și de rezultatele obținute și că acest bonus salarial avea caracter

anual și era stabilit pe baza criteriilor de performanță, fiind achitat nu doar în primul an, ci în fiecare an pe durata contractului, analiza anexelor la contract prevedeau acordarea unor bonusuri salariale anuale, nu doar pentru anul 2012 și erau calculate în funcție de nivelul de performanță iar prin actul adițional încheiat la contract în anul 2013 se schimbaseră criteriile de performanță ce fuseseră valabile pentru anul 2012.

Practic prin negocierile acestor anexe din anul 2013, nu s-a negociat dreptul de a primi bonus ci doar natura criteriilor de performanță și prin urmare, acordarea unui bonus salarial pentru inculpatul M., în condițiile în care acesta a fost calculat de inculpatul V., era condiționată de încheierea unei anexe pentru anul 2013, din moment ce aceasta era modalitatea prin care se puteau fixa noile criterii de performanță.

Apărările inculpaților din acest punct de vedere sunt nefondate atâta timp cât nu au existat prevederi contractuale exprese care să le permit acordarea unor bonusuri și nici nu s-au încheiat acte adiționale la contractul de mandat, cum a fost cazul martorilor C. sau A..

Nici apărarea ce vizează conduita profesională performantă a inculpatului M. nu se circumscrie unei apărări sustenabile atâta timp cât acordarea discreționară și lipsită de fundament legal către acesta a unor sume de bani a avut loc după ce acesta ocupase deja funcția de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară și, în consecință, obținerea unui folos material necuvenit de către inculpatul M..

Dincolo de faptul că inculpații au negat orice implicare infracțională legat de acordarea acestui bonus salarial, Înalta Curte apreciază în consens cu instanța fondului că acordarea lui s-a dispus în scopul și pentru a cumpără ”bunăvoința inculpatului M.” și care deși ocupa o funcție ce nu îi mai permitea să aibă nici un fel de beneficiu financiar din partea societății unde anterior lucrase a acceptat cu bună știință primirea acestui bonus salarial în pofida faptului că rolul Autorității de Supraveghere Financiară, unde își desfășura și el activitatea era Acela de a supraveghea activitatea societăților de asigurare deși era conștient că ocupa o funcție ce nu îi mai permitea să aibă nici un fel de beneficiu financiar din partea societății unde anterior lucrase.

Atribuțiile membrilor neexecutivi ai consiliului Autorității de Supraveghere Financiară sunt reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată prin Legea nr. 113/2013, fiind stipulate, în mod expres, și în Regulamentul de organizare și funcționare ale Autorității de Supraveghere Financiară (volumul 26, filele 34-205) iar printre atribuțiile membrilor consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, în domeniul asigurărilor/reasigurărilor, se numără dispunerea efectuării de controale periodice la sediile operatorilor din piața de asigurări și dispunerea de măsuri și aplicarea de sancțiuni operatorilor din domeniul asigurărilor pentru încălcarea prevederilor legale.

Că scopul pentru care s-a dat și respectiv s-a primit acea sumă de bani cu titlu de bonus salarial, cu, contribuția inculpaților C. și M. care deși știau că nu se poate acorda acest bonus inculpatului au propus, votat și susținut aceasta ”premiere” a fost unul care în realitatea asigura SC C., beneficii din noua funcție în care inculpatul M. se afla, rezultă și din activitatea ulterioară a acestuia și care

confirmă faptul că din poziția nouă în care se afla a încercat pe deplin să protejeze interesele financiare ale C. prin furnizarea de informații nedestinate publicității și care au avut ca scop avertizarea sau chiar așa cum rezultă din conținutul unor convorbiri purtate între M. și M., chiar împiedicarea efectuării lor.

Fără a mai reda integral aceste convorbiri, ce au fost redată cu fidelitate de către instanța de fond, Înalta Curte, va reda doar exemplificativ parte din aceste înregistrări care sunt mai mult decât edificatoare:

Astfel în data de 31.07.2013, inculpatul M. i-a comunicat inculpatului M. că, în consiliul ASF, s-a luat decizia amânării dezbaterii unor norme care, dacă ar fi fost adoptate, ar fi impus un regim mai sever de control asupra activității S.C. C. S.A., lăsând de înțeles că a avut o contribuție importantă în acest sens, fapt ce-l determină pe M. să remarce că: „...e bine pentru noi, rău pentru voi”.

Demersurile inculpatului M. de a proteja, folosindu-se de prerogativele funcției sale, S.C. C. S.A., sunt confirmate și de martorul B. în declarația sa, dar și de dialogul purtat în data de 16.09.2013, între inculpații M. cu M., referitor la tergiversarea dispunerii unui control.

„...M.: Na...Dar se bătea din picior să se dea drumul azi.

M.: A! Și, pân' la urmă ?

M.: Păi, pân' la urmă am zis, stai mă, un pic, că nici capacitate n-au și nici nu știm pe cât ... ce principii mergem?

M.: Păi, da, trebe o tematică.

M.: Da, și nici capacitatea nu e. Și, până miercuri să facă un plan. Deci, va veni săptămâna viitoare sau asta.

M.: Da. Deci, numai așa ... mergem pe o treabă.

M.: Ă ... da. Tre' făcut un plan.

M.: Da. Asta e clar....”

Elocvente în a releva intenția inculpatului M. de a proteja interesele S.C. C. S.A. sunt mesajele expediate la data de 07.08.2013 între inculpat și inculpatul V. având ca temă verificările demarate la nivelul societății de asigurări cu privire la un contract încheiat de M., aspect ce va fi analizat ulterior.

Astfel, în ziua de 07.08.2013, la ora 21:44:25, M. a trimis lui V. următorul mesaj:

„Daaaa. Au facut misto de mine...” tu le ții partea si ei te baga in anchete”....”

Aceste interceptări ale convorbirilor purtate de către inculpatul M. vin să susțină declarația dată de martorul cu identitate protejată B., care a arătat că are cunoștință de faptul că au existat luări de poziții din partea domnului M., care a încercat și așa cum rezultă din declarațiile sale a și reușit, sub pretextul aglomerării de controale, să tergiverseze controale către S.C. C. S.A.

Totodată și modul în care inculpatul M. menționează că a reușit să stopeze un control pe care numitul T., vicepreședinte al A.S.F. la acea dată, pe domeniul asigurărilor, intenționa să-l demareze la S.C. C. S.A. -volumul 9 fila 64, într-o discuție amicală cu inculpata C. și despre care aceasta arată că nu știe nimică dovedește de asemenea preocuparea sa de a ”**mulțumi**” **pentru modul în care a fost răsplătit prin acordarea bonusului.**

Toate aceste probe, sunt în opinia Înaltei Curți, tot atâta argumente de natură să formeze convingerea instanței că inculpații sunt vinovați pentru infracțiunile arătate, apărările acestora fiind aprecieri pur subiective , nesustenabile și făcute cu scopul de a disimula realitatea.

De asemenea, Înalta Curte apreciază că a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpaților C., M., M. și V. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furnizare de informații ce nu sunt destinate publicității, pentru primii doi reținându-se forma autoratului iar pentru ultimii doi forma de participatie penală ce caracterizează complicitate.

Astfel pe acest capăt de acuzație, în rechizitoriul parchetului se reține :

- în sarcina inculpatului C. faptul că, în datele de 16.09.2013, 25.09.2013 și 25.10.2013 a folosit, indirect, informații ce nu erau destinate publicității obținute de la inculpatul M. în legătură cu data desfășurării unor controale inopinate cu tematica urmărită de către comisia de control a A.S.F., în scopul obținerii pentru sine a unor foloase necuvenite
- în sarcina inculpatului M. faptu că, în datele de 16.09.2013, 25.09.2013 și 25.10.2013 a permis, prin intermediul inculpaților M. și V., inculpatului C. accesul la informații ce nu erau destinate publicității în legătură cu data desfășurării unor controale inopinate și în legătură cu tematica urmărită de către comisia de control a A.S.F., în scopul obținerii unor foloase necuvenite
- în sarcina inculpatului M. faptul că, l-a sprijinit în data de 25.10.2013 pe inculpatul C. să utilizeze informații care nu erau destinate publicității, obținute de la inculpatul M., în legătură cu declanșarea unui control inopinat al Autorității de Supraveghere Financiară la sediul S.C.C. S.A., în scopul obținerii de către inculpatul C. de foloase necuvenite
- în sarcina inculpatului V. faptul că, l-a sprijinit în datele de 16.09.2013 și 25.09.2013 pe inculpatul C. să utilizeze informații care nu erau destinate publicității, obținute de la inculpatul M., în legătură cu declanșarea unui control inopinat al Autorității de Supraveghere Financiară la sediul S.C.C. S.A., în scopul obținerii de către inculpatul C. de foloase necuvenite

În acord cu instanța fondului, Înalta Curte apreciază de asemenea că a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpaților, conținutul convorbirilor telefonice coroborate cu declarația inculpaților, converg spre soluția adoptată de prima instanță.

Analiza conținutului convorbirilor telefonice din data de 16-09-2013, la ora, 13:29:54, arată că M. îi trimite următorul SMS lui M. „Vedeți ca o sa vina controale!!”

La data de 16-09-2013, la ora, 13:31:02, M. primește următorul SMS de la M., „Pe ce si cand?le a-ti dat drumul la aia?”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:34:10, M. îi trimite următorul SMS lui M.: „Nu . Am amanat. Si urmeaza controale la toate soc care fac RCA și au cota mare de piata...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:35:26, M. primește următorul sms de la M.: „Deci ce se vb de brokeri si am auzit aseara se confirma...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:37:03, M. îi trimite următorul sms lui M.: „Pai au zis ca nu doar la astia sunt probleme..mai sunt is altii...de C. a zis ca e in revenire is acolo lucrurile se misca spre bine...”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:38:20, M. primește următorul sms de la M.: „Pai sa verifice si sa se convinga ca asa stau lucrurile”

În ziua de 16-09-2013, la ora, 13:39:25, M. îi trimite următorul sms lui M.: „T. n a fost...a mintit ca vine is nu a mai venit...pregatiti va!!!”

De asemenea, în ziua de 16-09-2013, la ora 15:06:21, M. a primit de la postul telefonic utilizat de V. următorul mesaj: "Vine controlul miercuri"

În ziua de 16-09-2013, la ora 16:50:46, M. îl contactează pe M. și poartă următorul dialog:

M.: Salutare!

M.: Salut! Ce faceți? La treabă?

M.: Da. Pe-aicea.

M.: P-acolo?

M.: Îhî.

M.: Ă ... faceți și voi și uitați-vă, în funcție de cota de piață, pe ce loc suntem noi pe RCA.

M.: Așa. Cred că suntem pe trei sau patru.

M.: A! Deci e cotă mare? Cât e?

M.: Da, da, da. E cotă mare, da. Vreo 20% cred că e, sau 18. Nu știu exact. De ce?

M.: Păi am ... am vorbit, după-ăla, exact pe tema asta și ne-am con ... mă rog, să vedem care, cum. Ști? Și mi-a zis că: ia vezi ce cotă aveți acolo...

M.: A și ... da, da, da, da. Ca s-o ia în ordine, sau cum?

M.: Ca să ia în ordine și ... să nu-i ia pe toți, da m-a-ntrebat pe mine cam ce cotă e acolo, e mică sau e mare, ca să stabilim o limită să nu intre peste tot. Dar e mare.

M.: Îhî.

M.: Deci, asta-i bine. Și, ideea e că trebuie exact pe ce au ăștia pe dosar. Ști?

M.: Adică pe reclamații, pe servicii la clienți, pe...

M.: Nu. Pe dosare de daună și pe rezerve.

M.: A, da? Deci e mai profundă.

M.: Îhî. Păi e exact ... că de-acolo ... că de la asta o pornit tot scandalu', că mii, zeci de mii de dosare nebagate, rezerve la nu știu ce și ...

M.: Am înțeles. Stai o clipă ca să mă uit exact. I., tu ai materialul cu piața la șase luni? Să vedem care-i cota de piață a lu' C.. În procente? Ăla care ni l-a tipărit. Așa. Stai un pic. Deci, C. e pe locu' 3, cu o cotă de piață de ... cotă de piață de ...

M.: Da. Nu mai contează!

M.: 15%.

M.: Nu mai contează! Dacă-i pe locu 3, e clar!

M.: Da.

M.: Va fi ... deci asta e tema: dosarele, rezervele, să fie toate băgate, să fie toate dosarele. Și la reclamații, pe ce loc e acum?

M.: După socotelile noastre, pe 6.

M.: Pe 6. Îhî. Am înțeles.

M.: Deci stăm mai bine față de cota de piață.

M.: Ă ... da nu, că vrea să facă un calcul, să fie, să pondereze, să nu știu ce. Da oricum se va lua pe cota de piață. Și, dacă suntem pe 3, e clar că nu. Asta-i tema: toate dosarele să fie rezervă ...

M.: Da. Am înțeles. Și când asta ... faceți, discuția asta, miercuri, nu?

M.: Miercuri se va stabili, da. Și probabil că o să vină hârtiile pe joi, vineri, luni.

M.: Joi, vineri, da, și se prezintă luni, săptămâna viitoare.

M.: Da. Bine.

M.: OK.

M.: În altă ordine de idei, m-a sunat ăl bătrân, al vostru, de dinainte.

M.: Da? Cu ce ocaziune?

M.: Da. Cu ocaziunea că vrea și el să mă vadă două minute. Zic: domne, nu știu, că-s puțin cam ocupat. Te rog frumos! Și la 12 noaptea. Zic: să văd ce program am.

M.: Mda. Păi, a aflat, cred că a aflat de chestia aia.

M.: Abia acum? Da. Nu știu, dar se întâmplă lucruri. Și cred că de bine.

M.: Nu de bine, sigur, că nu te căuta de bine, îți garantez!

M.: Nu la el, în general vorbind. La el nu, că doar nu mă cheamă să mă-ntrebe ce mai fac io.

M.: Îhî. Se-ntâmplă lucruri și nu de bine, adică nu de bine ...

M.: Ba nu! Nu, nu! Și cred că de bine, într-un final.

M.: A! De bine? De bine.

M.: Cred.

M.: E foarte dubios ce s-a-ntâmpat astăzi. Foarte dubios.

M.: Mă, io am zis că urmează, că ăia tot bââie: să se facă, să se dreagă, să se nu știu ce, ști? Dar, n-am crezut că... Bine, acum s-au folosit toți de chestia asta că ... stai domne, că tonu discuției a fost așa: domne, e o problemă! Și nu-i normal pe-ăștia să-i ... așa, când mai sunt și alții. Adică dacă tratăm, tratăm cu aceeași unitate de măsură! Ști? Zic: hai să-i vedem pe toți.

M.: Da, da uni-s mai inflamați alții mai puțin inflamați.

M.: E, da.

M.: Și ce legătură avea situația de la aia cu ... în altă parte?

M.: Păi, au zis că asta nu-i o problemă care-i doar acolo. E o problemă care e la mai mulți.

M.: Păi și de-asta ai lăsat să fiarbă în suc propriu mai mulți?

M.: Și-acuma ...păi nu. Păi nu. Păi nu. Tocmai, și asta s-a și spus: nu, domne, adică, nu-i normal. Pentru că, deja, au apărut discuții în piață că nu facem decât să favorizăm pe alții prin faptul că pe ei tot îi ținem. Ști?

M.: Așa. Și ce facem? Hai să le stingem lumina pe rând!

M.: Nu. Și a zis: hai să vedem care e problema! Că lumea era oarecum dispusă să se dea drumu dar tre' să tratăm problema în ansamblu ei.

M.: Da mă, e corect, da ăla, da omu' ăla care a generat problema, cum să faceți asta?

M.: Aia e altceva. Aia ... da să vedem cum să facem, probabil că miercuri, da, ideea e că ... ă ... ce p.... mă-sii vroiam să zic că nici nu mai vorbesc, morții mă-sii ... ă ... că vroia să se dea drumu da ... așa. Mă rog, că s-ar fi discutat p-acolo, s-a luat cuvântu', s-a spus, s-a nu știu ce, s-a nu știu cum. Io am zis: domne, problema e una mai groasă și de ansamblu. În primul rând că e vorba de tarif și atâta timp cât nu se ajunge la un tarif normal se vor întâmpla probleme de genul ăsta. Adică, trebuie să ajungem undeva cu tarifu' unde să fie normal și toată lumea să vândă la niște tarife normale, nu așa, că unu vrea să vândă cu doi lei și-atuncea asta e, că de-asta s-a ajuns aici. Și doi: mai e o altă problemă, mai e problemă cu daunele morale, pe care tre s-o rezolvăm. Că, indiferent ce tarif pui tu, dacă vine un ... are cere un milion ...

M.: Dacă ăla ... te cred(?) ... exact, da.

M.: Da, vine un d-ăla și ... I-am zis, zic: vreau să vă spun că io, anu trecut, am fost și fac tratatu' de reasigurare. Pentru că asigurătorii din lume au fugit și au zis: plecați de aicea că ce e la voi acolo e dezastru! Vreau să vă spun că a fost foarte greu să fac tratatu' de reasigurare și a costat o grămadă de bani. Deci tre să intervenim și noi. E o problemă. Nu e problemă numai la societăți dar e o problemă și la noi! Da, domne, că tre să discutăm. Așa e. Aicea-mi dădea și B. dreptate: da, că io n-am zis decât de tarife dar uite, într-adevăr, așa e. Ai dreptate și tu. Asta nu ...

M.: Materialu' îi făcut, trebuie doar promovat.

Ulterior, la data de 25-09-2013, la ora 12:13:35, M., de la postul telefonic cu nr. îi transmite numitului V. utilizator al postului telefonic: "Control sa vedem daca a reglementat problemele si nota la sed de miercurea viitoare! Sa renunte si la fransiza!:)"

În ziua de 27-08-2013, la ora 13:27:59, M. este contactat de V. cu care are următorul dialog:

M.: Alo?

V.: Auzi? Da ședința a fost astăzi, la ăștia, cu ASF-ul?

M.: Măine.

V.: Că nota a intrat să o vadă(?) ăla, am înțeles.

M.: Da? De unde?

V.: Propunere și semnată de toată lumea... hai... știu.

M.: Da!?

V.: Mhî...

M.: Semnată de toată lumea de executivi.

V.: Nu, nu, nu. De D., N. și ăia de la control.

M.: Păi da, de executivi deci.

V.: Da, da, da.

M.: Aha. Măine e, mâine de la 11 și a rămas că mă văd cu, cu el dimineață.

V.: Da, bine. Bine, vezi ce faci.

M.: Da, văd, da dă-i și tu un telefon. E nasoală!

V.: Cui?

M.: Păi, vorbește cu M..

V.: Ei... vorbește tu, ce să fac io...

M.: Bine, vorbesc eu.

V.: Da, bine.

M.: Oricum... da. Bine, te-ai uitat pe ăla? Pe vreme?

V.: Nu, nu, te sun, mă uit și te sun.

M.: Mhî... bine.

V.: Bine, pa.

M.: Pa.

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:52:16, M. primește următorul SMS de la M.: „Luni se duc aia la Sb. Sunt 4”,

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:53:23, M. primește următorul sms de la M.: „Te intereseaza cine sunt?”

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:53:39, M. trimite următorul lui M.: Da; esti la birou?

În ziua de 25.10.2013, la ora 10:57:25, M. primește următorul SMS de la M. „ B., G., D., O.”.

Aceste patru persoane sunt și cei patru membri ai echipei de control desemnați de către ASF pentru a efectua controlul la C..

După ce M. a fost informat cu privire la efectuarea controlului de către M., la data de 25.10.2013, la ora 14:46:20, M. și C., poartă un dialog telefonic prin care C. este înștiințat cu privire la iminența sosirii echipei de control:

„M.: Încă ceva: luni sunteți în Sibiu?

C.: Sigur că da.

M.: Da. Noi o să stăm pe-aci, prin București, că sunt niște treburi săptămâna viitoare...

C.:...bine.

M.:...dar nu-i nici o problemă: vine I., o să fie acolo, la datorie, de luni.

C.: Sigur. Da. Foarte bine. Așa trebuie, că doară v-am zis de ce trebuie!

M.: E, și nu numai: mai e un motiv pentru săptămâna viitoare, care-l știți!

C.: Nu știu.

M.: Păi mai vin câteodată, pe-acolo, oaspeți.

C.: Aha! Da, da, da. Da, da, da. Am înțeles.

M.: Da.

C.: Am înțeles.

M.: Dar totu este... Vin ăia acolo...

C.:...bine. Am înțeles domnu' director general.

M.:...la primire.

C.: Să ne trăiți!

Inculpații audiați în prezenta cauză atât la fond cât și în apel au contestat modul în care a fost interpretat conținutul convorbirilor, în pofida situației evidente care rezultă cu prisosință din aceste interceptări și care nu poate interpretat decât în sensul direct și explicit ce transpare neechivoc din conținutul lor.

Explicațiile acestora în sensul în care apreciază că aceste discuții nu au conotații penale sunt în opinia Înaltei Curți lipsite de orice logică și

sustenabilitate, nesincere și disimulate tocmai în scopul de a diminua răspunderea lor penală.

Nici susținerile acestora potrivit cărora, informațiile erau publice și că astfel faptele reținute în sarcina acestora nu îndeplinesc condițiile de tipicitate sunt nereale.

Inculpații au tot încercat să acrediteze ideea că datele controalelor tematice erau dinainte cunoscute, însă apărările acestora se plasează în afara limitelor de investire a instanței, pentru că în realitate ceea ce li se impută are legătură cu decizia nr. 939 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară privind efectuarea unui control inopinat, ca urmare a unei note întocmită de către Direcția Control din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, din cuprinsul căreia rezulta că un număr de patru societăți de pe piața asigurărilor R.C.A., printre care și S.C. C. S.A., prezenta vulnerabilități iar controlul ce urma să se efectueze la această societate era unul inopinat și nu tematic, cum au încercat aceștia să acrediteze ideea.

De altfel din declarațiile pe care le-a dat inculpatul M. rezultă că acesta recunoaște faptul că a furnizat inculpatului M. sau inculpatului V. informații cu privire la controlul ce urma a se desfășura la C., însă susținerea acestuia că aceste informații nu au fost obținute în calitate de membru neexecutiv al consiliului ASF ci doar întâmplător, auzind discuții pe care le purtau pe această temă de alți colegii de ai săi, nu înlătură răspunderea sa penală, acestea informații chiar dacă i-au parvenit întâmplător, ele aveau caracter confidențial și nu trebuiau divulgate.

De altfel, Înalta Curte a și arătat că nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că acesta și-a traficât influența, asupra membrilor ASF, însă faptul că a putut afla astfel de informații chiar și întâmplător, s-a datorat neechivoc funcției sale iar prin nerespectarea acestor obligații de serviciu, printre care și aceea de păstrare a confidențialității, inculpatul M. a reușit să confere un avantaj pentru C., lipsindu-se practic de eficiență controlul ce urma a se efectua la această societate.

Nici apărările inculpatului V. că acele sms-uri din data de 16 septembrie 2013, respectiv primirea unui SMS în data de 25 septembrie 2013, nu reprezenta decât un simplu zvon, nefiind o informație, nu sunt în opinia Înaltei Curți reale, ele se circumscriu unei note ce frizează ridicolul, analiza conținutului lor reflectă clar, neechivoc și de necontestat faptul că acesta a transmis clar o informație pe care o primise cu un scop determinat și cu un obiectiv precis.

Înalta Curte, apreciază că informațiile furnizate de inculpatul M. (ca răsplată pentru bonusul primit) prin inculpatul V. sau direct inculpatului M., acesta din urmă informându-l pe inculpatul C. și prin care a confirmat existența acestui control și a indicat perioada în care urma să aibă loc a lipsit de eficiență controlul efectuat chiar dacă nu a fost indicate cu exactitate data efectuării controlului, astfel că soluția de condamnare a inculpaților pe aceste acuzații este legală.

În ceea ce privește condamnarea inculpaților C., M., M., R., O. și SC C. SA pentru activități infracționale legate de vânzarea autoturismului marca Audi cu un preț subevaluat, inculpatului M., Înalta Curte apreciază

că apelurile inculpaților sunt întemeiate și se impune achitarea inculpaților în raport de următoarele considerente:

În sarcina inculpatului C. se reține în actul de acuzare că în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, a remis inculpatului M. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *dare de mită*, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. și că în condițiile descrise mai sus cu același prilej, a remis foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *cumpărare de influență*, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

Totodată se reține că inculpatul C. l-a determinat, în cursul lunii mai 2013, pe inculpatul O. să întocmească un raport de evaluare, neconform realității, cu privire la autoturismul marca Audi A8, aparținând S.C. C. S.A., instigare urmată de întocmirea acestui înscris și folosirea acestuia în cadrul ședinței consiliului de administrație al S.C. C. S.A. din 29 mai 2013, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată*, prev. de art. 25 din Codul penal 1968 rap. la art. 290 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. și că a determinat membrii consiliului de administrație al S.C. C. S.A. să utilizeze înscrisul falsificat menționat la punctul anterior, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la uz de fals*, prev. de art. 25 din codul penal 1968 rap. la art. 291 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 din C.p.;

În sarcina inculpatului M. se reține că în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, a primit, cu titlu de mită, de la inculpatul C. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate, în scopul neîndeplinirii de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită*, prev. de art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; și că în condițiile descrise anterior cu același prilej, a primit foloasele necuvenite de la inculpatul C. cu scopul ca, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește

elementele constitutive ale infracțiunii de *trafic de influență*, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

În sarcina inculpatului M. se reține că în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, l-a sprijinit pe inculpatul C. (*inclusiv prin votul exprimat prin ședința consiliului de administrație din 29 mai 2013*) să îi remită inculpatului M. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la dare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. și că, în condițiile descrise anterior și cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul C. să remită foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la cumpărare de influență*, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

De asemenea se mai reține că în același context inculpatul M., l-a sprijinit pe inculpatul M. să obțină foloasele necuvenite cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la luare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.;

Iar fapta inculpatului M. care, a utilizat raportul de evaluare nr. 4134046, falsificat de către inculpatul O., cunoscând că înscrisul conține date neconforme realității, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *uz de fals*, prev. de art. 2 art. 291 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

În sarcina inculpatului O. s-a reținut că începând cu luna mai 2013, a sprijinit grupul infracțional organizat, constituit de inculpații M., C. și M., grup realizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p. și că fapta acestuia care cu ocazia întocmirii raportului de evaluare cu nr. 4134046, privind autoturismul Audi A8, cu număr de înmatriculare ..., având CIV-ul ..., din data de 29.05.2013, a atestat fapte neconforme realității, urmărind diminuarea prețului de vânzare a autoturismului susmenționat, raport care a fost, ulterior, utilizat și și-a produs consecințe juridice, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii

de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.;

În sarcina inculpatei R. se reține că, începând cu mai 2013, a aderat la grupul infracțional organizat, constituit de inculpații M., C. și M., grup realizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; și că în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, l-a sprijinit pe inculpatul C. (*inclusiv prin votul exprimat prin ședința consiliului de administrație din 29 mai 2013*) să îi remită inculpatului M. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la dare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; și că în aceleași condiții și cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul C. să remită foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la cumpărare de influență*, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; iar fapta inculpatei R. care, în condițiile descrise anterior și cu același prilej, l-a sprijinit pe inculpatul M. să obțină foloasele necuvenite cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la luare de mită*, prev. de art. 26 din Codul penal 1968 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.;

De asemenea se reține că fapta inculpatei R. care a utilizat raportul de evaluare nr. 4134046, falsificat de către inculpatul O., cunoscând că înscrisul conține date neconforme realității, în cadrul ședinței din data de 29 mai 2013, fapt ce a avut ca urmare înstrăinarea autoturismului Audi A8 către inculpatul M. la un preț subevaluat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *uz de fals*, prev. de art. 2 art. 291 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; iar fapta inculpatei R. care, în data de 06.06.2013, a dat dispoziție numitului M. (*director economic în cadrul S.C. C. S.A.*) să emită factura nr. 2, antedată (*s-a consemnat, în mod nereal, că ar fi fost emisă în data de 22.05.2013*), factură ce, ulterior, a fost utilizată pentru a da o aparență legală înstrăinării autoturismului Audi A8 inculpatului M., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată*, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; iar

fapta inculpatei R. care, în data de 10.06.2013, a dat dispoziție numitei P. (*director IT în cadrul S.C. C. S.A.*) să opereze factura nr. 2, antedatată, mai sus menționată, în contabilitatea electronică a societății, după încheierea lunii contabile, ca fiind emisă în luna mai 2013, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată*, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.;

În sarcina inculpatei i S.C. C. S.A. se reține că prin acționar majoritar C., în intervalul 25 mai – 10 iunie 2013, a remis inculpatului M. un autoturism subevaluat, cu plata prețului în rate, cu scopul ca inculpatul M. să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *dare de mită*, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; și că în condițiile descrise anterior și cu același prilej, a remis foloasele necuvenite inculpatului M. cu scopul ca acesta din urmă, în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, să-și folosească influența asupra altor funcționari din cadrul A.S.F. pentru ca aceștia din urmă să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu ori să îndeplinească acte contrare acestor îndatoriri, în legătură cu funcția de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *cumpărare de influență*, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.;

În analiza motivelor de apel ce vizează presupusa vânzarea ilegală a autoturismului marca Audi, inculpatului M. cu implicațiile infracționale reținute în actul de acuzare, Înalta Curte, apreciază că se impun a fi făcute preliminar următoarele precizări:

Niciunde în actul de acuzare nu se contestă faptul că autoturismul folosit de inculpatul M. pe perioada cât a fost director la S.C. C. S.A. nu putea fi vândut acestuia, ulterior plecării sale.

Ca atare în analiza acuzațiilor ce se aduc în cauză tuturor inculpaților care au avut o legătură cu vânzarea acestui autoturism nu se va face nici un fel de comentariu sau critică cu privire la acest aspect neimputat părților din acest punct de vedere și care nu a fost circumscris sferei infracționale în conținutul actului de acuzare.

Analiza pe care o va face Înalta Curte, va viza strict modul în care a fost evaluat autovehiculul în prezenta cauză și scopul în care acesta a fost vândut inculpatului M..

Deși întreagă construcție infracțională a acuzării îl are în prim plan pe inculpatul C., la analiza acuzațiilor pe acest palier, Înalta Curte va analiza prioritar dacă autoturismul AUDI, obiect al presupusei mite acordată inculpatului M., a fost sau nu subevaluat.

Premergător analizării activităților infracționale, reținute în sarcina inculpaților, Înalta Curte, apreciază că se impune a se arăta parcursul autoturismului, care, din punctul de vedere al Înaltei Curți, se bazează pe o apreciere eronată că a fost subevaluat (prețul subevaluat reprezentând în opinia acuzării drept mită), cu scopul ca inculpatul M., să nu își

îndeplinească atribuțiile de serviciu care îi reveneau în calitate de membru neexecutiv al consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, legate de exercitarea funcțiilor de supraveghere și control asupra activității S.C. C. S.A:

Astfel, actele de puse la dosarul cauzei arată ca factura inițială a producătorului german aflată la fila 182 dosar u.p. reflectă o valoare inițială de piață de 40 000 euro a acestui autoturism.

Ulterior acest autoturism a fost vândut de către producătorul german conform facturii nr. 0011 din 1.09.2012 cu suma de 179.088 lei cumpărătoarei D., care la rândul-i conform contractului de vânzare cumpărare înregistrat la data de 7.09 2012 l-a vândut SC C. SA cu suma de 50.000 euro plata prețului urmând a fi făcută în rate .

La data de 21.05 2013 acest autoturism este vândut inculpatului M. la preț de 31 000 euro de asemenea cu plata prețului în rate.

Analiza prețului inițial al acestui autoturism conform înscrisurilor aflate la dosarul cauzei și a modului în care s-a stabilit ulterior valoarea de piață a acestuia, conduc la concluzia ca raportul de evaluare întocmit de expertul O., inculpat în prezenta cauză nu a fost subevaluat.

Dincolo de faptul că, este binecunoscut aspectul că valoarea unui autoturism scade considerabil din chiar momentul cumpărării lui, Înalta Curte apreciază că nu a s-a dovedit în cauză existența unei conivențe infracționale de genul celei susținute de acuzare în sensul în care inculpatul C. i-a cerut inculpatului O. să subvalueze autoturismul marca Audi cu scopul precizat și că acesta ar fi procedat în consecință.

Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că, în susținerea opiniei că nu poate fi vorba despre un raport de evaluare întocmit fraudulos, stau însăși rapoartele de expertiză efectuate în cauză.

Astfel, în cursul urmăririi penale, au fost efectuate două rapoarte de expertiză, de expertul desemnat de către organul de urmărire penală, din primul raport rezultând că valoarea de piață a autoturismului este de 31 200 euro cu 120 de euro mai mult decât cea stabilită de inculpatul O. iar în cea de-a doua expertiză se stabilește o altă valoare de 35.850 euro, folosind expertul ca și criteriu de comparație tranzacții de pe piața din Germania.

Analizând cele două rapoarte de expertiză efectuate în cauză, Înalta Curte, apreciază că se impune a fi valorificată în aprecierea materialului probator valorile stabilite în primul raport de expertiză, întrucât acesta folosește criteriile de comparație cu privire la autoturisme tranzacționate preponderent pe piața internă, practica Înaltei Curți, fiind de altfel constantă în acest sens, metoda comparației directe se folosește prin raportare la valoarea tranzacțiilor de pe piața internă iar doar atunci când nu se poate stabili neechivoc valoarea de tranzacționarea a unui bun pe baza acestor criterii se apelează la alte metode de comparație.

Înalta Curte, apreciază că întocmirea primului raport de expertiză confirmă tocmai faptul că expertul a avut la dispoziție posibilitatea de a compara valoarea autoturismului AUDI cu alte trei tranzacții din România și una din Germania așa cum rezultă din însăși argumentele ce au stat la baza întocmirii primului raport, respectiv acesta a folosit valoarea autoturismelor

tranzacționate pe piața din România pe site-urile autovit.ro și www.mobile, astfel că explicațiile expertului raportat la cel de-al doilea raport de evaluare nu pot fi acceptate ca fiind veridice și sustenabile.

De altfel însăși expertul DNA, arată că diferă cotele de TVA în Germania și în România ceea ce denotă că stabilirea valorii reale este cea stabilită prin primul raport de expertiză care folosește ca și comparabile doar un singur autoturism din Germania spre deosebire de cel de-al doilea raport în care predomină autoturisme din Germania și care a condus în mod inechitabil la stabilirea unei valori de piață mai mari a autoturismului.

Mai mult decât atât din analiza primului raport de expertiză efectuat în cauză și pe care Înalta Curte, apreciază că este cel mai relevant în raport de întreg materialul probator administrat în cauză, arată pe de o parte că, avariile de la exteriorul caroseriei consemnate în cuprinsul raportului de evaluare întocmit de expertul tehnic O., se regăsesc la autoturism în pozițiile indicate și cu aspectele similare (aripă dreaptă spate, prag stânga, bară față, bară spate) și ca atare existau la momentul expertizării din luna mai 2013, iar pe de altă parte cu privire la așa zisele constatări nereale efectuate de inculpatul O. ce privesc scurgerile de ulei, expertul DNA, arată că pentru evidențierea unor eventuale pierderi de ulei din cutia de viteze este necesară ridicarea pe elevator a autoturismului și demontarea scutului de protecție a motorului și a cutiei de viteze și că în condițiile tehnice descrise în raportul de evaluare întocmit în luna mai 2013 nu se puteau identifica eventuale pierderi de ulei din cutia de viteze.

Cu toate aceste concluzii, expertul DNA, concluzionează însă că ”având în vedere cele expuse se precizează că la momentul întocmirii raportului de evaluare din luna mai 2013 **era posibil să existe eventualul mers neregulat al motorului autoturismului numai dacă, de la acel moment și până la data de 25.03.2014, s-a intervenit într-o unitate service asupra motorului și/sau asupra sistemelor de gestiune a alimentării cu carburant**”.

Înalta Curte, constată așadar că, raportul expertului DNA, nu înlătură fără echivoc posibilitatea ca autoturismul evaluat să fi prezentat pierderi de ulei iar pentru a înlătura acest dubiu nu a făcut nici un fel de verificări rezumându-se să facă doar aprecieri de ordin general pe această chestiune.

Cu toate acestea, Înalta Curte, constată că, și în aceste condiții valoarea stabilită de expertul DNA este de 31 120 euro fără TVA ceea ce demonstrează că valoarea stabilită de inculpatul O. a fost una corectă.

Dat fiind faptul că, Înalta Curte va da valoare probatorie primei expertize efectuată în cauză de expertul desemnat de organul de urmărire penală prin raportare așa cum s-a arătat și la actele dosarului, expertiză care stabilește o valoare de piață a autoturismului aproape similară cu cea întocmită de expertul inculpat în prezenta cauză, respectiv O., în raport și de argumentele expuse, nu se poate reține că valoarea autoturismului ce se reține că a fost dat drept mită a fost subevaluat, prețul său a fost corect stabilit astfel că, nu poate fi reținut în sarcina acestuia că prin întocmirea raportului de evaluare a atestat fapte neconforme realității, urmărind diminuarea prețului de vânzare a autoturismului susmenționat.

Faptul că s-a dispus vânzarea bunului către inculpatul M. cu plata prețului în rate nu poate fi circumscrisă sferei infracționalului, atâta timp cât vânzarea bunului în rate este o modalitate de vânzare reglementată de lege iar prețul pe care acesta urma să-l plătească era unul corect.

Analiza acuzațiilor pe acest palier pornind de la verificarea evaluării autoturismului, care în opinia majoritară a Înaltei Curți a fost corect stabilit, face ca întreaga acuzare pe acest palier cu privire la toți inculpații să nu mai subziste.

Pentru că din moment ce prețul autoturismului a fost corect evaluat, nu se mai justifică nici interpretarea dispoziției dată de inculpatul C. unei forme de participare penală ce ar îmbrăca forma instigării la întocmirea unui raport de evaluare subevaluat, după cum nemaexistând obiectul mitei "valoarea redusă a autoturismului", nu se mai poate reține că inculpații C., M., M., R., O. și SC C. SA sunt vinovați de dare și respectiv luare de mită, cumpărare de influență, trafic de influență, uz de fals în forma autoratului sau instigării, după caz.

Înalta Curte, apreciază că nu pot fi valorificate ca și probe indubitabile de vinovăție în mod singular convorbirile telefonice purtate în cauză de către inculpați, sau procese verbale de redare a ședinței audio din 29.mai 2013 și care nu pot conduce la concluzia implicării sub aspect infracțional al inculpaților în vânzarea autoturismului, atâta timp cât prețul acestuia a fost corect stabilit.

Precizări suplimentare apreciază Înalta Curte că se impun a fi făcute cu privire la acuzațiile aduse inculpatei R., în ceea ce privește implicarea acesteia în facturarea și înregistrarea vânzării autoturismului.

Dincolo de faptul că prezența sa în consiliu la data de 29.05.2013 a fost generată de faptul că inculpatul M. plecase iar martora A. se afla în concediu de odihnă și inculpata R. îi ținea locul, prin faptul că aceasta s-a interesat dacă inculpatul C. cunoștea despre intenția de vânzare a autovehiculului, nu poate fi interpretată ca și o manifestare de aderare la un grup infracțional.

Este, în ordinea firească a lucrurilor ca un angajat să se asigure că, un conducător de companie în speță inculpatul C., care ținea în mod expres să fie la curent cu toate demersurile ce aveau loc, are cunoștință despre activitățile companiei. Cum la ședința din data de 29.05.2013 s-a votat vânzarea mașinii și nu dacă aceasta poate fi vândută, fapt de altfel necontestat de către acuzare, și cum prețul de evaluare a mașinii a fost corect stabilit, Înalta Curte apreciază că nu se poate reține că votul inculpatei ar putea fi interpretat ca o complicitate la dare de mită sau cumpărare de influență la fel ca de altfel și votul inculpatului M..

În ceea ce privește acuzația adusă inculpatei R., în sensul că data de 06.06.2013, a dat dispoziție numitului M. (*director economic în cadrul S.C. C. S.A.*) să emită factura nr. 2, antedatată (*s-a consemnat, în mod nereal, că ar fi fost emisă în data de 22.05.2013*), factură ce, ulterior, a fost utilizată pentru a da o aparență legală înstrăinării autoturismului Audi A8 inculpatului M. și că în data de 10.06.2013, a dat dispoziție numitei P. (*director IT în cadrul S.C. C. S.A.*) să opereze factura nr. 2, antedatată, mai sus menționată, în contabilitatea electronică a societății, după încheierea lunii contabile, ca fiind emisă în luna mai 2013, Înalta Curte apreciază că se impun a fi facute următoarele precizări:

Nici unde, în actul de acuzare nu s-a contestat posibilitatea ce o avea inculpatul să cumpere autoturismul ce l-a avut spre folosință pe durata cât a

îndeplinit funcția de director la C. SA. Pentru ca părțile să dea o aparență legală înstrăinării, ar fi trebuit ca vânzarea autoturismului să nu poată fi dispusă. Or, potrivit limitelor investiției astfel cum s-a reținut în actul de acuzare doar prețul autoturismului a fost subevaluat însă vânzarea în sine a autoturismului era permisă și acest lucru s-a și realizat.

Pentru că în realitate, tranzacția a avut loc , așa cum rezultă și din contractul de vânzare cumpărare, faptul că factura a fost emisă cu întârziere ar putea face cel mult obiectul unei anchete disciplinare, de încălcare a unor norme interne și nu de drept penal.

Faptul că inculpata R. ar fi dat dispoziție lui M. să emită o factură antedatată în sensul că i-ar fi spus acestuia să consemneze ca data de emitere 22.05 2013 în loc de 7.06.2013 și că ar fi dat dispoziție directorului IT, P. să opereze factura antedatată , nu poate fi circumscrisă sferei penalului.

Fără a face analiza teoretică a condițiilor în care se poate reține instigarea ca și formă de participare penală, Înalta Curte, apreciază că dispoziția dată de inculpată nu se poate circumscrie sferei infracționalului.

Declarațiile celor doi directori: economic și respectiv IT nu reliefează nicicum că au perceput dispoziția inculpatei ca un act de instigare.

Dacă ar fi perceput astfel dispoziția inculpatei sau dacă ar fi considerat au fost presați în vreun mod să îndeplinească dispozițiile inculpatei ar fi declarat în acest sens.

De altfel față de aceștia s-a dispus disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de *fals în înscrisuri sub semnătură privată*, prev. de art. 290 alin. 1 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p., astfel că declarațiile lor pot fi interpretate ca declarații cu un conținut ridicat de subiectivitate și făcute cu scopul de a nu se autoincrimina .

Întrucât ca preț al mitei a fost reținută valoarea subevaluată a autoturismului și în raport de faptul că Înalta Curte apreciază că astfel cum s-a stabilit prin însăși prima expertiză dispusă de organul de urmărire penală, acesta a fost corect evaluat , acuzațiile parchetului pe acest palier nu se mai susțin astfel că achitarea inculpaților C., M., M., R., O. și SC C. SA în temeiul art. 16 lit a teza I se justifică și se impune ca o consecință directă.

În raport de soluția de achitare ce se va dispune în cauză, Înalta Curte , cu privire la inculpatul M. va ridica și măsura sechestrului asigurător instituit prin Ordonanța din 24.03.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE asupra autoturismului marca Audi A8, culoare gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare, aparținând inculpatului M., care dincolo de faptul că a fost instituit asupra unei sume disproporționat de mari în raport de pretinsul prejudiciu stabilit în cauză, la acest moment procesual nu se mai justifică.

În ceea ce privește acuzațiile aduse inculpatei C., în sensul că, începând cu luna iunie 2013, a sprijinit grupul infracțional organizat, constituit de inculpații M., C. și M., grup realizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale S.C. C. S.A., fapta ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituire a unui grup*

infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p. și că în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în lunile mai-iunie 2013, a organizat și dispus constituirea unei comisii de interviuare, cu nerespectarea condițiilor legale, în vederea favorizării inculpatei C., fapt ce a condus la avizarea pozitivă a acesteia în data de 19 iunie 2013, demersuri infracționale prin care s-a adus o tulburare însemnată Autorității de Supraveghere Financiară prin decredibilizarea acesteia cu privire la rolul de verificare a competențelor persoanelor semnificative ce acționează într-un domeniu nebanca cu impact asupra a milioane de clienți de pe piața asigurărilor din România, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui folos necuvenit pentru altul*, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.;

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de acuzațiile aduse inculpatei C., Înalta Curte apreciază că se impune achitarea acesteia și pentru infracțiunea de *abuz în serviciu în raport de următoarele considerente:*

Astfel, așa cum corect a reținut și instanța de fond inculpata C. deținea în luna iunie 2013 funcția de director al Direcției autorizări și avizări din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară și în această calitate a convocat o comisie de interviuare, în urma căreia urma a se aprecia asupra avizării inculpatei C., pentru funcția de director general al S.C. C. S.A.

Fără a relua și reda întreg materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că în esență ceea ce se impută inculpatei C. vizează de fapt încălcarea unor decizii ale ASF care reglementau modul de constituire și organizare a unor comisii în vederea avizării unor persoane în funcții de conducere.

Astfel se impută inculpatei, că în calitate sa de director a încălcat dispozițiile Deciziei nr. 1056/2011 a președintelui C.S.A, decizie care indica nominal persoanele, funcția și direcția care făceau parte din Comisia de evaluare și că aceasta nominalizând alte persoane în afara celor indicate a comis infracțiunea de *abuz în serviciu*.

Cu privire la caracterul normei încălcate, Înalta Curte apreciază că toate depozițiile martorilor audiați în cauză, relevă faptul că ceea ce s-a încălcat în fapt a fost o normă, dispoziție internă de organizare a unui concurs și nu o dispoziție dintr-o lege sau ordonanță astfel cum s-a statuat prin decizia 405/15.05.2016 a Curții Constituționale.

Acest aspect este reliefat atât de actul de acuzare cât și de declarațiile martorilor audiați în cauză după cum urmează: **martora N.** a declarat, în fața instanței de judecată: "....**arat ca documentele in baza cărora participam la aceste interviuri erau, pe de o parte o decizie din anul 2011, si o alta decizie din anul 2012 a consiliului CSA, care era consemnata intr-un extras de ședința prin care se stabilea ca la interviuarea candidaților pentru postul de director al societăților de asigurare sa participe cei ce conduceau toate departamentele din cadrul CSA sau ASF.**"

martora I. participa la aceste comisii, așa cum ea a declarat, în fața instanței de judecată: „Arat că din câte știu exista o hotărâre a Consiliului

General, fără să pot preciza dacă este consiliul ASF sau CSA, prin care s-a decis că la avizarea directorilor societăților de asigurări, să particip atât eu, cât și ceilalți directori ai direcțiilor din cadrul instituției.”

Martora C. a declarat în fața instanței de judecată: "Arat ca prezenta mea în cadrul comisiei de intervieware era derivată dintr-o hotărâre din anul 2011, precum și din cutuma stabilită la nivelul consiliului de a participa la aceste interviuri toți directorii direcțiilor din cadrul ASF.....conform deciziei din anul 2011, eu nu trebuia să particip la aceste interviuri, însă ocupând poziția de director al Direcției Asigurări Obligatorii, Consiliul de Administrație a apreciat că este necesară prezența mea în cazul în care se desfășoară interviul unor persoane ce urmau să ocupe funcții de conducere în cadrul societăților ce aveau o activitate preponderent pe asigurări obligatorii. Arăt că nu exista un document scris prin care să se stabilească obligația mea la aceste interviuri, dar consider că decizia din 2011 își păstrează valabilitatea, conducerea instituției comunicându-ne, de altfel că aveam obligația de a participa la astfel de interviuri.

De asemenea declarația martorei cu identitate protejată N. a arătat „în conformitate cu Decizia nr. 1056/2011 a președintelui C.S.A., în vigoare până la data de 28.10.2013, când decizia a fost abrogată prin Decizia nr. 954/2013 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară, în urma convocării de către Direcția Autorizări și Avizări din cadrul A.S.F., directorii direcțiilor implicate aveau obligația de a participa în comisia întrunită pentru aprobarea persoanelor semnificative din cadrul societății. Conform Deciziei 1056/2011, în cadrul unei societăți de asigurări sau reasigurări erau convocați, un membru din consiliul C.S.A., respectiv, A.S.F., desemnat de către președinte, secretarul general al C.S.A./A.S.F., directorul sau directorul adjunct al Direcției autorizări și avizări, directorul sau directorul adjunct al Direcției stabilitatea pieței, supraveghere și control/Direcția control, directorul/șeful serviciului din cadrul Direcției contencios, documentare legislativă și relația cu Parlamentul/Direcția Juridică....”

Analiza tuturor actelor normative prin prisma atât a declarațiilor martorilor din lucrări cât și a înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, reliefează că ceea ce s-a încălcat în fapt și în realitate este o decizie a ASF și nu o dispoziție dintr-o lege sau ordonanță.

De altfel, acuzarea pe acest palier, reține în sarcina inculpatei C. că a organizat și dispus constituirea unei comisii de intervieware, cu nerespectarea condițiilor legale, în vederea favorizării inculpatei C., fără a arăta în concret care sunt acele dispoziții legale dintr-o lege și ordonanță care ar atrage răspunderea penală a inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu. Indicarea generică în actul de acuzare că prin modul în care a încălcat dispozițiile legale a produs o tulburare însemnată ASF prin decredibilizarea instituției, nu poate fi primită, pentru că așa cum a statuat și Curte Constituțională în motivarea deciziei 405 din 15.06.2016 ”dacă neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv

persoane juridice de drept privat, în cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal”.

Mai mult decât atât în motivarea deciziei sale Curtea Constituțională a arătat că, criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu trebuie să se circumscrie unei sfere clare și previzibile aceasta neputându-se rezuma, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri de guvern, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

Înalta Curte în acord cu decizia instanței de contencios constituțional, apreciază că acuzația adusă unei persoane în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, pentru că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor 25 art.246 alin.(1) din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii” și aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

În stabilirea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, nu se pot stabili ca și criterii de încălcare a legii încălcarea anumitor obligații prevăzute prin hotărâri de Guvern; încălcarea anumitor ordine de zi care prevedeau expres activitățile pe care trebuia să le execute anumite categorii de persoane, încălcarea eticii și a deontologiei profesionale. Atribuțiile de serviciu, ca o componentă a stabilirii, derulării și încetării raporturilor de muncă sunt caracterizate prin varietate, acestea rezultând din acte normative, instrucțiuni sau dispoziții ale organelor competente (fișa postului), altele decât reglementările penale în vigoare.

Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că prin modul în care a fost formulate acuzația împotriva inculpatei C., aceasta nu poate fi trasă la răspundere penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu.

Este de necontestat faptul că aceasta a avut conform fișei postului o implicare în constituirea Comisiei de interviuare a inculpatei C., însă implicarea sa s-ar fi impus a fi analizată prin prisma încălcării regulamentului intern, a normelor interne ce reglementau modul în care se constituiau comisiile de interviuare pentru promovare în funcții de conducere și nu sub aspect penal.

Acest aspect a fost statuat și de Curtea Constituțională care a arătat că, potrivit art.247 alin.(2) din Legea nr.53/2003 – Codul muncii, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, „abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici” și că, potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ, „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței

de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată”.

A mai arătat Curtea Constituțională că, potrivit art.1349 alin.(1) și (2) din Codul civil, care reglementează răspunderea delictuală, „orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale. impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”

Așadar în raport de toate considerentele de fapt și drept expuse, Înalta Curte, apreciază că acuzațiile aduse inculpatei C., nu se circumscriu sferei penalului și ca atare în baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata C. și pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p. întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

O situație similară, apreciază Înalta Curte, că se regăsește raportat la conținutul și natura acuzațiilor aduse inculpatului C. în sarcina căruia se reține că începând cu luna august 2013, a sprijinit grupul infracțional organizat, constituit de inculpații M., C. și M., grup realizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale S.C. C. S.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *constituire a unui grup infracțional organizat*, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p. și că în data de 01.08.2013, l-a instigarea inculpatului M. și-a îndeplinit, în mod defectuos, atribuțiile de serviciu, în calitate de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, prin sustragerea unui înscris și ștergerea numărului de înregistrare al documentului de la registratura A.S.F., privând astfel, conducerea Autorității de Supraveghere Financiară de a lua la cunoștință de practicile ilegale existente în activitatea desfășurată de S.C. C. S.A., fapt ce a cauzat o tulburare însemnată acestei autorități prin punerea în incapacitate de a-și exercita funcția de supraveghere și control asupra unui operator important de pe piața asigurărilor din România, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite*, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1968 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

Păstrând, formatul adoptat de către instanța de fond care a analizat separat implicarea inculpaților în ceea ce privește infracțiunea de grup infracțional organizat și cu privire la acest inculpat, instanța va analiza structurat pe acest capăt de acuzare situația sa , în momentul în care va argumenta pentru toți inculpații această acuzație.

Cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatului C., Înalta Curte apreciază că actele dosarului relevă faptul că ceea ce s-a încălcat în fapt a fost o normă, dispoziție internă a unui regulament și nu o

dispoziție dintr-o lege sau ordonanță astfel cum s-a statuat prin decizia 405/15.05.2016 a Curții Constituționale.

Așa cum rezultă din actele dosarului, inculpatul C. ocupa în data de 01.08.2013 postul de secretar general al Autorității de Supraveghere Financiară, fiind subordonat direct președintelui A.S.F.

În cronologia relevantă de probe, se transmite un fax în data de 31 iulie la ora 18.51 către ASF, fax care nu trebuia să ajungă la această instituție.

În data de 01.08.2013, în urma unei cereri venite din partea inculpatului M., inculpatul C. a procedat la ștergerea din evidența electronică a numărului de înregistrare atribuit unui document transmis de către S.C. C. S.A., prin fax, la registratura A.S.F., și-a însușit documentul susmenționat și i l-a înmănat ulterior inculpatului M..

Respectivul document privea o anchetă finalizată de către organele de control intern ale S.C. C. S.A., care ar fi arătat lipsa de performanță a inculpatului M. pe parcursul ocupării calității de director general la societatea C. SA și acest document a fost expediat către Autoritatea de Supraveghere Financiară la data de 31.07.2013, în jurul orei 19:00.

Deși probele cauzei relevă o implicare a inculpatului C., Înalta curte apreciază că aceasta nu se poate circumscrie formei de răspundere penală.

Ca și în cazul inculpatei C., Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că acuzațiile aduse inculpatului C. sunt vagi, generice, imprecis determinate, fără a se arăta în concret care sunt acele dispoziții legale dintr-o lege și ordonanță care ar atrage răspunderea penală a acestuia sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu. Indicarea generică în actul de acuzare că prin modul în care a încălcat dispozițiile legale a produs o tulburare însemnată ASF prin decredibilizarea instituției, nu poate fi primită, pentru că așa cum a statuat și Curte Constituțională în motivarea decizie 405 din 15.06.2016 ”dacă neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat, în cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal”.

Mai mult decât atât în motivarea deciziei sale Curtea Constituțională a arătat că, criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu trebuie să se circumscrie unei sfere clare și previzibile acestea neputându-se rezuma, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri de guvern, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

Înalta Curte în acord cu decizia instanței de contencios constituțional, apreciază că acuzația adusă unei persoane în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, pentru că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor 25 art.246 alin.(1) din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției

de serviciu se realizează „prin încălcarea legii” și aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

Or, așa cum s-a arătat acuzația adusă inculpatului relevă mai degrabă o încălcare a regulamentului intern și deosebit de important în ceea ce-l privește pe acest inculpat, este faptul că acțiunile imputate și circumscrise de acuzare infracțiunii de abuz în serviciu au făcut obiectul unei anchete administrative interne, care dacă ar fi sesizat indicii ce s-ar fi circumscris sferei penalului este greu de acceptat că nu ar fi făcut măcar o sesizare în acest sens.

Or, concluzia la care se oprește ancheta administrativă internă care a vizat acea împrejurare și anume că nu s-a putut stabili dacă au existat numere de înregistrare șterse sau radiate în perioada 01 august 2013 – 02 august 2013, că doar salariații S. și G. își desfășurau activitatea în acea registratură situată în sediul din și că singurele persoane care au accesat acest program electronic de la registratură pe bază de user și parolă sunt cei doi salariați.

În prezența acestor concluzii care au fost stabilite, care au fost avute în vedere sau exprimate de către autoritate pe baza acelei anchete administrative, acel document transmis din eroare către ASF nu aparținea acestei autorități și se cuvenea a fi restituit expeditorului doar în măsura în care acest expeditor, ceea ce nu este în cazul de față, nu era cunoscut, astfel ar fi trebuit clasat.

Înalta Curte, apreciază că susținerile parchetului că prin fapta sa inculpatul ar fi urmărit să protejeze interesele inculpatei SC C. nu pot fi primite prin raportare și la conținutul concret al înscrisului respectiv, al informării respective, care sub nicio formă nu ar fi putut să excludă societatea C. de la controlul autorității de supraveghere financiară, practice acel înscris se referea la modul neperformant în care inculpatul M. ar fi negociat un contract cu firma A. și care confirma practice încă o dată în plus că nu merita să primească bonusul, însă chiar și așa nu s-ar fi putut dispune nici un fel de măsură cu privire la M., membru neexecutiv în ASF, întrucât numirea acestuia fusese făcută de Parlament și în conformitate cu dispozițiile art. 10 raportat la art. 8 din acea Ordonanță, el putând fi revocat tot de Parlament

Înalta Curte, apreciază că din economia dosarului, prin acuzația concretă adusă apelantului inculpat C., acestuia nu i poate imputa nicio încălcare a legii, indicarea de către acuzare în faza dezbaterilor a unor pretinse încălcări dispozițiilor art. 6 alin. 1 din OUG 93/2012 care reglementează obiective, atribuții și prerogativele în mod generic prin raportare la art. 5 lit. n din Legea 32/2000, care prevede atribuțiile Comisiei de Supraveghere, iar în concret la lit. n prevede că ”primește și răspunde la toate sesizările și reclamațiile privind activitatea asigurătorilor, reasigurătorilor și intermediarilor în asigurări și sau reasigurări”, este imprecis determinată prin raportare în concret la atribuțiile de serviciu ale inculpatului C. unde nu se regăsește și aceea de a răspunde la orice fel de petiție, care era adresată fie de societăți de asigurare, fie de reasigurare, prin urmare, acest aspect nefiind de natură a aprecia că ar fi încălcat legea.

Or, așa cum a reținut și judecătorul fondului calitate de secretar general al ASF avea drept obligație corelativă de a organiza mapa președintelui A.S.F., sens în care centraliza toate cererile sau documentele care ajungeau la

registratura A.S.F.-ului și le prezenta președintelui sau prim-vicepreședintelui, spre rezoluționare însă nu avea nicio obligație în sensul celei instituite de art. 5 lit. n din legea 32/2000, invocată de acuzare ca și dispoziție din lege încălcată, analiza textului de lege invocate și conținutul acuzației adusă inculpatului relevă nu există niciun fel de legătură de cauzalitate între o eventuală încălcare a obligațiilor de serviciu și încălcarea dispozițiilor respective.

Față de cele expuse, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin 1 lit. b teza I va dispune achitarea inculpatului și pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Analiza motivelor de apel pe inexistența grupului infracțional organizat este neîntemeiată din punctul de vedere al Înaltei Curți, în ceea ce-i privește pe inculpații C., M., M. și C., în raport de următoarele argumente:

În ceea ce privește existența unui grup infracțional organizat, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, apreciază că dincolo de situația reținută de actul de acuzare, care reține ca și situație premisă a constituirii grupului încheierea contractului de reasigurare cu societatea nemțească H.; că scopul acestui grup infracțional a fost protejarea intereselor economice ale SC C..

Analiza probelor din cauză relevă că în cauză, există probe care să demonstreze și să susțină caracteristici ale grupului infracțional organizat cercetat în ceea ce privește pe inculpații C., M., M. și C. și anume:

- activitățile ilegale desfășurate de membrii grupului prezintă un grad sporit de pericol social, afectând grav un sector important al vieții economice;

- activitatea infracțională a fost planificată, și a avut un caracter de continuitate și o structură bine organizată,

- s-a pus în evidență existența liderilor și a ierarhiei în rândul membrilor grupului;

- s-a remarcat specializarea membrilor grupului prin divizarea și stabilirea cu precizie a atribuțiilor fiecăruia dintre aceștia, scopul final fiind protejarea intereselor economice ale SC C..

Pentru înțelegerea cât mai exactă a modului în care a fost inițiat și s-a constituit grupul, Înalta Curte apreciază că se impun a fi făcute anumite precizări de natură să reliefeze cu acuratețe faptul că premisele grupului infracțional organizat au existat încă de la momentul încheierii contractului de consultanță după cum urmează:

La data de 05.05.2012 între S.C. C. S.A. în calitate de beneficiar și SC C. S.R.L. reprezentată de inculpatul M., în calitate de consultant, a fost încheiat un contract de consultanță care prevedea mai multe obligații contractuale în sarcina societății administrate de inculpatul M., iar în schimbul serviciilor prestate consultantul urma să primească lunar suma de 12.000 euro, plus TVA. În actul adițional la contractul sus menționat, încheiat la data de 18.02.2013 s-a stipulat o valoare a contractului în cuantum de 20.000 euro/lună, plus TVA, la care se adăuga, în baza unui contract de administrare încheiat la data de 13.08.2012,

plata unei prime de 2.000 euro inculpatului M. și includea, în esență, obligația acestuia de a lua măsuri aferente managementului societății, cu informarea Consiliului de Administrație, asupra operațiunilor întreprinse și asupra celor avute în vedere, precum și obligația de a redresa situația financiară a societății, prin acordarea de consultanță în vederea: „stopării scăderii vânzării produselor, ameliorarea stării de profitabilitate și îmbunătățirea imaginii în fața clienților”.

Prin minuta de negociere încheiată în data de 28.11.2012, între C. și M., s-a prevăzut o prelungire a contractului de consultanță până în anul 2015 și plata către inculpatul M., după vânzarea companiei de asigurări în anul 2015, a unei sume variabile, al cărei plafon maxim era de 10,5 milioane de euro iar, la rândul său, C., se obliga să permită introducerea în structura de conducere a S.C. C. S.A. a inculpaților C. și M.. Aceste prevederi au fost menționate și în cuprinsul Contractului privind plata bonusului nr. 64118 din 28.06.2013, încheiat între SC C. SRL și SC A. SRL, în calitate de acționar majoritar la SC C. SA. Din echipa inculpatului M. făcea parte și inculpatul V., acesta fiind asociat în cadrul SC C. SRL, revenindu-i practic jumătate din veniturile realizate de această societate, inculpatul M. și echipa sa fiind aduși datorită renumelui pe care și-l creaseră în perioada în care lucraseră la A.....

De asemenea, inculpatul C., a întocmit contractul cu nr. 9 din data de 01.11.2012, prin intermediul Întreprinderii Individuale C., cu S.C. C. S.A., prin care păstra, în calitate de consultant, un anumit control în ceea ce privește deciziile importante ale societății solicitând în mod expres ca toate hotărârile Consiliului de Administrație să-i fie aduse la cunoștință anterior luării unor decizii. În baza acestui contract, orice măsură, de la angajare de personal, până la implementarea unui sistem IT, putea fi luată, doar cu acordul prealabil al inculpatului C.. Inculpatul a încheiat astfel de contracte de consultanță cu toate societățile din holdingul pe care îl deținea, fiind astfel informat cu privire la deciziile importante ce se adoptau în cadrul firmelor și asigurându-se că are un control decizional asupra managementului acestor societăți.

Inculpatul participa la majoritatea ședințelor Consiliului de Administrație cât și dădea dispoziții scrise adresate tuturor angajaților și avizând cu putere rezolutivă măsurile propuse în cadrul Consiliului și adoptate în vederea implementării acestora. De altfel, inculpata C. arată că recomandările domnului C. erau practic obligatorii, iar, în măsura în care acestea nu se realizau benevol, prin rezoluția Consiliului de Administrație acestea dobândeau și oficial caracterul obligatoriu pentru angajați.

Înalta Curte, apreciază că nu încheierea în sine a contractului de reasigurare cu firma H. Re din Germania, o societate cu o puternică imagine în ceea ce privește credibilitatea și capacitățile financiare. Contractul de reasigurare a fost negociat, prin intermediul numitului G., broker în cadrul J. Londra și semnat în data de 20.12.2012, la Hanovra, Germania, respectiv, 21.12.2012, la Sibiu, de către reasuratorul H. Re, respectiv, de către S.C. C. S.A., prin director general, M., a avut caracter nelegal, ci modul în care a avut loc înregistrarea lui în contabilitatea S.C. C. S.A, pentru că aceasta a reprezentat o modalitate de eludare a normelor A.S.F. privind reglementarea pieței asigurărilor din România și nu a îndeplinit practic rolul pentru care a fost încheiat ci rolul de a evita o infuzie de capital și în același timp de a crea

aparența de îndeplinire de către C. a normelor A.S.F. privind reglementarea pieței asigurărilor din România; scopul final fiind acela de a proteja interesele financiare ale C..

Toate acestea relevă că inculpatul C., în calitate sa de acționar majoritar al SC C. și beneficiar real al acestei societăți era în mod evident interesat de situația financiară a acesteia.

În ceea ce îl privește pe inculpatul M. interesul major în funcționarea, în continuare, a S.C. C. S.A., îl constituia menținerea contractului de consultanță încheiat de firma acestuia, C. S.R.L. cu S.C. C. S.A. și, implicit, obținerea unor venituri de aproximativ 30.000 euro, lunar, plus alte beneficii care rezultau din funcțiile deținute. De asemenea, acesta era membru în consiliul de administrație al societății. Având în vedere convorbirile interceptate în cauză și redade de către instanța de fond în integralitatea lor, inculpatul M. a fost și intermediarul în relația dintre inculpatul C. și inculpatul M..

În ceea ce privește interesul inculpatului M. buna funcționare a inculpatei S.C. C. S.A., era o situație de fapt care îi aducea anumite beneficii financiare personale ca director în cadrul C. de asemenea, inculpatul M. urmare a faptului că urma să devină persoana cu o funcție publică, respectiv membru al consiliului A.S.F. imediat după constituirea acestei instituții. păstrează o legătură financiară și de loialitate față de societatea C.

În acord cu instanța de fond, Înalta Curte, apreciază că din noua sa funcție, inculpatul avea posibilitatea de a ajuta interesele inculpatei C. prin furnizarea unor informații utile către ceilalți inculpați, cum ar fi spre exemplu date cu privire la controalele ce urmau a se desfășura la această societate, lucru care s-a și întâmplat.

În mod corect a apreciat instanța că acești trei inculpați sunt cei care au avut inițiativa constituirii grupului infracțional și cei care au acționat organizat pentru atingerea obiectivelor sale.

Dincolo de declarațiile celorlalți doi inculpați, care au încercat să minimizeze rolul inculpatului C., Înalta Curte apreciază dincolo de rolul incontestabil de lider al acestuia, că de fapt este o persoană extrem de bine pregătită profesional, care a reușit să stăpânească piața asigurărilor într-un mod extrem de abil și care a încercat să disimuleze realitatea faptică în pofida evidențelor printr-o stăpânire de sine remarcabilă.

Declarația inculpatului C., aduce în prim plan o persoană dispusă la orice compromis pentru satisfacerea propriului interes, o persoană care plasează cu ușurință răspunderea penală asupra altora, și care în esență arată că lucrurile se întâmplă doar așa cum își dorește:

”Doresc sa precizez faptul că la data la care am încheiat contractul de consultanță cu SC C. SRL situația financiară a SC C. era una bună, însă cota de piață a societății pe piața asigurărilor în raport de vechimea acesteia era una destul de scăzută, astfel că urmarea unei decizii luate de AGA s-a decis luarea acestei măsuri.

Am încheiat acest contract de consultanță având în vedere faptul că îl cunoșteam pe dl M., ca fiind asociat unic la SC C. fiind cumva un nume notoriu în piața asigurărilor și de asemenea știam ca în anul 2011 își încheia contractul

cu A., iar scopul pentru care am încheiat acest contract a fost de a aduce societatea pe locul 7-8 în piața asigurărilor din cele 43 de poziții.

Contractul cu C. a fost încheiat pe perioada 2012-2015 iar în cadrul acestui contract de consultanță încheiat cu aceasta, societatea se obliga să aducă așa cum am precizat SC C. pe locul 7 sau 8. Totodată, dl M. primea în calitate de asociat unic al SC C. un onorariu de 20.000 euro și de asemenea, ca efect al încheierii acestui contract a devenit și membru al CA .

Întrucât la data la care s-a încheiat acest contract mă aflu în executarea unei pedepse, de unde am fost liberat la 1 octombrie 2012, obligația SC C. era aceea de a furniza informații CA cu privire la planul prin care se obliga să aducă societatea într-un loc fruntaș în piața de asigurări.

Practic rolul societății SC C. era acela de a veni cu propuneri în cadrul planului de consultanță pe care să le prezinte CA iar acest propuneri puteau fi puse în practică doar după ce erau aprobate de către CA.

Din punctul meu de vedere aducerea în structura de conducere a SC C. a d-lui M. și a d-nei C. a fost dispusă în vederea realizării obiectivelor stabilite prin contractul de consultanță iar așa cum bine știu eu inițial a fost numit la conducere d-nul M. respectiv 16.05.2012 în baza unui contract de mandat iar după plecarea acestuia la ASF numită d-na C. însă tot la solicitarea d-lui M..

Precizez astăzi în ședință că mi-a fost arătată minuta de negociere aflată în vol.13 fila 19 dos urm penală, doresc să arăt următoarele: La data încheierii acestei minute de negociere dl M. se afla deja la conducerea SC C. iar introducerea pe minuta de negociere a d-nei C. făcea parte tot din condițiile impuse de dl M. pentru a putea avea sprijin în CA și pentru a-și putea impune punctul de vedere în consiliul de administrație care contractual aproba implementarea măsurilor impuse de M. pentru că dacă acesta nu avea sprijin, toate propunerile acestuia rămâneau vorbe goale. Practic acesta și-a asigurat prin aceste propuneri a celor două persoane în CA promovarea și implementarea programelor asumate iar eu am fost de acord și am negociat ca reprezentant AGA solicitarea acestuia, cu care am fost de acord.

În cadrul acestui contract de consultanță eu aveam rolul de reprezentant AGA, astfel că rolul meu era limitat la a fi informat față de măsurile ce urmau a fi luate de SC C. și societate pentru implementare. Precizez că doar măsurile importante îmi erau aduse la cunoștință.

Doresc să precizez că în realizarea obiectivelor la data de 1.11.2012 a fost încheiat între SC C. prin reprezentant al CA respectiv președinta acestuia d-na A. și Întreprinderea Individuală C. un contract de consultanță cu o valabilitate de 10 ani și unde eu aveam calitatea de consultant, așa cum rezultă din contractul aflat la dosarul cauzei. În baza calității de consultant pe care eu o aveam, eram informat cu privire la anumite probleme la care societatea aștepta opinii avizate ca și consultant, de exemplu, i-am sprijinit la întocmirea instrucțiunilor de lucru în materia daunelor, în efectuarea unor analize cu privire la potențialul unităților teritoriale, în urmărirea planului și realizarea unui nr de 21 machete care zilnic făceau parte din informațiile zilnice prezentate conducerii și participam la ședințele CA . În ceea ce privește participarea mea la ședințele CA aceasta avea loc în baza invitațiilor pe care le primeam și în funcție de natura problemei asupra căreia mi se solicita să dau explicații le făceam recomandări iar acestea

erau analizate de CA și în condițiile în care recomandările nu erau agreate acestea erau respinse sau nu erau aplicate.

Personal nu dădeam dispoziții și nu puteam, contractual eram doar informat în maniera arătată anterior, iar în C. rolul meu era de consultant și reprezentant al acționariatului în AGA.

Posibilitatea mea de a solicita orice fel de informații și orice fel de date deriva din calitatea mea de acționar AGA cu condiția să nu împietez activitatea societății.

În cadrul C. mi se spunea „șefu” pentru că eram proprietar, ca de altfel, în toate societățile pe care le am deși eu eram un simplu consultant conform probelor iar opinia conform căreia eu sunt cel care as fi dat dispoziții reprezintă din punctul meu de vedere o apreciere subiectivă nesusținută în nici un mod, eu nesemnând nici un act în societate și nici în raport cu terții.

.....
Nu am luat la cunoștință de condițiile în care s-a încheiat acest contract, eu am fost rearestat, iar toate informațiile mele provin din documentele aflate la dosarul cauzei. Ceea ce pot preciza este faptul că în data de 29.10.2012-5.04.2013 societatea C. a fost supusă unui control de fond sau tematic de către CSA care ulterior a devenit ASF și nu au fost reliefate neregularități cu privire la acest contract.

.....
Cu privire la minuta de negociere arăt că dl M. a avut funcția de director general până la plecarea la ASF el fiind adus în baza dispozițiilor contractuale ce derivau din contractul de consultant cu C. și după aprobarea contractului de consultanță, iar d-na C. a îndeplinit funcția de director la recomandarea d-lui M. și după plecarea d-lui M. prin vacantarea postului și nici unul dintre ei nu a făcut parte din CA.”

Așadar, declarația inculpatului C., reliefează neechivoc nu numai faptul că a fost la curent cu toate activitățile ce se desfășurau în firmă ci și faptul că a inițiat, controlat și a dat dispoziții în permanență pentru a proteja interesele SC C..

Că este așa o demonstrează și probele aflate la dosarul cauzei de unde rezultă că acesta a avut grijă să fie informat în fiecare minut prin organizarea unei adevărate rețele informative, prin orchestrarea unor supravegheri operative ale angajaților în legătură cu viața privată a acestora (volumul 13, filele 143-166), cât și prin impunerea unor obligații angajaților de a întocmi „note informative” cu privire la activitățile profesionale și extraprofesionale (volumul 13, filele 167-312). Inculpatul C. era cunoscut de către toți angajații S.C. C. S.A. drept „patronul”, „șeful” sau „domnul inginer”, ca autoritate ultimă în cazul soluționării unor conflicte sau adoptării unor măsuri radicale.

Înalta Curte, apreciază că este incontestabil probat grupul infracțional organizat pe care l-au constituit inculpații M., M. și C., că acesta a acționat o perioadă destul de îndelungată de timp, fiecare membru având atribuții specifice, bine determinate și specializate, în raport de poziția ocupată în cadrul C. .

În opoziție cu opinia instanței de fond, Înalta Curte, apreciază însă că, nu se poate reține că acest grup a fost susținut de inculpatul V. întrucât acesta avea

interesul de a continua colaborarea cu SC C. SA profitând în mod evident de pe urma contractului încheiat de firma de consultanță cu persoana juridică inculpată.

Atitudinea acestuia, este circumscrisă din punctul de vedere al Înaltei Curți, mai degrabă unei sfere ce caracterizează servilismul unor persoane care lucrează pe lângă alte persoane potente financiar, de a le intra în grații pentru că simpla întocmire a notei de calcul pe baza căreia s-a calculat bonusul salarial al inculpatului nu putea fi considerată, o dovadă a implicării inculpatului în grupul infracțional, după cum nu poate fi considerată, o dovadă a implicării inculpatului în grupul infracțional nici faptul că a primit mesaje din partea inculpatului M. prin care acesta transmitea informații privind controalele ce urmau a se efectua, mesaje pe care le-a retransmis inculpatului M.. Nicio probă nu dovedește că relațiile apropiate cu inculpații M. și M. ar echivala cu sprijinirea grupului, ci mai degrabă se circumscriu dorinței acestuia de a-și conserva relația cu aceștia pentru satisfacerea unui interes propriu, astfel că apelul inculpatului pe această acuzație este întemeiat și urmează a fi admis.

În ceea ce o privește pe inculpata R., Înalta Curte constată în raport de soluția de achitare dispusă în cauză pentru infracțiunile predicat, că nu mai subzistă scopul pentru care se presupune că aceasta să fi aderat sau să fi sprijinit gruparea infracțională. Faptul că se afla în relații cordiale cu inculpatul C., și că acesta a felicitat-o de ziua sa de naștere nu poate conduce la concluzia neechivocă că era omul de încredere a acestuia sau că a sprijinit grupul și acțiunile frauduloase a inculpatului C., astfel că și pentru această acuzare se impune achitarea inculpatei.

Susținerea parchetului pe acest palier, că aceasta ar fi comis fapte penale pentru a se bucura de faima și succesul grupării infracționale, nu pot fi primite, nici unde în literatura de specialitate și practica judiciară nu sunt prevăzute cu titlu de folos material "faima și succesul", după cum este greu de crezut că o persoană cu un nivel de pregătire ca cel al inculpatei R. ar comite fapte ce intră în sfera infracționalului pentru mai multă notorietate.

În ceea ce o privește C., în consens cu instanța fondului, apreciem că aportul său în cadrul grupului organizat a constat în aceea că în data de 26 august 2013, a înaintat o solicitare a inculpatului M. membrilor consiliului de administrație pentru acordarea unui bonus salarial ce nu i se cuvenea și care era de fapt o mită deghizată pentru ca acesta să ajute interesele C. și a prezentare un calcul nesusținut de date contractuale al acestui bonus, calcul ce fusese întocmit de inculpatul V.. Conivența dintre inculpatul M. și inculpata C., rezultă din însăși declarația acestuia prin care a arătat că el i-a spus inculpatei C. că este necesară acordarea acestui bonus salarial pentru lichidarea raportului de muncă cu inculpatul M., fiind necesară trimiterea propunerii de acordarea a acestui bonus Consiliului de Administrației, conform calculului efectuat de inculpatul V.. Acesta a mai arătat că, în opinia sa inculpata C. avea ca și director general obligația de a înainta această propunere către Consiliul de Administrație.

În ceea ce privește desfășurarea propriu – zisă a ședinței consiliului de administrație din data de 26.08.2014, inculpata C. a arătat că a avut loc o ședință a plenului, iar, după finalizarea acesteia, a fost convocată în fața Consiliului de

Administrare fără a arăta cine a chemat-o în fața consiliului, aspecte confirmate și de martorele R., H. și C., toate aflate în sala unde avusese loc ședința și care au arătat că inculpata nu a fost convocată ci a intrat pur și simplu în sală după plecarea martorei A.. De altfel, nici inculpatul M. nu susține că inculpata ar fi fost convocată în fața consiliului.

Astfel, martora R. a arătat că după finalizarea ordinii de zi, martora A. a părăsit sala și că a vrut să părăsească și ea sala dar a intrat doamna C. care a spus că mai are ceva de adăugat pe ordinea de zi. Nu a văzut documentul prezentat de doamna C., însă, acesta a expus membrilor consiliului solicitarea de acordare a unui bonus salarial către domnul M.. A fost deschis după votarea acestui bonus salarial un nou proces-verbal, solicitarea doamnei C. fiind aprobată de către toți membrii consiliului care erau constituiți în mod legal chiar și în absența doamnei A.. Arată martora, care era secretara consiliului fiind prezentă la toate ședințele, că procesele-verbale se semnează la finalul discuției de către membrii consiliului, iar situația din data de 26 august, în care a fost încheiat și semnat un proces-verbal, în lipsa președintelui consiliului, a fost una singulară.

Momentul la care inculpata a intrat în sală și dacă a fost sau nu chemată de cineva este extrem de relevant în cauză având în vedere că după finalizarea ședinței consiliului și parcurgerea ordinii de zi, inclusiv capitolul „diverse”, martora A., sub pretextul continuării unor discuții, a fost chemată de către inculpatul C. într-un alt birou, iar desfășurarea ședinței de aprobare a bonusului a avut loc în absența acesteia. Având în vedere faptul că atitudinea martorei ridicase probleme cu ocazia vânzării mașinii către inculpatul M., era util ca aceasta să nu fie prezentă în cadrul ședinței prin care s-a votat asupra acordării bonusului.

De asemenea, în declarația sa inculpatul V. a arătat că M. și C., sunt cei care i-au solicitat să facă un calcul pentru plata unui bonus de performanță în raport cu primele 5 luni din 2013, lucrate de M., ca director la C. S.A., astfel că susținerile inculpatei în sensul că acel calcul fusese efectuat fără știrea sa, nu sunt reale și mai mult decât atât inculpatul V. a arătat că acel calcul l-a transmis doamnei C..

Analiza tuturor declarațiilor și probelor administrate relevă că inculpata C. a fost implicată de la început în realizarea acestui calcul al bonusului și în aprobarea sa, pentru a îi da un caracter de aparentă legalitate și știa foarte clar că inculpatul M. nu mai putea beneficia de sume de bani din partea societății și că acesta efectua, în cadrul ASF, a unor demersuri care să ajute societatea inculpată și pe angajații acesteia și dincolo de faptul că a susținut că nu văzuse contractul de muncă al inculpatului M., martora L. a arătat că odată cu susținerea acordării acestui bonus inculpata a făcut referire și la clauzele contractuale din acel contract de muncă.

Din toate aceste probe rezultă că inculpata C. a știut că scopul acordării acestui bonus salarial era de fapt acordarea unei mite mascate către inculpatul M. și a făcut demersurile necesare în acest sens împreună cu inculpatul M., dar și cu ajutorul inculpatului C..

Toate aceste probe, reliefează în opinia Înaltei Curți, în acord cu instanța de fond că inculpata C., știa despre existența grupului organizat constituit de inculpații C., M. și M. și a sprijinit în mod activ acest grup. Mai

mult decât atât faptul că inculpata făcea parte din structura grupului organizat încă din faza constituirii sale rezultă din minuta de negociere iar acest aspect este confirmat de însăși declarația inculpatului C. care arată că ”...dl M. se afla deja la conducerea SC C. iar introducerea pe minuta de negociere a d-nei C. făcea parte tot din condițiile impuse de dl M. pentru a putea avea sprijin în CA și pentru a-și putea impune punctul de vedere în consiliul de administrație care contractual aproba implementarea măsurilor impuse de M. pentru că dacă acesta nu avea sprijin, toate propunerile acestuia rămâneau vorbe goale.”

Așadar cooptarea și a inculpatei C. în activitățile infracționale a celorlalți inculpați se circumscrie unui plan bine organizat, structurat și pus la punct până în cele mai mici detalii ,astfel că apărările inculpatei pe acest palier nu pot fi primite întrucât sunt în vădită contradicție cu realitatea.

Dincolo de faptul că actul de sesizare al instanței, reține ca și situație premisă a constituirii grupului încheierea nelegală a unui contract de reasigurare cu firma nemțească H., Înalta Curte apreciază că scopul constituirii grupului infracțional a fost protejarea intereselor economice ale SC C., și că prin fiecare demers pe care cei patru inculpați l-au inițiat au urmărit susținerea firmei.

Faptul că inculpatul C. a apelat la inculpatul M. care conducea firma de consultanță ce avea rolul de redresa societatea de asigurări și de a menține la un nivel competitiv pe piață, membru de altfel și în consiliul de administrație al societății precum și întreg parcursul ulterior a cooptării celorlalte persoane sub pretextul ridicării gradului de performanță al societății, respectiv al inculpatului M. și al inculpatei C., dovedesc pe deplin că de fapt de ne aflăm în prezența unui plan bine pus la punct, în care fiecare participant nu numai că a cunoscut dar a și acceptat să protejeze interesele C. indiferent de modul în care trebuiau să acționeze.

Deși inculpatul C., inițial a negat vreo implicare în aducerea lui M. sau C., tot pe parcursul audierii sale ca inculpat în fața Înaltei Curți, pus în fața actelor aflate la dosarul cauzei a declarat: ”Precizez astăzi în ședință după ce mi-a fost arătată minuta de negociere aflată în vol.13 fila 19 dos urm penală doresc să arăt următoarele La data încheierii acestei minute de negociere dl M. se afla deja la conducerea SC C. iar introducerea pe minuta de negociere a d-nei C. făcea parte tot din condițiile impuse de dl M. pentru a putea avea sprijin în CA și pentru a-și putea impune punctul de vedere în consiliul de administrație care contractual aproba implementarea măsurilor impuse de M. pentru ca dacă acesta nu avea sprijin, toate propunerile acestuia rămâneau vorbe goale. Practic acesta și-a asigurat prin aceste propuneri a celor două persoane în CA promovarea și implementarea programelor asumate iar eu am fost de acord și am negociat ca reprezentant AGA solicitarea acestuia, cu care am fost de acord. ”

Fără a mai face nicio analiză a declarației acestui inculpat, este evident că acesta a cunoscut pe deplin scopul acestei asocieri, că a anticipat potențialul fiecărui membru al grupării de a-i satisface interesele, iar ceilalți membrii ai grupării astfel cum s-a arătat au contribuit pe deplin la satisfacerea intereselor C..

Pe latură civilă, deși s-a mai formulat o cerere de restituire a sumei de 104 800 euro și 45 lire sterline de către inculpatul C., Înalta Curte constată că s-a pronunțat pe această solicitare prin încheierea din data de 21 noiembrie 2016,

dată la care urmare a demersurilor efectuate de instanță ,prin adresa nr.P/2014 din 5 octombrie 2016 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –DNA, Secția de combatere a corupției s-a comunicat faptul că sumele respective au fost ridicate în vederea continuării cercetărilor ce se efectuau în dosarulP/2013.

Din analiza ordonanței de instituire a măsurii asigurătorii a rezultat că această măsură s-a impus în vederea evitării ascunderii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărire a unor bunuri care pot face obiectul confiscării speciale sau confiscării extinse și că sumele respective fac obiectul cercetărilor într-o altă cauză penală sub nr.P/2014.

Așadar, Înalta Curte a analizat într-un alt cadru procesual solicitarea de restituire a sumelor de bani menționate, astfel că o nouă analiză pe aceleași coordonate nu numai că nu se mai impune dar este și inadmisibilă.

În ceea ce îi privește pe inculpații C., O. sau C., Înalta Curte apreciază în consens cu instanța fondului că nu s-a făcut dovada dincolo de orice dubiu a implicării infracționale a acestora.

În ceea ce o privește pe inculpata C., sprijinirea grupului infracțional ar fi constat în organizarea interviului de validare al inculpatei C. în funcția de director general al C. într-o modalitate ce nu a respectat normele interne al ASF, acțiunile inculpatei fiind o consecință a influenței exercitate asupra sa de către inculpatul M..

În declarațiile pe care le-au dat inculpații M. și C., aceștia au arătat că au o legătură de prietenie care durează de foarte multă vreme. De asemenea, ambii au arătat că discutau în mod constant despre chestiuni legate de personalul ASF sau de eventuale probleme pe care le întâmpina oricare de ei.

Analiza concretă și punctuală a acestor convorbiri reliefează că inculpata C. nu avea cunoștință despre situația C., („A, nu, de C. nu știu nimic” – discuție purtată la data de 21.08.2013 cu inculpatul M.), nu avea cunoștința despre convența infracțională instituită la nivelul conducerii C., iar interesul inculpatului M. față de această societate nu poate fi interpretat în sensul unei aderări sau sprijiniri de către inculpata la grupul infracțional existent.

Dincolo de discuțiile purtate de cei doi inculpați anterior interviului inculpatei C., și care au fost analizate cu prilejul acuzației de abuz în serviciu adusă inculpatei C., Înalta Curte apreciază că ele nu pot fi interpretate decât în scopul de a îi satisface acestuia cerințele legate de desfășurarea acestui interviu și nu în sensul că inculpata C. ar fi cunoscut existența grupului infracțional constituit în cauză pentru a proteja societatea inculpată.

În consens cu instanța fondului, Înalta Curte apreciază că informațiile pe care le deținea inculpata și care vizau interesul inculpatului M. vis a vis de C., nu pot conduce automat la concluzia că inculpata știa că exista un grup organizat constituit la nivelul acestei societăți sau faptul că inculpatul M. își folosea funcția și contactele pentru a sprijini societatea, fiind și remunerat pentru această activitate de către conducerea C..

Pentru a se reține că inculpata C. a acționat, cu intenție, alături de ceilalți inculpați era necesar a se proba existența unei coeziuni infracționale și a unei intenții clare de sprijinire a acestui grup, respectiv existența și cazul inculpatei a rezoluției infracționale comune celorlalți inculpați, mai precis aceea de a proteja

interesele C., or atitudinea sa a fost în mod clar consecința relației de prietenie cu inculpatul M. și pentru a îi face un serviciu acestuia pe care acesta îl solicitase.

În ceea ce îl privește pe inculpatul C., se reține că rolul acestuia la grupul infracțional a constat în aceea că a procedat la ștergerea din evidența electronică a numărului de înregistrare atribuit unui document transmis de către S.C. C. S.A., prin fax, la registratura A.S.F., și-a însușit documentul susmenționat și i l-a înmănat ulterior inculpatului M., document care dacă ar fi fost cunoscut de conducerea ASF-ului, ar fi adus evidente prejudicii de imagine inculpatului M..

În declarația dată inculpatul C. a arătat că pe domnul M. l-a cunoscut în cursul anului 2002, cu ocazia procesului de privatizare al SC A..., revăzându-se cu acesta în momentul la care inculpatul M. a fost angajat în cadrul ASF-ului și a rămas cu acesta în relații cordiale.

În acord cu instanța fondului, Înalta Curte apreciază că în ceea ce privește grupul infracțional organizat, nu există absolut nici un mijloc de probă care să atestă, peste un dubiu rezonabil, că inculpatul C. știa că acest grup există, modul cum el funcționează sau scopul pe care acesta îl avea sau că acest inculpat ar fi avut cel mai vag interes cu privire la situația C..

Intervenția inculpatului analizată cu prilejul acuzației de abuz în serviciu și care din punctul de vedere al Înaltei Curți nu se poate circumscrie sferei penalului, nu poate fi interpretată în sensul că a participat în vreun mod la realizarea scopului grupului infracțional, ci cel mult, se poate circumscrie unei atitudini de natură a apăra imagine inculpatului M., fără conotații infracționale, atitudine care așa cum s-a arătat a făcut obiectul unei anchete interne.

Toate aceste argumente reliefează în consens cu opinia instanței de fond că soluția de achitare dispusă în cauză este conformă cu probatoriul administrat în cauză și se impune ca o consecință firească a lipsei de dovezi astfel că apelul parchetului este nefondat, atitudinea acestuia prin raportare la datele cauzei nu pot fi interpretate unei implicări cu conotații penale, astfel că soluția de achitare pe temeiul de drept ce derivă din dispozițiile art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. este singura care se impune a fi adoptată în cauză.

În ceea ce îl privește pe inculpatul O., se reține ca și contribuție a acestui inculpat la grupul infracțional faptul că atunci când a întocmit raportul de evaluare cu nr. 4134046, privind autoturismul Audi A8, cu număr de înmatriculare ..., având CIV-ul ..., din data de 29.05.2013, a atestat fapte neconforme realității, urmărind diminuarea prețului de vânzare a autoturismului susmenționat, raport care a fost, ulterior, utilizat și și-a produs consecințe juridice.

Întrucât pe acuzația principală reținută în sarcina inculpatului pentru argumentele pe larg expuse în analiza acuzației, Înalta Curte a dispus achitarea acestuia, este evident că acuzația adusă acestuia de aderare a nu mai subzistă, astfel că soluția de achitare dispusă în cauză în lipsa unei acțiuni ilicite din partea acestuia se impune ca o consecință firească, faptul că inculpatul a întocmit, la cererea patronului C., a raportului de evaluare a unui autoturism, care din punctul de vedere al Înaltei Curți a fost corect stabilit nu poate conduce la angajarea răspunderii penale a acestuia.

Sușținerea acuzării în sensul în care acesta ar fi aderat la grup întrucât întocmea în mod constant rapoarte de evaluare pentru C.. și astfel prin prisma avantajelor materiale ce le obținea din plata onorariilor ce le obținea, ar fi aderat la acest grup, se circumscrie în opinia majoritară a Înaltei Curți unei sfere subiective, ce nu poate fi însă valorificată sub aspect probator ca și probă de natură să conducă la condamnarea acestuia pentru infracțiunea de grup infracțional organizat.

Acuzațiile aduse pe acest palier inculpaților R., M. și O. în acord cu instanța fondului nu sunt susținute de nicio probă de natură a forma convingerea instanței că implicarea acestora a fost de natură infracțională.

Astfel în actul de sesizare al instanței se reține faptul că inculpatul R., cunoscând că inculpatul M. proteja interesele financiare ale S.C. C. S.A., a făcut demersuri, în perioada septembrie – octombrie 2013, în vederea înlăturării din cadrul Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară a numitului T., care deținea funcția de vicepreședinte pe sectorul de supraveghere a asigurărilor și înlocuirea acestuia cu inculpatul M., acceptând implicit, astfel, protejarea frauduloasă a intereselor S.C. C. S.A. În acest context, acceptând perpetuarea situației de favorizare a S.C. C. S.A. și urmărind, pe de o parte impunerea în cadrul consiliului A.S.F. a unor persoane obediente acestuia, iar, pe de altă parte, întărirea propriei puteri decizionale prin preluarea, în integralitate, a atribuțiilor de a dispune controale asupra societăților de asigurări, exclusiv de către președintele A.S.F., R. a efectuat demersuri pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență de către Guvernul României, care să dea caracter normativ și obligatoriu a intereselor sale personale și de grup, respectiv a întocmit, prin intermediul funcționarilor din cadrul Direcției Juridice a A.S.F., aflată în directă subordonarea a acestuia, proiectul ordonanței de urgență pentru modificarea și completarea O.U.G. nr. 93/2013, privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, precum și pentru modificarea Legii nr. 136/1995, privind asigurările și reasigurările în România și a avizat, în calitate de președinte al Autorității de Supraveghere Financiară, proiectul de lege, care a fost ulterior adoptat în ședința de guvern din 16.10.2013 și publicat în Monitorul Oficial al României în 18.10.2013 *(fără a avea avizele necesare)*.

Dincolo de declarația inculpatului R., analiza actelor normative ce reglementează activitatea ASF-ului și modul de alegere al membrilor consiliului de administrație, reliefează faptul că inculpatul M. a îndeplinit funcția de membru neexecutiv în Consiliul ASF și a ocupat această funcție în urma procedurilor legale, inclusiv aceea de audiere în cadrul Comisiei Buget Finanțe din Parlament fiind desemnat în cadrul ASF prin Hotărârea Parlamentului României nr. 60/2013 privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, astfel că acuzația conform căreia membrii consiliului de administrație au fost aleși doar de către inculpatul R. și impuși prin influența acestuia în cadrul comisiilor parlamentare nu este dovedită în nici un mod, din moment ce nu există nici un mijloc de probă care să ateste această supoziție.

În ceea ce privește acuzația vizând demersurile efectuate de inculpatul R. pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență de către Guvernul României, care să dea caracter normativ și obligatoriu a intereselor sale personale și de grup, Înalta

Curte, apreciază că nu pot fi circumscrise sferei penalului activitatea acestuia pe acest palier.

Ordonanța de urgență nr.94/2013 pentru modificarea și completarea OUG nr.93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea ASF, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările arată în mod expres faptul că având în vedere angajamentele legislative și instituționale pe care Autoritatea de Supraveghere Financiară și le-a asumat cu Fondul Monetar Internațional și cu reprezentanții Comisiei Europene, care vizează modificarea cu celeritate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în vederea armonizării cu cele mai bune practici internaționale, este necesară o reducere a numărului de membrii ai consiliului de administrație al ASF.

În raport de recomandările Fondului Monetar Internațional și ale Comisiei Europene care stabileau dimensionarea Consiliului A.S.F., în sensul reducerii numărului de la 11 la 9 membri, stabilirea calificării profesionale minime pe care trebuie să o aibă membrii Consiliului A.S.F., stabilitatea personalului din cadrul A.S.F. și introducerea unor prevederi concrete care să prevadă regimul incompatibilităților și al conflictului de interese, atât pentru membrii Consiliului A.S.F. cât și pentru salariații A.S.F., și întrucât aspectele vizate constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, deoarece nu ar fi respectate termenele asumate de România în urma negocierilor cu organismele internaționale s-a decis adoptarea OUG 94/2013.

Suținerea acuzării potrivit căreia prin adoptarea acestei ordonanțe inculpatul ar fi urmărit satisfacerea unor interese personale și de grup nu este dovedită , nu rezultă în nici un mod că a avut un interes exclusiv , personal ci doar că a implementat și adus la îndeplinire niște măsuri de aducerea la îndeplinirea cărora era obligat prin natura funcției sale , după cum nu a fost dovedit în nici un mod că inculpatul R. ar fi numit sau angajat personal în cadrul ASF sau că vreunul dintre cei ce au fost angajați după numirea în funcție a inculpatului R. nu îndeplineau criteriile necesare de pregătire profesională ori că aceste angajări au fost efectuate în mod nelegal.

Fără a reda declarațiile martorilor D. și T. care confirmă teza inculpatului pe măsurile dispuse, Înalta Curte apreciază că înscrisurile depuse la dosarul cauzei, respectiv corespondența din partea ASF-ului cu partenerii externi de negociere precum care confirmă existența unor cerințe a acestora privind numărul de membrii ai consiliului ASF. (fila 232 – volum 6 instanță), conduc și susțin soluția adoptată în cauză de către instanță de fond.

Nici acuzația ce vizează implicarea ce ar fi avut-o inculpații R. și M. în activitatea grupului infracțional în sensul unui pretins interes al acestora de a-i sprijini atât pe inculpatul M. cât mai ales pe inculpatul M. și implicit interesele C., nu este probată, având în vedere considerentele expuse cu prilejul analizării acuzațiilor principale, după cum nici presupusa favorizare a inculpatului M. de către cei doi inculpați și de către inculpatul O., nu a fost dovedită cu vreun mijloc de probă care să conducă la reținerea vinovăției inculpaților cu privire la aceste acuzații.

De asemenea în acord cu instanța fondului, apreciem că nu se poate reține vreo implicare a inculpaților R. și M. în luarea unor decizii favorabile C. în cadrul ASF, întrucât nu există nici un mijloc de probă care să ateste o astfel de implicare.

Declarațiile ce au fost date în cauză de către angajații ASF sau de către membrii consiliului ASF verificării acuzațiilor principale și care au fost analizate cu prilejul analizării acuzațiilor principale nu atestă vreo implicare a inculpaților de natură să conducă la favorizarea poziției C., edificatoare fiind în acest sens Decizia nr. 939/23.10.2013 a președintelui Autorității de Supraveghere Financiară privind efectuarea unui control inopinat, ca urmare a unei note întocmită de către Direcția Control din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, din cuprinsul căreia rezulta că un număr de patru societăți de pe piața asigurărilor R.C.A., printre care și S.C. C. S.A., prezintă vulnerabilități.

Așa cum rezultă din actele dosarului, în însăși perioada în care inculpatul R. era președintele ASF iar inculpatul M. era vicepreședinte al ASF, s-a dispus efectuarea unui control la societatea C.. și nu a fost probat în nici un mod că în perioada cât cei doi inculpați s-au aflat la conducerea ASF-ului, au avut o atitudine părtinitoare sau de favorizare a C. sau față de alte societăți de asigurare aflate pe piață.

Înalta Curte, apreciază de asemenea în deplin consens cu instanța fondului prin raportare la conținutul interceptărilor convorbirilor efectuate de inculpatul M., că nu se poate interpreta dincolo de orice dubiu existența unei conivențe infracționale sau a unei relații apropiate dintre cei doi inculpați, atâta timp cât aceste interceptări nu pot fi coroborate cu nici un alt mijloc de probă care să conducă la această concluzie.

În ceea ce privește pe inculpatul O., în raport de faptul că nici una din probele administrate în cauză nu reliefează că scopul pentru care inculpații au purtat discuții și au agreeat prioritar candidatura inculpatului M., a fost acela de ajuta pe acesta în virtutea funcției sale la C. ori în virtutea afilierii acestuia la această societate sau chiar în considerarea relațiilor pe care acesta le avea în piața asigurărilor, ci de a îi susține candidatura pentru că acesta era considerat, datorită unor criterii obiective, ca fiind un mai bun partener în relația cu ASF-ul, în mod evident nu poate fi reținută nici contribuția sa la sprijinirea grupului infracțional organizat.

Probele administrate în cauză pe acest palier reliefează faptul că inculpatul O. a ales să voteze astfel cum a considerat că este mai oportun pentru buna desfășurare a relațiilor dintre BAAR și ASF, respectiv cu inculpatul M., alegere pe care inculpatul O. a avut-o în mod deschis, discuțiile purtate de inculpatul M. cu inculpații R. sau M., sunt și în opinia Înaltei Curți discuții cu caracter general și ele se referă în linii mari doar la planurile de acțiune ale candidatului la președinția BAAR, sau la exprimarea unei opinii personale în sensul în care inculpatul R. și-a exprimat punctul de vedere că îl prefera pe inculpatul M. în această funcție din anumite rațiuni de natură obiectivă, însă pentru reținerea infracțiunii de grup infracțional organizat așa cum s-a arătat sunt necesare mult mai multe elemente care să conducă la această concluzie.

Înalta Curte, apreciază că nu s-a probat, peste un dubiu rezonabil, că acești inculpați ar fi influențat în vreun fel votul sau că ar fi existat vreo înțelegere de orice natură între acești inculpați și inculpatul M. sau că au acționat în orice mod pentru favorizarea intereselor C..

Astfel, analizând mijloacele de probă administrate în cauza de față, Înalta Curte consideră că în mod legal și temeinic că soluția de achitare dispusă în cazul inculpaților R., M. și O. este singura ce se impunea prin raportare la actele și lucrările dosarului, întreg probatoriul administrat în cauză reliefează neechivoc că nu se poate reține existența unei constituiri, aderări sau sprijiniri a grupului infracțional ce fusese creat pentru a proteja interesele C...

Înalta Curte, în opinie majoritară, apreciază de asemenea, că soluția de achitare a inculpaților R. R., M. și O. este una legală și temeinică și rezultă din întreaga economie a actelor și lucrărilor și dosarului, astfel că apelul parchetului pe acest aspect, cât și apelul inculpaților M. și O. pe temeiul achitării sunt nefondate pentru următoarele argumente:

În analiza probelor ce au stat la baza achitării celor trei inculpați, Înalta Curte va porni de la natura acuzațiilor aduse inculpaților după cum urmează:

Astfel în sarcina inculpatului R. se reține că în intervalul 11.12.2013 - 17.12.2013, a exercitat presiuni, în calitate de președinte al Autorității de Supraveghere Financiară asupra mai multor societăți de asigurări, pentru a-i determina ca la alegerile din 19.12.2013, cu ocazia alegerii conducerii Biroului asiguratorilor de autovehicule din România (B.A.A.R.), ceștia să atribuie voturile inculpatului M. (*fapt obținut, de altfel, de către inculpatul R.*); inculpatul M. în intervalul 11.12.2013 - 17.12.2013, a exercitat presiuni, în calitate de vicepreședinte al Autorității de Supraveghere Financiară asupra mai multor societăți de asigurări, pentru a-i determina ca la alegerile din 19.12.2013, cu ocazia alegerii conducerii Biroului asiguratorilor de autovehicule din România (B.A.A.R.), ceștia să atribuie voturile inculpatului M. (*fapt obținut, de altfel, de către inculpatul M.*), iar inculpatul O. în intervalul 11.12.2013 - 17.12.2013, i-a ajutat pe inculpații M. și R. să-și exercite autoritatea de președinte, respectiv, vicepreședinte al Autorității de Supraveghere Financiară asupra mai multor societăți de asigurări, pentru a le determina ca la alegerile din 19.12.2013, cu ocazia alegerii conducerii Biroului asiguratorilor de autovehicule din România (B.A.A.R.), acestea să atribuie voturile inculpatului M.,

După cum rezultă din actele dosarului, în perioada pretins infracțională, inculpatul R. era președintele ASF, inculpatul M. era vicepreședinte al acestei instituții, iar inculpatul O. era acționar majoritar al unei societăți de asigurare ce avea drept de vot în alegerea președintelui BAAR.

Preliminar analizării acuzațiilor, Înalta Curte, apreciază că se impune a se face scurte referiri cu privire la statutul și rolul celor două entități:

Actele dosarului, relevă astfel cum a constatat și instanța de fond că, BAAR-ul este o asociație a asiguratorilor, fiind o organizație privată, nefiind sub controlul ASF sau al oricărui alt organism de stat. În funcție însă, de locul ocupat în topul de piață, fiecare asigurator are un număr de voturi pentru alegerea președintelui BAAR.

BAAR-ul nu este sub controlul, coordonarea sau supravegherea ASF, cele două instituții conlucrează în anumite proiecte menite a proteja interesele asiguratorilor emitenți ai polițelor RCA atât pe plan intern dar mai ales pe plan extern. Reprezentanți ai celor două entități participă la întâlniri sau negocieri derulate la nivel european pentru protejarea intereselor asiguratorilor emitenți ai polițelor RCA.

Conform ordonanței de urgență nr.93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea ASF, Autoritatea de Supraveghere Financiară se înființează ca autoritate administrativă autonomă, de specialitate, cu personalitate juridică, independentă, autofinanțată, care își exercită atribuțiile potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, prin preluarea și reorganizarea tuturor atribuțiilor și prerogativelor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.), Comisiei de Supraveghere a Asigurarilor (C.S.A.) și Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private (C.S.S.P.P.). De asemenea, A.S.F. se finanțează integral din venituri proprii extrabugetare

ASF-ul și BAAR-ul sunt instituții total independente una față de cealaltă, cele două nu desfășoară activități comune, iar ASF-ul nu are nici un fel de posibilitatea de reglementare a activității BAAR. Această entitate este practic biroul de legătură cu toate entitățile similare din statele europene.

În raport de aceste considerente, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că nu se impune reținerea la încadrarea juridică a faptelor a art. 13² din Legea nr. 78/2000, sens în care va respinge cererea de schimbare a încadrării juridice, formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție din infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. în ceea ce privește pe inculpații R. și M. și din infracțiunea prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. în ceea ce îl privește pe inculpatul O..

Pe fondul acuzațiilor, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că declarațiile martorilor M., director general la C. V., A. , T. ,T. director general la societatea de asigurări E. și reprezentant al societății în consiliul director al BAAR, D. sau B., au arătat cu prilejul audierii lor că modul în care societățile de asigurări **au votat președintele BAAR a fost bazat pe convingerea proprie a acționariatului societăților** pe care le reprezentau.

Toți acești martori au arătat că nu s-a încercat sau reușit o influențare a votului de către persoane din cadrul ASF sau de către inculpații din prezenta cauză.

Dincolo de conținutul convorbirilor telefonice care oferă cel mult date despre dorința inculpaților R., M. sau O., **în a-l ajuta pe inculpatul M. să devină președinte BAAR, fără însă ca aceasta să se concretizeze la nivel probator așa cum rezultă din declarațiile martorilor audiați în cauză, acte efective de influențare a votului de către inculpați nu au existat**

De asemenea, nici una din probele administrate în cauză nu reliefează existența vreunui demers care să se circumscrie sferei infracționalului în a proteja interesele C. și nici nu au determinat în vreun fel rezultatul

alegerilor. Inculpații au efectuat demersurile analizate anterior în scopul susținerii unuia dintre candidați din motive obiective ce țineau de buna desfășurare a relațiilor dintre BAAR și ASF sau din considerente de competență profesională, competență ce nu a fost contestată de niciunul dintre maorii audiați în cauză și nici măcar de contracandidatul Inculpatului M., respective martorul S., care a declarat același aspect cu prilejul audierii sale în fața Înaltei Curți.

Nici una din probele administrate în cauză nu reliefează că scopul pentru care inculpații au purtat discuții și au agreat prioritar candidatura inculpatului M., a fost acela de ajuta pe acesta în virtutea funcției sale la C. ori în virtutea afilierii acestuia la această societate sau chiar în considerarea relațiilor pe care acesta le avea în piața asigurărilor, ci de a îi susține candidatura pentru că acesta era considerat, datorită unor criterii obiective, ca fiind un mai bun partener în relația cu ASF-ul, colaborarea celor două instituții fiind atât inevitabilă cât și importantă pentru ambele părți.

Faptul că inculpații și-au exprimat afinitatea spre o anumită persoană, nu poate avea relevanță penală, libertate de exprimare este un drept consacrat de constituție și simpla opinie pe un aspect sau o situație nu poate fi circumscris de plano unei sferei infracționalului.

În raport de toate aceste aspecte, demonstrate neechivoc de probele administrate în cauză, Înalta Curte apreciază că soluția de achitare pe aceste infracțiuni reținute în sarcina inculpaților R., M. și O., temeiul achitării fiind cel care chiar dacă nu a fost redat tehnic cu fidelitate, acesta transpare cu claritate din motivarea judecătorului fondului, o reformare a hotărârii strict pe acest aspect nu se impune, după cum nici schimbarea temeiului achitării inculpaților M. și O. nu se justifică.

Cu privire la acuzațiile de favorizarea făptuitorului și influențarea declarațiilor, se reține în sarcina inculpatului R. că începând cu data de 28.01.2014 și până la data de 31.01.2014, a dispus personalului din cadrul Direcției juridice a Autorității de Supraveghere Financiară să determine un număr de 31 de angajați ai A.S.F., martori și potențiali martori în prezenta cauză, să semneze un număr de 39 de angajamente prin care aceștia se angajau să nu furnizeze informații și să nu dea declarații în fața organelor de urmărire penală fără acordul său, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *favorizarea făptuitorului în formă continuată* (39 acte materiale), prev. de art. 269 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 35 C.p.; și de asemenea că în intervalul 01.02.2014 - 05.02.2014, a dispus personalului din cadrul Direcției juridice a Autorității de Supraveghere Financiară să determine un număr de 11 de angajați ai A.S.F., martori și potențiali martori în prezenta cauză, să semneze un număr de 11 de angajamente prin care aceștia se angajau să nu furnizeze informații și să nu dea declarații în fața organelor de urmărire penală fără acordul său, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de influențarea declarațiilor.

Preparator, Înalta Curte apreciază că se impune a se clarifica natura angajamentului de confidențialitate și întinderea efectelor pe care le produce un astfel de act.

Analiza actelor dosarului, reliefează că angajamentul de confidențialitate este o anexă la contractul colectiv de muncă, înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă București în anul 2013. Contractul colectiv de muncă a fost negociat de reprezentanți ai angajatorului, desemnați prin decizia președintelor ASF și reprezentanți ai angajaților astfel cum rezultă din înscrisurile aflate la filele 15 – 163 din volumul 7 al instanței, **și reprezentanți ai patronatului** iar inculpatul R. R.D., nu a participat la nici unul dintre aceste acte.

Dincolo de declarația inculpatului R. care a negat categoric orice implicare a sa, în sensul că a dispus personalului din cadrul Direcției juridice a Autorității de Supraveghere Financiară să determine un număr de 31 de angajați ai A.S.F., martori și potențiali martori în prezenta cauză, să semneze un număr de 39 de angajamente prin care aceștia se angajau să nu furnizeze informații și să nu dea declarații în fața organelor de urmărire penală fără acordul său, relevante și esențiale sunt însăși declarațiile martorilor angajați ai ASF, care susțin fără putința de tăgadă declarația inculpatului.

Astfel declarația martorei Z. prin care arată că „.....nu s-au exercitat în mod direct presiuni asupra mea pentru a semna respectivul angajament, însă, în cuprinsul actului respectiv se menționa că nesemnarea acelui angajament ar fi atras, după sine, încetarea contractului de muncă. Arată că nu a antedatat respectivul înscris și că a semnat respectivul act cu anumite obiecțiuni solicitând practic să i se aducă la cunoștință condițiile pe care trebuia să le respecte în baza acestuia. Ulterior, a aflat că acest angajament de confidențialitate era o anexă la contractul colectiv de muncă. Arată că, la fiecare modificare a condițiilor contractuale, a semnat diferite acte și acte adiționale la contractul inițial. Arată că, datorită faptului că semnasе angajamentul, menționând anumite obiecțiuni, doamna C., a încercat să i dea un răspuns la obiecțiunile pe care le formulasem și a întrebat-o dacă nu dorește să semnez un alt angajament care să nu mai cuprindă acele obiecțiuni. Arată că a refuzat acest lucru și că actul care a rămas valabil a fost cel în care se menționau obiecțiunile sale. Martora declară că la Biroul Resurse Umane, a purtat o discuție destul de lungă cu privire la acest angajament, doamnele de acolo explicându-i că nu se poate să nu semneze acest angajament, datorită faptului că toată lumea se conformase acestei obligații și că, fiind funcționari publici pe statut special, era normal să semnăm un astfel de angajament. S-a insistat ca ea să semnez acel angajament, nu i s-au adresat amenințări, însă, a perceput atitudinea celor de la resurse umane ca fiind o insistență, o presiune la adresa sa.

Referitor la data semnării angajamentului, martora a arătat că i s-a spus că poate să îl dateze cu data de 29.01.2014, dar, cu toate acestea, angajamentul intrase în vigoare din data de 01.08.2013.

Martora S. a declarat că în data de 28.01.2014, a fost contactată de cineva de la Resurse Umane, fiind chemată să semneze un act adițional la contractul individual de muncă și angajamentele de confidențialitate. După ce a primit respectivele documente, le-a luat pentru a le citi în birou. După ce le-a citit, le-a semnat și le-a dus înapoi de unde le primise. Martora a arătat că a fost de acord cu acel angajament din moment ce a semnat, însă consideră un paragraf nu ar fi trebuit să facă parte din acest angajament. Acest paragraf se referea la punerea la dispoziție a organelor competente a unor documente solicitate. A considerat

necesar să semnez acest angajament având în vedere că refuzul semnării sale ar fi dus la încetarea contractului individual de muncă, conform prevederilor din regulamentul intern al A.S.F. și pentru că acel paragraf nu interzicea în totalitate, ci doar condiționa de acordul conducerii punerea la dispoziție a documentelor care ar fi putut fi solicitate.

Martora C. arată că a semnat un angajament de confidențialitate și nu i s-a pus în vedere că ar exista un termen în care să semneze acel angajament. Nu a exercitat nimeni presiuni asupra sa pentru a semna acel angajament.

Martora B. a arătat că a făcut parte din cadrul comisiei de negociere a contractului colectiv de muncă și a arătat că nu au existat presiuni exercitate cu privire la cuprinsul angajamentului de confidențialitate. Conținutul acestui angajament a fost preluat de la CSSPP. A semnat un angajament de confidențialitate în anul 2014. Nu au fost exercitate presiuni asupra sa pentru a semna acest angajament și nici nu i s-a solicitat să antedateze acest înscris. Nu i s-a părut nimic în neregulă în conținutul angajamentului de confidențialitate.

Martora B. a arătat că a semnat angajamentul de confidențialitate, la data de 27 ianuarie 2014. Arată că a semnat această anexă fără să fie presată în nici un mod de către absolut nimeni și a datat respectivul înscris menționând data reală a semnării acestuia. Arată că instituția se afla în procesul de mutare în alt sediu, aceasta fiind rațiunea pentru care data la care a semnat ea acest angajament este diferită de data la care au semnat alți colegi de-ai săi.

Martora K. a arătat că după aprobarea contractului colectiv de muncă și înregistrarea sa la ITM, atât contractele cât și anexele la contract, inclusiv acordul de confidențialitate, au fost scanate și trimise prin e-mail fiecărui angajat al ASF-ului.

...Arată că a ocupat funcția de director adjunct al Direcției Resurse Umane și dacă ar fi existat o dispoziție din partea conducerii ASF-ului de semnare a acestor angajamente, ar fi cunoscut-o, însă, din cunoștințele sale, o asemenea dispoziție nu a existat. Arată că, spre finalul lunii ianuarie 2014, au fost mai mulți angajați care au dorit să vină să completeze acest angajament de confidențialitate, însă, consideră că această atitudine a fost determinată de apariția în presă a unor informații privind salariul din cadrul ASF-ului. Direcția Resurse Umane nu a presat angajații ASF-ului să semneze aceste angajamente ci doar a spus că persoanele care trebuiau să mai semneze actul, ar fi trebuit să semneze toate de la dosarul fiecăruia dintre ei. Arată că existența unui angajament de genul acesta era absolut normal, având în vedere natura informațiilor ce se prelucrau în cadrul instituțiilor, cu atât mai mult cu cât, această practică a existat și în cadrul celor trei structuri care s-au unificat la momentul formării ASF-ului. Domnul R. nu a făcut parte din comisia care a negociat contractul colectiv de muncă. Arată că inculpatul R. nu s-a implicat în redactarea acestui angajament, dispunând doar ca mai mulți reprezentanți ai ASF-ului să participe la aceste negocieri pentru a proteja interesele ASF. Nu are cunoștință despre faptul că, angajații ASF-ului, odată cu semnarea angajamentului de confidențialitate, semnau și o declarație de renunțare la sporul de confidențialitate. Arată că, acest spor de confidențialitate, fusese negociat și cuprins în contractul colectiv de muncă, însă, a fost suspendat în luna decembrie, ca urmare a unor informații de la Curtea de Conturi, fiind probleme

cu privire la acordarea directă a unui asemenea spor. Ca urmare, a fost modificat salariul de bază al angajatorilor prin inserarea echivalentului aceluși spor, renunțându-se la acordarea distinctă a sporului de confidențialitate.

Martorul U., M., S. T., N., D., P. sau O., L., B., T. etc., fără excepție, infirmă orice implicare a inculpatului R. la semnarea contractului de confidențialitate și arată în mod expres și neechivoc nu au fost exercitate presiuni asupra lor nici direct și nici indirect de către domnul R. sau de către alte persoane pentru semnarea acestuia, nu au fost rugați să antedateze aceste acorduri și nu au perceput conținutul acestui angajament ca fiind un impediment de a colabora cu organele de cercetare penală.

Nici acuzația potrivit căreia **inculpatul R. urmărind să se pună la adăpost de o eventuală răspundere penală prin datarea acestor înscrisuri cu o dată anterioară celei la care martorii au solicitat să semneze angajamentele, pentru a demonstra, astfel, că semnarea acestor angajamente nu era o reacție la ancheta desfășurată de Direcția Națională Anticorupție**, nu se confirmă.

Cu excepția declarațiilor a doi martori, din nici una din declarațiile analizate anterior, nu rezultă că aceștia au semnat angajamentele de confidențialitate, fără a li se cere antedatarea acestora sau că au considerat că exista vreo presiune exercitată asupra lor pentru a semna acest act.

În urma analizei declarațiilor persoanelor ce se susține că ar fi fost influențate de către inculpatul R. rezultă că aceștia s-au prezentat în fața organului de cercetare penală și au dat declarații, nu au resimțit nici o presiune de a nu da aceste declarații, nu au fost obligați să semneze aceste acorduri de confidențialitate ci dimpotrivă covârșitoarea majoritate a martorilor a arătat că li s-a părut un demers normal. De asemenea, tot din declarațiile analizate anterior rezultă că majoritatea angajaților ASF semnaseră în cursul anului 2013 aceste angajamente, iar o parte a martorilor menționați în actul de sesizare semnaseră deja aceste angajamente înainte de data de 28.01.2014. În acest sens, Autoritatea de Supraveghere Financiară a emis adresa nr. 1431/27.02.2014, întocmită de către directorul Direcției Resurse Umane din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară, M. și semnată de către prim-vicepreședintele instituției, martorul D., din cuprinsul căreia rezultă că, în intervalul 01.08.2013 – 27.01.2014, au fost întocmite și semnate un număr de 489 angajamente de confidențialitate (volumul 18 d.u.p, filele 476-478).

În plus, nu există nici un mijloc de probă, direct sau indirect, care să ateste că inculpatul R. ar fi fost persoana care a dispus ca aceste angajamente de confidențialitate să fi fost semnate.

Mai mult decât atât, declarațiile martorilor audiați în cauză, relevă faptul că erau pe deplin conștienți de faptul că un angajament de confidențialitate nu are putere de lege și că nu poate fi interpretat în sensul unei interdicții sau dispoziție de încălcare a legii.

În raport de toate aceste considerente, reliefate judicios și temeinic și de către instanța de fond, Înalta Curte apreciază că achitarea inculpatului R. și pe aceste două acuzații este legală și temeinică, apelul parchetului fiind neîntemeiat.

INDIVIDUALIZAREA JUDICIARA A PEDEPSELOR

La individualizarea judiciară a pedepselor ce se vor aplica inculpaților, Înalta Curte în opinie majoritară, va avea în vedere gradul de pericol social concret al faptei, împrejurările comiterii acesteia, limitele de pedeapsa prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, precum și circumstanțele personale ale inculpaților care nu au antecedente penale.

Premergător analizării individualizării pedepselor, Înalta Curte apreciază că se impune a se determina legea penală mai favorabilă, întrucât de la data comiterii faptei și până la pronunțarea soluției, a intrat în vigoare Legea nr. 286/2009 privind codul penal.

Potrivit art. 5 alin. 1 din acest act normativ, în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

Legea nu prevede criteriile după care trebuie să fie determinată legea penală mai favorabilă, dar în doctrină este general admis că, pentru această operațiune, trebuie să fie examinate și comparate între ele legile succesive sub aspectul condițiilor de incriminare a faptei, de tragere la răspundere penală și de sancționare. Astfel, trebuie să se țină seama nu numai de pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea săvârșită, dar și de toate normele și instituțiile incidente în cauză și care influențează răspunderea penală (cauze de agravare și atenuare a pedepsei, pedepse complementare și accesorii, dispoziții privitoare la tentativă, recidivă, participație, etc.).

Deși în doctrina de specialitate și practica judiciară au fost exprimate două opinii privind mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile, Curtea Constituțională prin decizia nr.265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 372/20.05.2014, a statuat că o combinație a dispozițiilor mai favorabile dintre două legi succesive este hibridă și duce la crearea, pe cale judecătorească, a unei a treia legi (lex terția), consecință inadmisibilă, în acest mod organele judiciare intrând în sfera de competență constituțională a legiuitorului.

Pentru identificarea concretă a legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere o serie de criterii care tind fie la înlăturarea răspunderii penale ori a consecințelor condamnării, fie la aplicarea unei pedepse mai mici.

Aceste elemente de analiză vizează condițiile de incriminare, apoi cele de tragere la răspundere penală și, în sfârșit, criteriul pedepsei.

Cu privire la aceasta din urmă pot exista deosebiri de natură (amendă sau închisoare) dar și deosebiri de grad sau quantum privitoare la limitele de pedeapsă și la modalitatea stabilirii în concret a acesteia.

Aplicarea acestor principii în cauza penală de față pornește de la identificarea textului legal corespondent în legea nouă pentru infracțiunile pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Din examenul comparativ al celor două reglementări prin prisma precizărilor expuse, Înalta Curte, în opinie majoritară, consideră că în concret legea penală mai favorabilă o constituie codul penal anterior atât prin prisma criteriilor de individualizare cât și a regulilor ce reglementează concursul de infracțiuni care lasă la latitudinea instanței posibilitatea de a acorda sau nu un spor.

Totodată, în ceea ce privește modalitățile de executare a pedepsei instanța apreciază că dispozițiile codului penal anterior sunt mai favorabile acestea permițând suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 86 cod penal, dispoziții favorabile atât din punct de vedere al obligațiilor impuse inculpatului pe durata termenului de încercare, cât și în ceea ce privește efectele unei astfel de suspendări (potrivit vechiului cod penal la data expirării termenului de încercare condamnatul era reabilitat de drept, iar potrivit dispozițiilor noului cod penal persoanele condamnate sunt reabilite de drept, dacă în decurs de 3 ani de la data expirării termenului de supraveghere nu săvârșesc alte infracțiuni).

În raport de toate cele arătate mai sus, Înalta Curte, apreciază pentru toți inculpații că lege penală mai favorabilă este vechiul cod penal.

Ca atare, în cadrul procesului de reindividualizare a pedepselor, Înalta Curte va aplica inculpaților C., M., M. V. și SC C., pedepse într-un cuantum corespunzător, apt spre a atinge scopul preventiv – educativ și sancționator al pedepsei, apreciind totodată că în cazul inculpaților M., M., C. și V., acesta poate fi atins prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea sub minimul special prevăzut de lege ca efect al reținerii circumstanțelor atenuante.

În ceea ce-i privește pe inculpații C. și M., Înalta Curte apreciază că nu se impune a se face aplicarea dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002, în raport de următoarele considerente:

Astfel inculpatul M. a solicitat inițial a se efectua adresă la DNA pentru a preciza dacă acesta beneficiază de dispozițiile art. 19 din OUG 543/2002, **iar prin adresa cu nr.P/2014 din 22.02.2017 a arătat că aspectele sesizate de inculpatul M. nu au fost de natură a facilita tragerea la răspundere penală a altor persoane, astfel încât acesta să beneficieze de prevederile dispozițiile art. 19 din OUG 543/2002.**

În acest context inculpatul M. prin apărător a solicitat a se efectua adresă la Tribunalul București pentru a înainta instanței declarația inculpatului M. și rechizitoriul, pentru a aprecia asupra aplicabilității dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002, susținând că este atributul Înaltei Curți de a aprecia asupra valorificării acestui text de lege, independent de adresa parchetului.

În acord cu apărătorul inculpatului M., Înalta Curte, a solicitat înaintarea înscrisurilor solicitate de inculpatul M., pentru a aprecia în consecință.

Potrivit dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002 „Persoana care a comis una dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Parchetului Național Anticorupție, iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

În urma adresei efectuată de Înalta Curte, s-au înaintat la dosarul cauzei înscrisurile solicitate, iar în urma analizării lor, Înalta Curte apreciază că nu se impune a se face în cauză aplicarea dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002, declarația inculpatului M. precum și analiza rechizitoriului nu impun, în opinia Înaltei Curți, prin raportare la textul invocat, aplicarea acestui text de lege.

O situație cu totul specială este cea a inculpatului C., care a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002, deși în baza aceluiași

denunț a beneficiat de o soluție de clasare a cauzei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență.

Astfel, deși prin adresa cu nr.P/2014 din 21.04.2016 DNA- Secția de combatere a Corupției, s-a arătat că sunt îndeplinite condițiile legale pentru aplicarea în favoarea numitului C. a beneficiului legal prevăzut în dispozițiile art. 19 din OUG 543/2002, Înalta Curte, apreciază că inculpatul a beneficiat de clemența legii ca efect al denunțului formulat în însăși dosarul în care a facilitat tragerea la răspundere penală a inculpaților M., T. și T. și unde acesta a avut calitatea de martor denunțator, beneficiind ca urmare a denunțului formulat în legătură cu situația infracțională descrisă pe larg în adresa DNA- Secția de combatere a Corupției de o soluție de clasare a cauzei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență.

Așadar inculpatul C., a beneficiat de clemența legii prin însăși soluția de clasare obținută în cauza în care a formulat denunțul, valorificarea nelimitată a aceluiși denunț în mai multe cauze penale și în diferite temeuri de drept este nepermisă în opinia Înaltei Curți și ar duce la o aplicare inechitabilă a legii față de persoane aflate în situații diferite.

În raport de cele precizate, Înalta Curte apreciază că nu se impune aplicarea dispozițiilor art. 19 din OUG 543/2002 inculpatului C., acesta beneficiind de o situație chiar mai favorabilă prin valorificarea denunțului formulat în dosarulP/2014.

În ceea ce privește cuantumul pedepselor ce vor fi aplicate inculpaților, Înalta Curte va avea în vedere împrejurările comiterii faptelor, contribuția lor la săvârșirea faptelor pentru care se va dispune condamnarea, având în vedere contribuția importantă a inculpaților C., M. și M. la constituirea grupului infracțional organizat dar și circumstanțele personale ale inculpaților M., M., C. și V. care nu au antecedente penale; pentru ultimii doi Înalta Curte apreciind că scopul preventiv educativ și sancționator al pedepsei poate fi atins chiar și fără privarea sa de libertate.

De asemenea la individualizarea judiciară a pedepselor ce se vor aplica inculpatului C., Înalta Curte va avea în vedere faptul că acesta este recidivist, că a săvârșit infracțiunile supuse judecății în prezenta cauză în stare de recidivă postcondamnatorie, faptul că a avut calitatea de lider al grupării infracționale și, de asemenea, în aprecierea proporționalității cuantumul pedepselor va fi avută de asemenea în vedere și soluțiile de achitare dispuse față de acesta.

Și în ceea ce privește modalitatea de individualizare și de executare a pedepsei aplicate, Înalta Curte apreciază că dispozițiile mai favorabile sunt prevăzute tot în codul penal din 1969, atât din punct de vedere al cuantumul pedepsei pentru care se poate dispune suspendarea, cât și sub aspectul efectelor suspendării (reabilitarea de drept a condamnatului la data împlinirii termenului de încercare).

Pentru toate considerentele de fapt și drept expuse, Înalta Curte, va admite apelurile formulate de apelanții intimați **inculpați C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V.** împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală.

Va desființa sentința apelată în ceea ce privește latura penală a cauzei cu privire la acești inculpați, va reține cauza spre rejudecare și în fond:

În temeiul art. 386 C.p.p. va dispune schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și instigare la uz de fals reținute în sarcina inculpaților C., M., R. și O., în sensul reținerii pentru fiecare dintre aceste infracțiuni a dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000.

În temeiul art. 386 C.p.p. va respinge, ca nefondată, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, formulată de PÎCCJ – DNA, în sensul reținerii dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000 în cazul fiecăreia dintre infracțiunile de dare de mită, luare de mită, trafic de influență, cumpărare de influență sau de complicitate la una dintre aceste infracțiuni astfel cum acestea au fost reținute în sarcina inculpaților.

Va respinge cererea de schimbare a încadrării juridice, formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție din infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. în ceea ce privește pe inculpații R. și M. și din infracțiunea prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen, în ceea ce îl privește pe inculpatul O..

1. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul C. pentru infracțiunea de dare de mită, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (vizând autoturismul marca Audi), infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus).

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul C. pentru infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 290 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; infracțiunea de instigare la uz de fals, prev. de art. 25 din codul penal 1969 rap. la art. 291 din Codul penal 1969 și cu aplic. disp. art. 5 din C.p., totul cu aplic. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000.

În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. va condamna pe inculpatul C. la pedeapsa de 5 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia

penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și va contopi restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare și va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea de 5 ani și 6 luni închisoare.

I. În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal va dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și va contopi restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 2 ani închisoare și va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

II. În baza 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatului drepturile prev. de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal va dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și va contopi restul de pedeapsă neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va contopi pedepsele aplicate anterior inculpatului și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 5 ani închisoare, inculpatul va executa în final o **pedeapsă rezultantă de 5 ani închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va aplica pe lângă pedeapsa principal, pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal va deduce din pedeapsa durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 12.02.2015 și de la data de 12.05.2015 până la data de 03.11.2015.

2. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism Audi); infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism Audi); infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus) și instigare la abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

I. În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

II. În baza art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare (bonus).

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani ca pedeapsa complementară.

III. În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art.41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

IV. În baza art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit.c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va contopi pedepsele aplicate anterior inculpatului și va aplica inculpatului **pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va aplica pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal va deduce din pedeapsă durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 22.08.2014.

3. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de complicitate la dare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p. (autoturism Audi); infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus); infracțiunea de complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de uz de fals, prev. de art. 2 art. 291 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000 și art. 5 alin. 1 din C.p.;

I. În baza art. art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen.va condamna pe inculpatul **M.** la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen.va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

II. În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d

C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

III. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul M. la pedeapsa de 5 luni închisoare (bonus).

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va contopi pedepsele aplicate anterior inculpatului și va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o **pedeapsă rezultantă de 2 ani și 6 luni închisoare**.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va aplica pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal va deduce din pedeapsă durata reținerii de la data de 28.01.2014 până la data de 29.01.2014.

4. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata **R.** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; pentru infracțiunea de complicitate la dare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; pentru infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; pentru infracțiunea de complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata **R.** pentru infracțiunea de uz de fals, prev. de art. 291 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1969 și art. 5 alin. 1 C.p., totul cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000.

5. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata C. pentru infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

I. În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. va condamna pe inculpata C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 va interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

II. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit.e C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpata C. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va contopi pedepsele aplicate anterior inculpatei și va aplica inculpatei **pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va aplica pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 va dispune suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov și va stabili un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

Pe perioada termenului de supraveghere inculpate va trebui să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov, la datele fixate de acesta;

f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. va atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

6. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata **C.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen și pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prev. de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

7. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **O.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art.7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II-a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **O.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000 art. 5 alin.1 C.p.

8. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul **V.** pentru infracțiunea de grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen și pentru infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență (bonus), prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

I. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul **V.** la pedeapsa de 5 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

II. În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal va condamna pe inculpatul **V.** la pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va contopi pedepsele aplicate anterior inculpatului și va aplica **inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 10 luni închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. va interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 va dispune suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul București și va stabili un termen de supraveghere de 2 ani și 10 luni, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

Pe perioada termenului de supraveghere inculpatul va trebui să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969 :

- e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;
- f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal . de la 1969 va suspenda executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

9. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpatul C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art.7 alin. 1 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen. și pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

10. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. va achita pe inculpata S.C. C. S.A. pentru infracțiunea de dare de mită, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism); cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus).

I. În baza art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.pen. va condamna pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 250.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită.

În temeiul art. 53¹ C.pen. de la 1969 va aplica inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art. 71 indice 7 din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art. 71⁷ alin. 5 din Codul Penal de la 1969 va dispune ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

În baza art.19 din Legea 78/2000 va confisca de la inculpatul M. suma de 8.937,5 euro.

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin.1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea 78/2000 cu modificările și completările ulterioare va dispune menținerea măsurii sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța din 13.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI

JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, asupra sumei de 8.937,5 euro, ridicată de la inculpatul M..

Va ridica măsura sechestrului asigurător dispusă prin Ordonanța din 24.03.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE asupra autoturismului marca Audi A8, culoare gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare, aparținând inculpatului M.

Va obliga pe inculpații C., M., M., C., V. și SC C. SA la plata a câte 7500 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală.

II. Va respinge ca nefondate apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, inculpații M., O. împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală.

Va obliga pe inculpații M. și O. la plata sumei de câte 500 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariile parțiale cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații C., C., C. și V., M. și intimatul inculpat R., în cuantum de câte 120 lei pentru fiecare inculpat, precum și onorariul cuvenit pentru inculpatul O., în cuantum de 520 lei, vor rămâne în sarcina statului.

Cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul parchetului și ale inculpaților C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V., vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Admite apelurile formulate de apelanții intimați **inculpați C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V.** împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală.

Desființează sentința apelată în ceea ce privește latura penală a cauzei cu privire la acești inculpați.

Reține cauza spre judecare și în fond:

În temeiul art. 386 C.p.p. dispune schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, uz de fals, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și instigare la uz de fals reținute în sarcina inculpaților C., M., R. și O., în sensul reținerii pentru fiecare dintre aceste infracțiuni a dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) din Legea 78/2000.

În temeiul art. 386 C.p.p. respinge, ca nefondată, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații, formulată de PÎCCJ – DNA, în sensul reținerii dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea 78/2000 în cazul fiecăreia dintre infracțiunile de dare de mită, luare de mită, trafic de influență, cumpărare de influență sau de complicitate la una dintre aceste infracțiuni astfel cum acestea au fost reținute în sarcina inculpaților.

Respinge cererea de schimbare a încadrării juridice, formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție din infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. în ceea ce privește pe inculpații R. și M. și din infracțiunea prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 13 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. în ceea ce îl privește pe inculpatul O..

1. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul C. pentru infracțiunea de dare de mită, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (vizând autoturismul marca Audi), infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus).

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul C. pentru infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 290 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; infracțiunea de instigare la uz de fals, prev. de art. 25 din codul penal 1969 rap. la art. 291 din Codul penal 1969 și cu aplic. disp. art. 5 din C.p., totul cu aplic. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000.

III. În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. condamnă pe inculpatul C. la pedeapsa de 5 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și contopește restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 5 ani și 6 luni închisoare.

IV. În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.pen. condamnă pe inculpatul C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și contopește restul de pedeapsa neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 2 ani închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

V. În baza 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 37 lit. a C.p. de la 1969 și a art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul C. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatului drepturile prev. de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 61 Cod penal de la 1969 cu aplicarea art. 5 C.penal dispune revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului din executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 27/P din 15 aprilie 2011 a Curții de Apel Constanța, definitivă prin decizia penală nr. 1300/25.04.2012 a ÎCCJ, și contopește restul de pedeapsă neexecutat de 389 de zile cu pedeapsa de 3 ani închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. contopește pedepsele aplicate anterior inculpatului și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 5 ani închisoare, inculpatul executând în final o **pedeapsă rezultantă de 5 ani închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. aplică pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a, lit. b) și lit. c) (dreptul de a mai ocupa vreo funcție în cadrul vreunei societăți comerciale) Cod penal din 1969 pentru o durata de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal deduce din pedeapsa durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 12.02.2015 și de la data de 12.05.2015 până la data de 03.11.2015.

2. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism Audi); infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism Audi); infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5

alin. 1 din C.p. (bonus) și instigare la abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

V. În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. condamnă pe inculpatul M. la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

VI. În baza art. 254 alin. 1 din Codul penal de la 1969 cu aplicarea dispozițiilor art. 6 și 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. condamnă pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare (bonus).

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani ca pedeapsa complementară.

VII. În baza art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal 1969 și a art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul M. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

VIII. În baza art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul M. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. contopește pedepsele aplicate anterior inculpatului și aplică inculpatului **pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. aplică pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor

prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal deduce din pedeapsă durata reținerii, arestului la domiciliu și a arestului preventiv de la data de 28.01.2014 până la data de 22.08.2014.

3. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de complicitate la dare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin.1 din C.p.p. (autoturism Audi); infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus); infracțiunea de complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul **M.** pentru infracțiunea de uz de fals, prev. de art. 2 art. 291 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000 și art. 5 alin. 1 din C.p.;

IV. În baza art. art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. condamnă pe inculpatul **M.** la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

V. În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul **M.** la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

VI. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969, art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul **M.** la pedeapsa de 5 luni închisoare (bonus).

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. contopește pedepsele aplicate anterior inculpatului și aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare, inculpatul executând în final o **pedeapsă rezultantă de 2 ani și 6 luni închisoare**.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. aplică pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 72 Cod penal deduce din pedeapsă durata reținerii de la data de 28.01.2014 până la data de 29.01.2014.

4. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpata **R.** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; pentru infracțiunea de complicitate la dare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; pentru infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; pentru infracțiunea de complicitate la luare de mită, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr.78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.

În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpata **R.** pentru infracțiunea de uz de fals, prev. de art. 291 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.; infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.; infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 25 C.p. rap. la art. 290 din codul penal 1969 și art. 5 alin. 1 C.p., totul cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000.

5. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpata **C.** pentru infracțiunea de cumpărare de influență, prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

I. În baza art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. b C.pen. de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.pen. condamnă pe inculpata **C.** la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 65 al 1 Cod penal din 1969 interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

II. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e

C.penal de la 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.penal condamna pe inculpata C. la pedeapsa de 2 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. contopește pedepsele aplicate anterior inculpatei și aplică inculpatei **pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 35 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. aplică pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev de art 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pentru o durată de 5 ani.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 dispune suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov și stabilește un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

Pe perioada termenului de supraveghere inculpata trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Brașov, la datele fixate de acesta;

f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal de la 1969 suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

6. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpata C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen și pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice având ca urmare obținerea unui folos necuvenit pentru altul, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 C.p.

7. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul O. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen

În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza a II-a C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul **O.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 17 alin. 1 lit. c Legea 78/2000 art. 5 alin. 1 C.p.

8. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul **V.** pentru infracțiunea de grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen și pentru infracțiunea de complicitate la cumpărare de influență (bonus), prev. de art. 26 C.p. rap. la art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p.

I. În baza art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. e C.penal de la 1969 și a art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul V. la pedeapsa de 5 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

II. În baza art. 26 C.penal de la 1969 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal de la 1969 cu aplicarea art. 74 alin.1 lit. a raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C.penal de la 1969 și cu aplicarea art. 5 C.penal condamnă pe inculpatul V. la pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. contopește pedepsele aplicate anterior inculpatului și aplica **inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 10 luni închisoare.**

În baza art. 71 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 5 C.pen. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a) teza a II a și lit. b) Cod penal din 1969 pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 86/1 C. pen. din 1969 dispune suspendarea executării pedepsei închisorii sub supravegherea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul București și stabilește un termen de supraveghere de 2 ani și 10 luni, conform dispozițiilor art. 86/2 C. pen din 1969.

Pe perioada termenului de supraveghere inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a-d C.pen din 1969. :

e) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

f) să anunțe în prealabil schimbarea a domiciliului, a reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

g) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal . de la 1969 suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării pedepsei principale.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86/4 alin. 1 și alin. 2 C. pen din 1969.

9. În baza art. 16 alin. 1 lit b) teza I C.p.p. raportat la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpatul C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea 39/2003 cu aplicarea art. 5 C.pen. și pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din Codul penal.

10. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.p.p. rap. la art. 396 alin. 5 C.p.p. achită pe inculpata S.C. C. S.A. pentru infracțiunea de dare de mită, prev. de art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a disp. art. 5 alin. 1 din C.p.p.; cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (autoturism); cumpărare de influență, prev. de art. 292 alin. 1 C.p. cu aplic. disp. art. 5 alin. 1 din C.p. (bonus).

I. În baza art. 255 alin. 1 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 5 C.pen. condamnă pe inculpata S.C. C. S.A. la o pedeapsă de 250.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită.

În temeiul art. 53¹ C.pen. de la 1969 aplică inculpatei persoană juridică pedeapsa complementară a obligării acesteia la afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare în condițiile art. 71 indice 7 din Codul Penal de la 1969.

În temeiul art. 71⁷ alin. 5 din Codul Penal de la 1969 dispune ca difuzarea hotărârii de condamnare să fie efectuată prin intermediul presei scrise, în publicații de largă circulație, sau prin intermediul presei audiovizuale, prin intermediul unui număr de 10 apariții.

În baza art. 19 din Legea 78/2000 confiscă de la inculpatul M. suma de 8.937,5 euro.

În temeiul art. 163 C.p.p. și art. 165 alin. 1 C.p.p., art. 19 și art. 20 din Legea 78/2000 cu modificările și completările ulterioare dispune menținerea măsurii sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța din 13.02.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, asupra sumei de 8.937,5 euro, ridicată de la inculpatul M..

Ridică măsura sechestrului asigurător dispusă prin Ordonanța din 24.03.2014 a PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE asupra autoturismului marca Audi A8, culoare gri, cu numărul de înmatriculare, număr de identificare, aparținând inculpatului M.

Obligă pe inculpații C., M., M., C., V. și SC C. SA la plata a câte 7500 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penala.

II. Respinge ca nefondate apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, inculpații M., O. împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală.

Obligă pe inculpații M. și O. la plata sumei de câte 500 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariile parțiale cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații C., C., C. și V., M. și intimatul inculpat R., în cuantum de câte 120 lei pentru fiecare inculpat, precum și onorariul cuvenit pentru inculpatul O., în cuantum de 520 lei, rămân în sarcina statului.

Cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul parchetului și ale inculpaților C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V., rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 28 iunie 2017.

Cu opinia separată a dlui. judecător A., în sensul admiterii apelurilor formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanții intimați inculpați C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V. împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, desființării în totalitate a sentinței apelate și trimiterii cauzei spre rejudecare instanței de fond.

JUDECĂTOR,

A.

Opinia separată a dlui. Judecător A.

Contrar opiniei majoritare apreciez că se impunea admiterea apelurilor formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanții intimați inculpați C., C., C., C., M., M., O., R., SC C. SA, V. împotriva sentinței penale nr. 44/F din data de 8 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, desființarea în totalitate a sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, hotărârea fiind lovită de nulitate absolută întrucât a fost pronunțată de un judecător incompatibil.

În argumentarea prezentei opinii consider că trebuie făcute, mai întâi, scurte considerații de ordin teoretic privind separarea funcțiilor judiciare, incompatibilitatea și regimul nulităților.

Astfel, art. 3 din actualul Cod de procedură penală consacră la nivel legislativ principiul separării funcțiilor judiciare, principiu potrivit căruia în procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: a) funcția de urmărire penală; b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală; c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată; d) funcția de judecată.

Separarea funcțiilor judiciare - existentă într-o oarecare măsură și în vechiul cod - s-a impus datorită necesității unei apărări adecvate a exigențelor dreptului la un proces echitabil.

În deplin acord cu opinia exprimată de doctrină, considerăm și noi că, prin separarea *funcției de dispoziție cu privire la drepturile și libertățile fundamentale* de cea de *judecată*, "... se protejează dreptul la un proces echitabil, cu referire la asigurarea imparțialității functionale a instanței de judecată, astfel ca aceeași persoană care a dispus privarea de libertate ori procedee probatorii intruzive în viața privată pe parcursul urmăririi penale să nu poată judeca respectiva cauză, pentru a evita riscul ca acesta să își fi format deja o opinie care să influențeze buna desfășurare a judecării (a se vedea în acest sens *Mihail Udriș - Procedura penală. Partea generală - Editura C.H. Beck, 2014*).

Tocmai de aceea legiuitorul în art. 3 al. 3 C.p.p. a prevăzut în mod expres faptul că „În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. 1 lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.”.

Această dispoziție este întărită și de dispoziția de la art. 64 al. 4 C.p.p. care arată că „Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, **la judecata în fond** (s.n.) sau în căile de atac.”.

Rezultă așadar că, pentru judecătorul de drepturi și libertăți legiuitorul însăși a prevăzut o incompatibilitate totală, bazată pe elemente de natură obiectivă - exercitarea funcției de dispoziție cu privire la drepturile și libertățile fundamentale.

Chiar dacă standardul Convenției Europene a Drepturilor Omului ar fi mai scăzut în această privință deoarece a statuat că, în ceea ce privește un judecător care s-a pronunțat în cauză, într-un stadiu anterior al procedurii, acest lucru nu constituie, *de plano*, o încălcare a Convenției, determinante fiind întinderea și natura deciziilor pe care instanța le-a luat (*cauza Piersack c. Belgiei*), considerăm că în conformitate cu disp. art. 20 al. 2 din Constituție, devine incident standardul impus de legislația română și anume incompatibilitatea totală a magistratului respectiv, fără a avea importanță natura ori importanța deciziilor luate în exercitarea funcției de judecător de drepturi și libertăți, deoarece legislația română conține dispoziții mai favorabile acuzatului dintr-un proces penal.

În privința sancțiunii ce se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la incompatibilitate considerăm că aceasta este nulitatea absolută, în conformitate cu disp. art. 281 al. 1 lit. a, ca urmare a nerespectării dispozițiilor privitoare la compunerea completului de judecată.

În acest sens apreciem că, prin *nelegala compunere a completului de judecată* legiuitorul a înțeles să sancționeze cu nulitatea absolută nu doar greșita

compunere a completului cu numărul de judecători necesari judecării unei cauze, conform specificului acesteia sau compunerea cu judecători care nu sunt anume desemnați pentru judecarea unor cauze (de exemplu, pentru judecarea minorilor - art. 507 C.p.p.) ci și existența cazurilor de incompatibilitate ori cele referitoare la asigurarea continuității completului care deliberează asupra cauzei penale.

Totodată, în opinia noastră, sancțiunea ce trebuie să intervină în cazul nerespectării cazurilor de incompatibilitate trebuie să fie aceeași, indiferent de felul cazului de incompatibilitate, neputându-se face o distincție în funcție de natura incompatibilității.

Împrejurarea că, în carul motivelor de contestație în anulare, incompatibilitatea judecătorului este prezentată ca și motiv de contestație aparent distinct de „compunerea instanței” nu îndreptățește la concluzia că nerespectarea dispozițiilor privitoare la incompatibilități ar atrage numai nulitatea relativă.

Dimpotrivă, sancțiunea care se impune în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la incompatibilitate este aceea a nulității absolute, lucru subliniat de altfel și de Curtea Constituțională care, în pct 18 al considerentelor Deciziei nr. 501/2016 statuează „*Curtea reține că noile cazuri de contestație în anulare sunt și cazuri de nulitate absolută, reglementate în [art. 281](#) din Codul de procedură penală, dobândirea autorității de lucru judecat a hotărârii judecătorești producând efecte și asupra nulităților procesuale care nu au fost invocate, acestea nemaiaivând semnificație juridică aplicativă, vătămarea prezumată de lege putând fi acoperită prin repunerea în discuție a acestora în cadrul căilor extraordinare de atac.*”.

Totodată Curtea Constituțională remarcă faptul că, contestația în anulare întemeiată pe motivele prevăzute la [lit. b\) -i\)](#) ale art. 426 din Codul de procedură penală este admisibilă chiar dacă hotărârea penală a rămas definitivă la instanța de fond.

Ori dacă, în ceea ce privește o **hotărâre definitivă**, sancțiunea nerespectării dispozițiilor privitoare la incompatibilitate o constituie nulitatea absolută a deciziei și rejudecarea apelului în urma admiterii unei contestații în anulare, ar fi absurd să considerăm că, în cazul unei sentințe pronunțate în aceleași condiții, dar atacată cu calea de atac ordinară a apelului, nu ar mai interveni nulitatea absolută.

Dimpotrivă, aceleași rațiuni ne impun aceeași soluție și anume constatarea de către instanța de apel a nulității absolute a sentinței atacate.

În speța de față, în urma verificării susținerilor din motivele de apel formulate de inculpatul C., se constată că, într-adevăr, judecătorul care a pronunțat sentința penală nr. 44/F/08.03.2016 **a exercitat anterior funcția de judecător de drepturi și libertăți, în aceeași cauză.**

Astfel, la data de 12.03.2014, în calitate de judecător de drepturi și libertăți, judecătorul fondului a pronunțat o încheiere și a emis mandatele de percheziție informatică nr. 316 și 317/12.03.2014 prin care autoriza percheziția informatică asupra unor memory-stick-uri și suporti optici ce conțineau înregistrarea unor ședințe ale consiliului de administrație al SC C. SA.

În conformitate cu cele arătate anterior, exercitând funcția judiciară de judecător de drepturi și libertăți, judecătorul de la instanța de fond era incompatibil să mai participe la judecarea cauzei iar încălcarea acestei incompatibilități atrage nulitatea absolută a hotărârii.

Totodată, deși în opinia noastră, fiind vorba de nulitate absolută, nu mai are importanță gravitatea vătămării, legiuitorul prezumând *de plano*, o lipsă de imparțialitate a magistratului respectiv, este totuși de subliniat că, pe suportii optici respectivi se afla înregistrată ședința consiliului de administrație din 29 mai 2013 iar convorbirea a fost folosită în rechizitoriu (fila 41,42) și în sentința instanței de fond (fila 39,40) pentru a argumenta conivența infracțională a inculpatului C. cu restul inculpaților și existența grupului infracțional precum și comiterea unui act material al infracțiunii de dare de mită – darea celui autoturism Audi A8 către inculpatului M..

Prin urmare, o probă a cărei obținere și administrare a fost încuviințată de magistratul judecător a fost luată în considerare apoi de același magistrat pentru a justifica reținerea comiterii infracțiunilor, situație care îl plasează pe acesta, de principiu, în poziție de incompatibilitate.

Considerăm că nu se poate imputa inculpatului C. faptul că, deși știa sau ar fi trebuit să știe de existența acestei incompatibilități a judecătorului, nu a formulat pe parcursul judecării cauzei la prima instanță o cerere de recuzare. În acest sens, menționăm că, în primul rând, era obligația magistratului-judecător de a se abține de la judecarea prezentei cauze iar în al doilea rând, a raționa altfel înseamnă a-l „*sanționa*” pe inculpat pentru că nu și-a exercitat un drept, lucru ce contravine spiritului unui proces echitabil.

Prin urmare, dată fiind situația de incompatibilitate în care s-a găsit magistratul fondului, sancțiunea aplicabilă este nulitatea absolută a sentinței astfel pronunțate, nulitate care, datorită existenței conexității și indivizibilității între faptele reclamate, se întinde asupra întregului act.

Totodată, existența unei nulități absolute făcea să fie caducă examinarea celorlalte motive de apel invocate de Parchet ori de inculpați iar soluția care se impunea era aceea a trimiterii cauzei pentru rejudecare instanței de fond, cu reluarea judecării de la momentul în care magistratul-judecător ce s-a dovedit a fi incompatibil a fost desemnat cu soluționarea prezentei cauze.

JUDECĂTOR,

A.